

**KAUNO
TECHNOLOGIJOS
UNIVERSITETO
GIMNAZIJA**

**M e t ū k n y g a
2003**

KAUNO TECHNOLOGIJOS UNIVERSITETO
GIMNAZIJA

METŲ KNYGA 2003

UDK 373.5(474.5)(059)
Me277

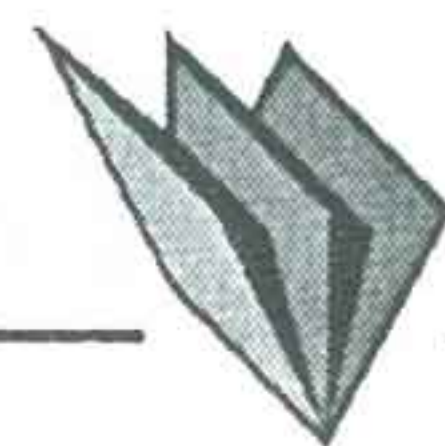
Redaktoriai:

Rima Lukaševičienė
Rūta Kulikauskaitė
Ieva Selemenavičiūtė
Kristina Jucikaitė

Techniniai redaktoriai:

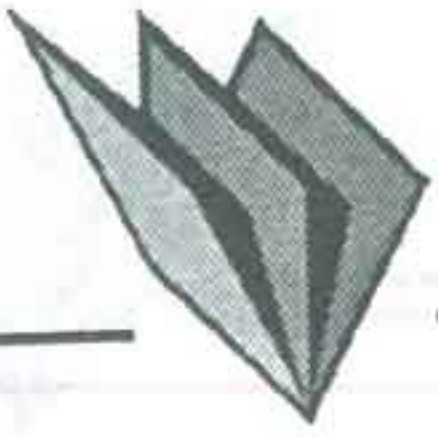
Antanas Brazaitis
Aurimas Kašauskas
Dalius Jankevičius

ISBN 9955-03-170-0

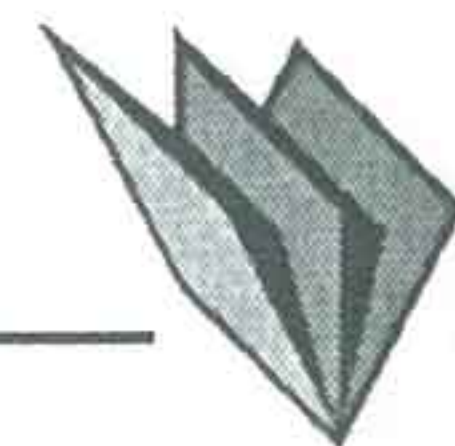

TURINYS

Parašyta sau ir jums	9
KTU Gimnazijos istorija	11
GARBĖS PAKYLA	15
Andrius Bakaitis	15
Marijus Kalesinskas	16
Audrius Sarulis	17
Valdas Laurinavičius	18
Mindaugas Bičkauskas	19
Andrius Jurkevičius	20
I. ABITURIENTAI	21
4 IBM klasė	22
4B klasė	25
4C klasė	27
II. GERIAUSI IŠ GERIAUSIŲ	31
Labiausiai nusipelnę Gimnazijos labai abiturientai	32
Žymantas Darbėnas, 4B	32
Tadas Jucikas, 4C	32
Audrius Masalskis, 4 IBM	33
Geriausieji mokytojai	34
Sigita Dijokienė	34
Laima Kalvaitienė	35
Roma Vaitiekaitienė	35
Vasario 16-osios premijos laureatai	36
Gimnazijos laimėjimai	37
Matematika	37
Fizika	38
Chemija	39
Lietuvių kalba	40
Aerobika	41

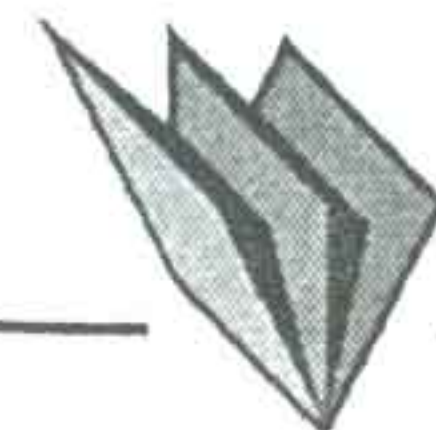

Debatai	41
Kita	41
III. NUO KOVO IKI KOVO	43
Meno dienos	44
Paskutinis skambutis	45
„Gaidžio“ ir „Paukščio“ apdovanojimai	46
Kovo 8-oji ir geriausios klasės rinkimai	47
Rudnosiuko istorijos	49
Mokytojų diena	50
Krikštynos	51
Lapkritinės	53
Teminiai šokiai	54
Gimnazijos krepšinio lyga	54
Šimtadienis	57
Apie reikšmingą įvykį, vadinamą inauguracija	59
Žvaigždžių valanda	60
Verslo pateikčių konkursas	62
IV. LAISVALAIKIS	65
Debatų klubas	66
Aerobikos būrelis	66
KTUG „Kiwani Junior“ klubas	67
Choras	69
Gimnazijos žygeivių klubas	70
Lengvoji atletika	71
Jaunųjų istorikų klubas	72
Moksleivių verslo klubas	73
V. GIMNAZISTŲ KŪRYBA	75
Arvydas Bložė, 4 IBM	76
Karolina Danilaitė, 3A	79
Jau	79

Pamąstymai.....	80
Ieva Gediminaitė, 4 IBM	81
Marija Jaroslavskaja, 4 IBM	82
Netinkami metų laikai	82
Kristina Jucikaitė, 3B	85
Lili nori skraidyti.....	85
Trys už nugaros	86
Virginija Juškevičiūtė, 4B	89
Ignas Kalpokas, 1 SAMPO	92
Praeities šešėliai	92
Marta Klėmanaitė, 2B	95
Justė Mockaitytė, 4B	97
Renata Norbutaitė, 4 IBM	101
Kai tu suprasi	101
Vakaras	101
Preludija fantazijai	102
Metraštis	103
Irma Oertelytė, 2B	105
Jurgis Pralgauskis, buvęs gimnazistas	109
Matematikos socialinė reikšmė	109
Evelina Preišegolavičiūtė, 2B	111
Idilė Ramanauskaitė, 3A	114
Namai	114
Trilogija	117
Gintarė Vizgaitytė, 3A	117
Asta Rinkevičiūtė, 3B	117
Idilė Ramanauskaitė, 3A	118
Ieva Selemenavičiūtė, 2 MINOLTA	121
Ir viskas turi savo pabaigą	121
Prisiminimai	121

Poplaukiai	122
Milda Šabūnaitė, 2 MINOLTA	124
Polapkritinins poplaukis	124
Miniatiūra	124
Nebūti prisiminimai	125
Karolis Šeškus, 3A	127
Akimirkai	129
Paskutinis	130
Martynas Vasiliauskas, buvęs gimnazistas	133
For Masami	134
Ieva Vasiliauskaitė, buvusi gimnazistė	135
Audrius Židonis, 1 SAMPO	140
Šiuolaikinė pasaka	140
Bronislovas Burgis	144
Kelioninė dainuška	144

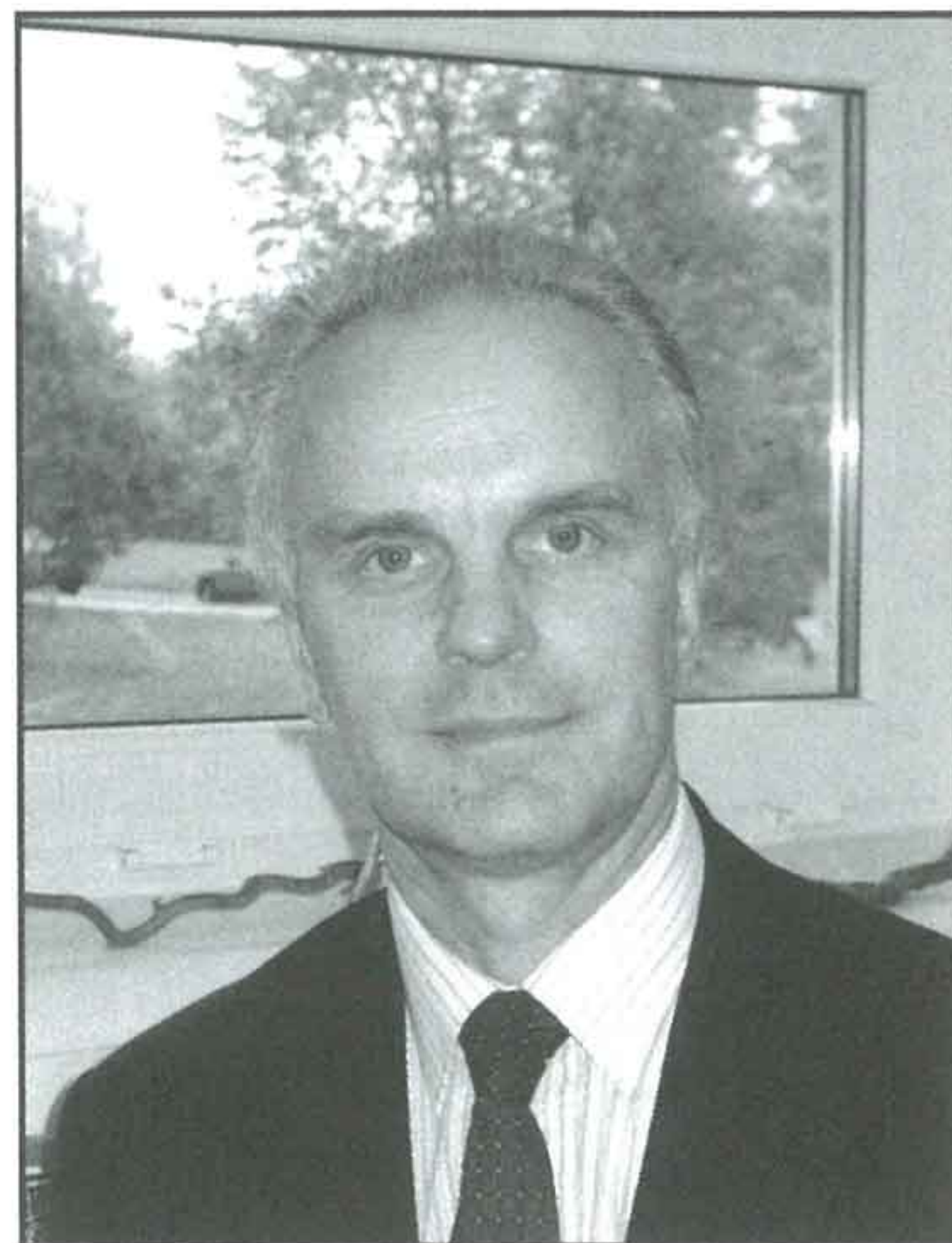
PARAŠYTA SAU IR JUMS

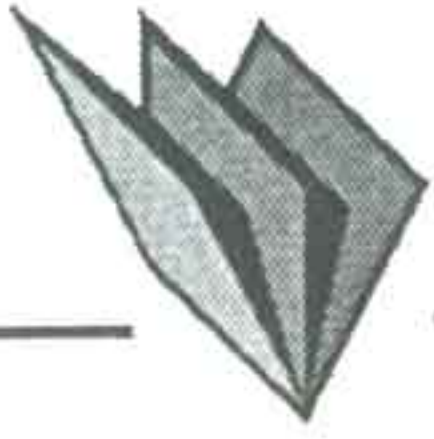
Painiava... Užrašyta „Sekso prekės“, o nupiešta širdelė. Žmogelis nemoka mylėti, bet nori pasimylėti (tai bent žodis!). Autobusėlyje keleivis garsiai sako: „Sustojime sustosite.“ Šaiposi? Spėlioja? Teigia? O juk galėtų paprašyti: „Prašom stabtelti stotelėje.“ Kalbos painiava glumina, erzina, liūdina – dar metai kiti ir puskalbe nebepasakysime nieko tiksliai, vaizdžiai, savitai.

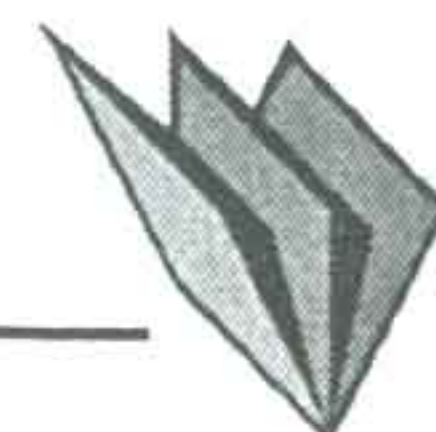
Laimė, kartais gimnazistai kalba kitaip. Atkakliai minko žodžių molį, stengdamiesi sukurti ką nors įtaigaus, prasmingo, gražaus. Ši tą jau sukūrė ir kai kuriuos šių mokslo metų rašinėlius sudėjo į vienuoliktąją Gimnazijos „Metų knyga“.

Dabar jūsų eilė: perskaitykite, KAS šioje knygoje parašyta, pagalvokite, KODĖL tai parašyta, ir nuspręskite, KAIP parašyta. Skaityti nebus lengva, nes ne visi parašiusieji talentingi ir ne visus juos jūs pažįstate. Bet juk skaityti įdomu! Skatinkime vieni kitus skaityti. Rodome pavyzdį. Nusipirkite šią „Metų knyga“, čia _____ užrašykite savo vardą. Kiekvieno 2003 metų mėnesio 15 dieną atsineškite savo „Metų knyga“ į Gimnaziją, parodykite direktoriui arba raštinės administratoriui ir gausite saldainį.

*Bronislovas Burgis,
KTU Gimnazijos direktorius*

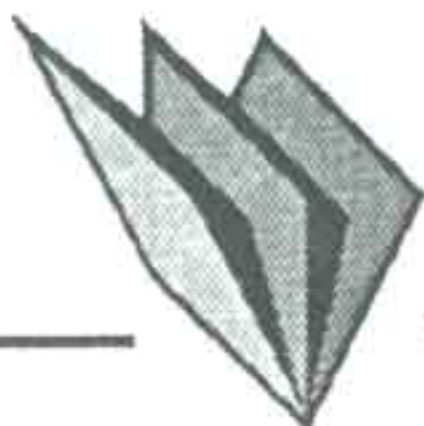
KTU GIMNAZIJOS ISTORIJA

Ėjo jaudinantys 1989-ieji – dvasinės atgaivos metai. Kažkur virš savęs galėjai justis: artėja Nepriklausomybė. Visi laukė kažko jaudinančio, o kai kurie, naudodamiesi tuo, kad senasis gyvenimas braška, ėmė kurti ką nors naujo, kitokio negu buvo iki šiol. Ir Kauno politechnikos institute, Taikomosios matematikos katedroje, gimė idėja: reikia kurti mokyklą. Lyg ir nedaug besiskiriančią nuo kitų – jau buvo Lietuvoj mokyklų su sustiprintu dalykų mokymu, tačiau ir naujovišką: joje turėjo mokytis vaikai iš visos Lietuvos. Pirmasis ir iki šiol vienintelis šios mokyklos direktorius, vienas iš šios idėjos autorių, klausė: „Kodėl gabus vaikas iš Balbieriškio turi turėti blogesnes mokymosi sąlygas negu toks pats miesto vaikas?“ Žinoma, vaikui „iš Balbieriškio“ reikėjo kažkur gyventi, todėl jam reikėjo mokyklos-internato. Ir kas gi savo noru eis į internatą? Juk apie juos tokia bloga nuomonė... O visgi.

Pirmiausia buvo išspausdintas straipsnis „Komjaunimo tiesoje“ (dabar „Lietuvos Rytas“) apie tokios mokyklos kūrimąsi. Paskelbtas laikas, kada mokyklos įkūrėjai bei būsimieji mokytojai kalbės su norinčiaisiais čia mokytis, paaiškins, ką gi jie planuoja daryti kitaip, ko gi čia važiuoti iš Mažeikių ar Utenos. Buvo ir

nerimo: kiek moksleivių atvyks? Gal 20? O gal ir 40? Susirinko pilna didžiulė auditorija, žinoma, su tėvais. Ir jie patikėjo Idėja! Moksleiviai nutarė stoti į KPI Eksperimentinę vidurinę mokyklą. Mokyklą? Ar trys klasės bei mažiukas direktoriaus kabinetą – mokytojų kambarys gali vadintis mokykla? Ir tie patys įsprausti Statybos fakulteto trečio aukšto koridoriuje, kur daug studentų, besistebinčių, kas per vaikai vaikšto po jų valdas? O tie vaikai ne iš kelmo spirti – valgykloje jų nepastumsi, neapeisi. Teko studentams apsibrasti, o palengva ir įsiminti, kokios mokyklos tie moksleiviai. Tarp tų mokinukų ir kelios mergaitės. Drąsuolės, aišku, ne kiekviena ryšis eiti į nežinią. Pirmaisiais metais jų įstojo tik 10, tuoj pat liko 9. Vienai per sunku buvo toli nuo mamos, be to, ji nežinojo, ko į tą Kauną atvyko.

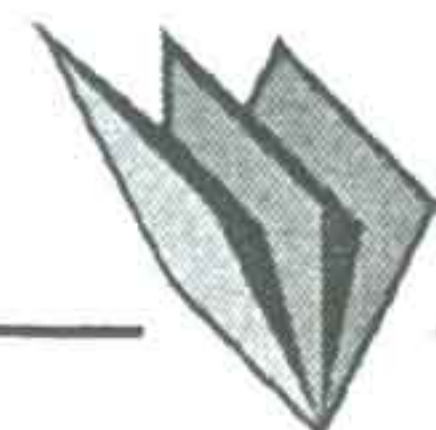

Baigėsi pirmieji mokslo metai. Direktorius B.Burgis, visokių sumanymų pilnas, ir sako: „Eksperimentas negali tęstis daugiau kaip metus. Taigi ir pavadinimas „Eksperimentinė mokykla“ nebetinka“. Ar pavadinimą jau buvo sugalvojęs iš anksto, ar netikėtai galvon atėjo, istorija duomenų nebeturi. Tačiau, sako, nuo šiol vadinsimės Gimnazija. Kad skirtųsi nuo kitų mokyklų. Tapom KPI Gimnazija, o keičiantis instituto pavadinimui - KTU Gimnazija. Tačiau vieninteliai ilgai nebuvom. Pasirodė, kad toks vardas visai patrauklus (ir kodėl gi Direktorius jo neužpatentavo?). Tuoju atsirado veikėjų, kuriems tas pavadinimas labai patiko. Ir pradėjo jie Švietimo ministerijoje organizuoti „Gimnazijos statusą“. Ir pradėjo ginčytis, kuri gi iš gimnazijų pirmoji tą statusą gavo? Na, o kol jie, pirmieji ar antrieji, tą statusą pasitvirtino, kol tik į pirmąją gimnazijos klasę mokinius priiminėjo, 1992 metais pirmoji laida baigė KTU eksperimentinę Gimnaziją. Taip jų atestate parašyta. O jau antrosios laidos atestate rašėm tiesiog KTU Gimnazija. Ir jau rašėm lazeriniu spausdintuvu! Nuo tada taip ir rašom.

Stojamuosius egzaminus į gimnaziją papildė „Mokslo lyderių turnyrai“, vykstantys jau dešimt metų. Stojamieji – tai vienintelis kelias moksleiviams čia patekti.

Taigi palengva didėdama Gimnazija užėmė visą Statybos fakulteto trečiąją aukštą. Ir pasipildavo mokiniai per pertraukas, ir buvo visi krūvoj. Taip Gimnaziją baigė šešios laidos. Atėjo 1997-ieji. Gimnazija persikėlė į naujai suremontuotą pastatą. Tie moksleiviai, kuriems teko vienur pradėjus, kitur baigti, ilgėjosi mielos mokslo šventovės su vienu bendru koridoriumi. Naujajame name klasės pasiskirstė po aukštus, nebebuvo visi vienam dideliame būry. Atsirado devintokų. Ir nuo tų pačių metų ėmėme juos vadinti pirmokais, o vyresnius antrokais - ketvirtokais. Persikėlus čia, iki tol palengva kasmet didėjęs mergaičių skaičius pasiekė kritinę ribą – dešimtosios laidos berniukų ir mergaičių skaičius susilygino, o vienuoliktoje mergaičių buvo jau gerokai daugiau... Laimei, po to šis santykis vėl susilygino. Pusiausvyra.

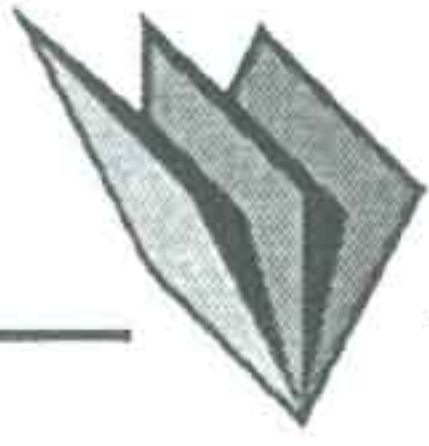
Ir štai 2003-ieji metai. Ateity, rašant Gimnazijos istoriją, jie gali būti net svarbesni už anksčiau minėtuosius. Gal pasikeis Gimnazijos priklausomybė. Tikrai pasikeis bendrabutis. Bet Gimnazijos istorija, tvirtai tikiu, tęsis. Ir galima bus ją apžvelgti kaskart kitaip. Ir visiems čia besimokantiems pradžia atrodys vis tolimesnė.

Bus 2089-ieji. Gimnazija ruošis 100 metų jubiliejui. Gimnazijos sporto salėj, talpinančioj iki 1 200 žiūrovų, vyks jubiliejui skirti renginiai. Svarbiausias iš jų bus krepšinio turnyras „eksai“ prieš gimnazistų rinktinę. Į erdvią aktų salę rinksis moksleiviai, pasipuošę uniforminiais šalikėliais. Senienų parodėlėje puikuosis dar išlikę klasių žurnalai bei „Metų knygos“. Moksleiviai, atlikę senų knygų bei kompaktų analizę, papasakos, kurio dangoraižio vietoje stovėjo Statybos fakultetas, kurio – penkiaaukštis pastatas, baltaisiais rūmais vadintas. Šimtmečio proga bus išleistas visų konkursų bei olimpiadų nugalėtojų tritomis. Skaitydama pranešimą apie gimnazijos pradžia, istorijos mokytoja, remdamasi senaisiais Gimnazijos šaltiniais, be kita ko padarys išvadą, kad pirmasis jos direktorius mėgo daug ir gražiai kalbėti ir kad mokė Lietuvos valdžią, kaip reikia dirbti. Ir svarbiausia – gausiai susirinkusiems svečiams, tarp kurių sėdės ir Respublikos Prezidentas, Gimnazijos direktorius galės pasakyti: sukanka lygiai šimtas metų, kai ši Gimnazija yra MOKYKLA BE KORUPCIJOS.

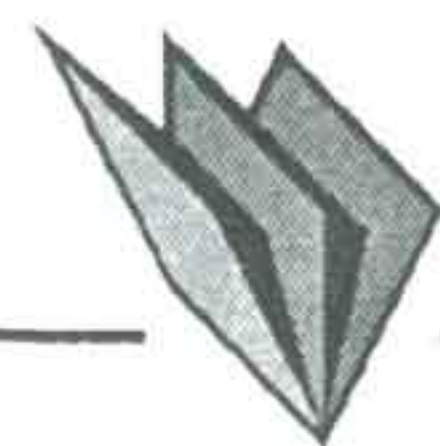
Leonas Narkevičius

Ačiū „Tildei“!

UAB „Tilde IT“ išleido papildytą žodyną, kurį spalio 4 d. padovanojo daugeliui Lietuvos mokyklų ir gimnazijų. „Tildės biuras“ yra raštvedybos paketas, puikiai pritaikytas lietuvių kalbai. Gimnazistai mielai juo naudojami, jis įdiegtas visuose gimnazijos kompiuteriuose.

GARBĖS PAKYLA

Jau antrus metus iš eilės „Metų knygoje“ svečiuojasi Gimnazijos absolventai – žmonės, kurie vieni pirmųjų baigė Kauno technologijos universiteto Gimnaziją, žmonės, jau spėję įrodyti, jog čia – pati tinkamiausia vieta „kilti į žvaigždes“.

Labai dėkojame absolventams už paramą šių metų „Metų knygos“ leidimui bei už anketos atsakymus. Tai tikrai milžiniškas indėlis visai Gimnazijos bendruomenei.

Taigi susipažinkime – absolventai patys apie save!

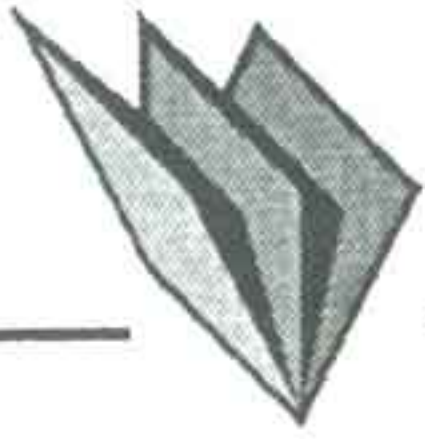
1. Jūsų vardas, pavardė, moksliniai vardai ir laipsniai.
2. Jūsų žmonos (vyro) vardas, vaikų vardai ir amžius.
3. Kur ir ką studijavote (baigėte), dirbote ir dirbate, sukūrėte, pastatėte? Kas padėjo padaryti karjerą – mokslai ar sugebėjimas bendrauti? O gal dar kas nors?
4. Kokie dalykai labiausiai sekėsi gimnazijoje? Ar buvote pirmūnas(ė), pavyzdingas(a) mokinys(ė)?
5. Kuris mokytojas įsiminė geriausiai?
6. Ką galėtumėte ir norėtumėte pasakyti gimnazistui?
7. Koks gimnazijoje išmoktas dalykas labiausiai pravertė gyvenime?

* * *

Andrius Bakaitis, verslininkas

Šeimyninė padėtis: žmona Ieva Bakaitienė.

Baigiau KTU Vadybos ir ekonomikos fakultetą, gavau ekonomikos magistrą, dabar turiu nuosavą verslą. Labiausiai padaryti karjerą padėjo sugebėjimas bendrauti, sėkmė bei, žinoma, mokslas.

Labiausia Gimnazijoje sekėsi techniniai dalykai: matematika, informatika.

Iš visų pedagogų lietuvių kalbos ir literatūros mokytoja Rima Lukaševičienė įsiminė labiausiai.

Ką norėčiau palinkėti Gimnazijai? Gimnazijai, kaip įmonei, norėčiau palinkėti pelno (ir pinigais). Gimnazistui, kaip darbuotojui – prasmingo darbo. Direktoriui – sėkmės valdant įmonę.

Man labiausiai gyvenime pravertė ne tik mokymosi, bet ir išmokimo naudos supratimas.

* * *

Marijus Kalesinskas, Vilniaus banko vertybinių popierių prekybos skyriaus viršininkas

Šeimyninė padėtis: žmona – Inga, sūnus – Justas (1,5 metų).

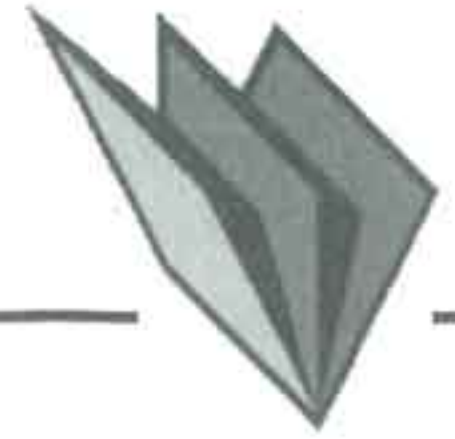
Po KTUG, metus mokiausi švedų kalbos ir visuomenės mokslų Švedijoje, Vekšio mieste.

Iškart po to studijavau ekonomiką ir verslą Stokholmo aukštojoje ekonomikos mokykloje Rygoje. Gavau ekonomikos mokslų bakalauro laipsnį. Vėliau, jau dirbdamas, pradėjau neakivaizdines studijas atestuoto finansų analitiko (CFA) laipsniui gauti. Teko padirbėti „Hansabanke“, „Lietuvos telekome“ ir „Vilniaus banke“. Dabar dirbu Vertybinių popierių prekybos skyriaus viršininku „Vilniaus banke“. 90% ligšiolinės mano darbo patirties (virš 5 metų) – vertybinių popierių rinkos ir investicijų valdymo srityje.

Nemanau, kad jau esu pasiekęs tai, kuo galėčiau ir norėčiau girtis. Siekiu būti geriausiu savo srities specialistu (Lietuvoje) – to siekimas pats savaime yra tikslas, o rezultatai leidžia išmaitinti šeimą. Nors darbas pareikalauja daug laiko ir pastangų, jis man nėra vertybė: mane supantys žmonės ir galimybė nepaliaujamai mokytis gyventi – kur kas svarbiau. Nesureikšminčiau karjeros, bet dabar man atrodo, kad nuo žmogaus asmeninių savybių ir pastangų priklauso, kaip jam sekasi siekti savo tikslų. Turbūt visų svarbiausia – svajoti!

Nebuvau geriausias nė vienoje srityje, tačiau visi dalykai sekėsi gerai. Tuo metu visi stengėmės „kovoti“ dėl stipendijų ir aš džiaugdavausi, kai ją gaudavau.

Visus mokytojus prisimenu, tačiau be literatūros mokytojos Rasmus, istorijos mokytojos Aušros ir, žinoma, direktoriaus B. Burgio mano gyvenime – turbūt nebūčiau tuo, kuo esu.

Gimnazija man davė tiek daug, kad vargu ar kuklia materialine parama sugebėsiu gražinti skolą. Tačiau visuomet būčiau laimingas, jei galėčiau savo žiniomis ir patirtimi prisidėti prie Gimnazijos-gimnazistų vystymosi ir sėkmės.

Gimnazistams: priešingai nei rašiau prieš 9 metus, Gimnazija nėra vieta, Gimnazija – tai žmonės! Čia sutiksite tuos, su kuriais norėsite bendrauti visą gyvenimą. Dauguma Jūsų, net baigę Gimnaziją, nenustosite būti Gimnazistais!

Visa Gimnazija – didelė ir svarbi pamoka gyvenime. Kiekvienas išmoksta tai, kas jam svarbu. Man tai – gebėjimas nežinoti ir mokytis.

* * *

Audrius Sarulis, AB „Kraft Foods Lietuva“ pakavimo medžiagų pirkėjas

Šeimyninė padėtis: žmona Aistė, vaikų vis dar laukiame.

Studijavau vadybą Ekonomikos ir vadybos fakultete. Gavau tarptautinio verslo vadybos magistrą. Studijų metu dirbau UAB „Laidas“ vadybiniku. Nuo 1998 metų dirbu AB „Kraft Foods Lietuva“ pakavimo medžiagų pirkėju. Karjeros padaręs dar nesijaučiu, tačiau sėkmingai įsidarbinti visų pirma padėjo mokslai. Sugebėjimas bendrauti padeda kasdieniniame darbe, kadangi tenka bendrauti ne tik su Lietuvoje, bet ir už jos ribų esančių kompanijų atstovais. Kadangi AB „Kraft Foods Lietuva“ yra užsienio kapitalo įmonė, labai glaudūs ryšiai išlieka su darbdaviais užsienyje, kur tenka bendrauti ne tik darbiniais klausimais. Dirbant labai reikalinga anglų kalba, kurią pakankamai gerai išmokti padėjo mokymasis Gimnazijoje bei vėlesnės studijos KTU Tarptautinių studijų centre.

Gimnazijoje labiausiai sekėsi tikslieji mokslai, nors neturėjau problemų ir su kitais dalykais. Manau, kad buvau pavyzdingas mokinys, tėvams dėl to galvos neskaudėjo.

Labiausiai prisimenu klasės auklėtoją Leoną Narkevičių, taip pat gerai įsiminė fizikos mokytojas Kazimieras Martišius, chemijos mokytojas Algirdas Šulčius bei lietuvių kalbos ir literatūros mokytoja Vida Jurkienė.

Likimas lėmė, kad gimiau, augau bei mokiausi būtent tuo laiku, kai susikūrė ir pradėjo savo veiklą Gimnazija (tuometinė Eksperimentinė vidurinė mokykla). Mokymasis Gimnazijoje padėjo susiformuoti mano asmenybei ir pasukti tinkamu gyvenimo keliu, kai to labiausiai reikėjo – permainingais paauglystės metais.

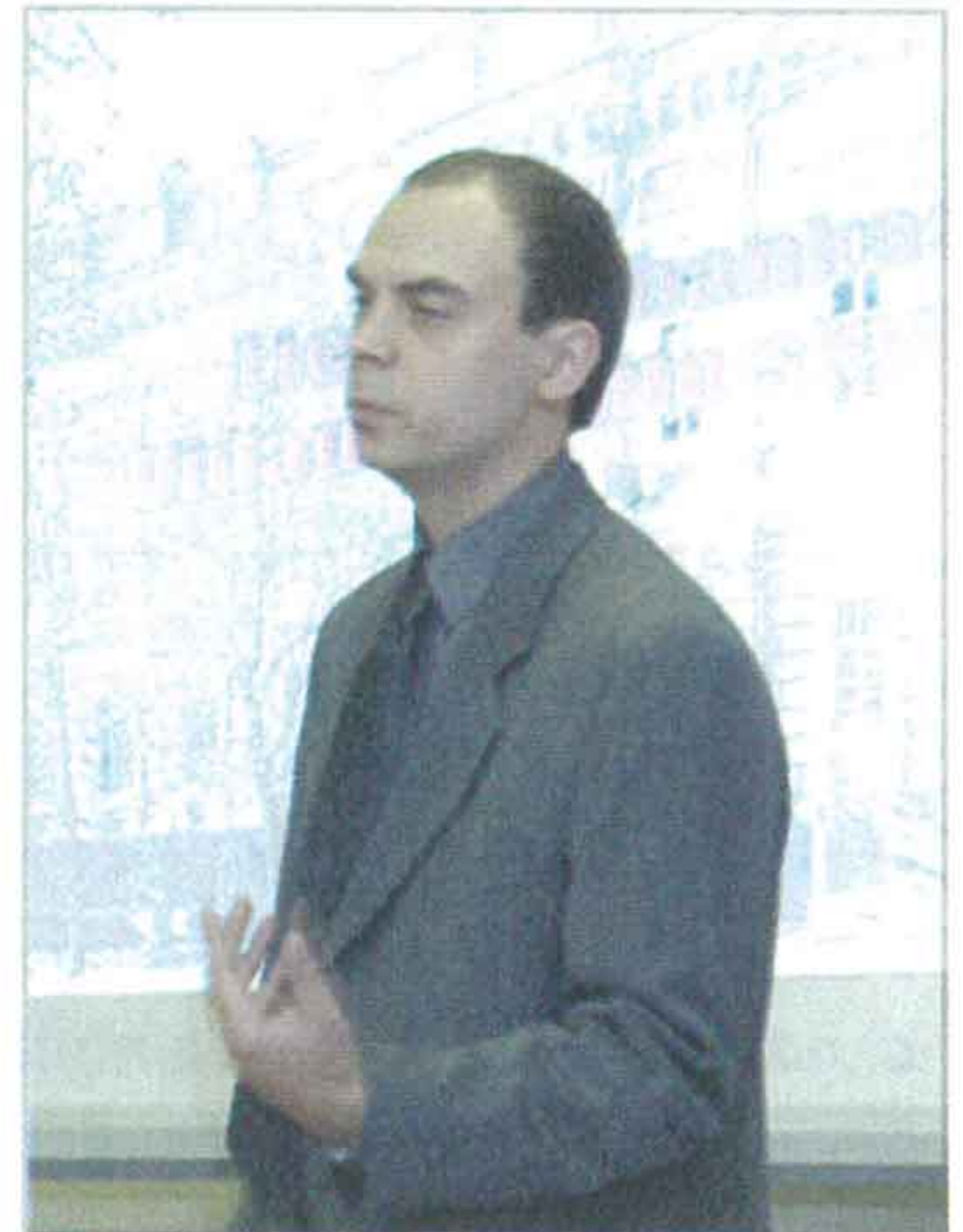
Gyvenime labiausiai pravertė dalykas, kurio nebuvo mokslo planuose, nebuvo vadovėlių ta tema, nereikėjo laikyti egzaminų, o to dalyko mokytojas buvo visas Gimnazijos mokytojų kolektyvas. Tas dalykas yra paprasčiausias suvokimas, kad tikrai mokslas yra žmonijos evoliucijos varomoji jėga ir ateitis. Ir tik išsilavinęs žmogus gali pasiekti savo Gyvenimo Tikslą.

* * *

Valdas Laurinavičius, AB „Mažeikių nafta“ Vidaus audito tarnybos vadovas

Šeimyninė padėtis: nevedęs

Baigiau Vilniaus universiteto Ekonomikos fakulteto magistrantūros studijas (bankininkystės specializacija). 5 m. dirbau tarptautinėje audito kompanijoje „Arthur Andersen“ vyresniuoju patyrusiu auditoriumi (specializavausi finansų sektoriuje). Dvejus pastaruosius metus dirbu AB „Mažeikių nafta“ Vidaus audito tarnybos vadovu. Šiuo metu taip pat esu Lietuvos vidaus auditorių asociacijos prezidentas bei Vidaus auditorių instituto (JAV) narys. 2001 m. įgijau tarptautinį vidaus auditoriaus sertifikatą (CIA).

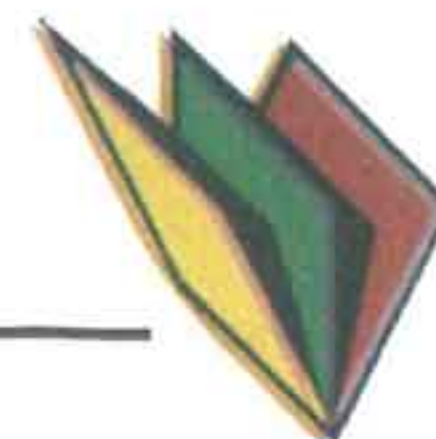

Ko gero, didžiausias mano karjeros pasiekimas yra darnios ir profesionalios komandos AB „Mažeikių nafta“ subūrimas ir pažangios vidaus audito metodologijos įdiegimas įmonėje. Taip pat manau, kad mano vadovaujama Lietuvos vidaus auditorių asociacija reikšmingai prisidėjo prie vidaus audito profesijos populiarinimo Lietuvoje.

Sunku pasakyti, ar mokslai lėmė tai, kad aš turiu gyvenime tai, ką turiu. Manau, kad pirmiausia turiu būti dėkingas mokykloje (visų pirma, Gimnazijoje) ir universitete vyravusiai konkurencinei atmosferai, kuri vertė pasitempti ir maksimaliai save realizuoti. Aš pats labiausiai gerbiu ne tuos, kurie įkopia į aukščiausią „viršūnę“ bet tuos, kurie atkakliausiai siekia savo tikslo.

Gimnazijoje geriausiai sekėsi matematika. Todėl nebuvo paprasta apsispręsti universitete studijuoti ekonomiką, o ne matematiką.

Visi mokytojai buvo labai šaunūs. Tačiau geriausi prisiminimai yra susiję su matematikos mokytoju L.Narkevičiumi ir klasės auklėtoja A.Stepanianiene.

Direktorius tikrai gali didžiuotis tuo, kad pakeitė daugelio žmonių gyvenimus. Mano gyvenime sprendimas stoti į Gimnaziją buvo labiausiai pasiteisinęs. Gimnazistams noriu pasakyti, kad, net jei jie dabar galvoja kitaip, po kurio laiko suvoks, kiek daug jiems davė Gimnazija. Įdomu yra tai, kad mano karjeros pradžioje darbdavius labiau žavėjo ne mano mokslo pasiekimai universitete, bet faktas, kad aš baigiau KTU Gimnaziją!

Be abejo, anglų kalba. Džiaugiuosi, kad aš anksti supratau, kad kalboms nesu labai gabus (ačiū Gimnazijai). Todėl jų mokymuisi turiu skirti tikrai daug laiko. Manau, kad mano sėkmingą karjerą lėmė ir geras anglų kalbos mokėjimas.

* * *

Mindaugas Bičkauskas, AB „Parex bankas“ Kauno skyriaus valdytojas

Šeimyninė padėtis: žmona Ramunė, 29m., sūnus Benediktas, 3m., duktė Vakarė, 5 mėn.

Mokslai pradėti Švenčionių 1-ojoje vid. mokykloje (Švenčionių raj.), po to sekė Eksperimentinė vidurinė mokykla (taip ir atestate parašyta), KTU Vadybos fakultetas. Dirbti pradėjau 1994m., bet rimčiau 1995m. AB „Achema“, 1997m. – AB „Industrijos bankas“, 2001, UAB „Ūkio banko lizingas“, o nuo 2001 12 27 – AB „Parex bankas“.

Iki šiol ką nors vertingo sukurti nepavyko, bent jau aš taip manau, o pastatyti – namus dar ateityje.

Manau, kad karjera tik dar daroma, o pasiekti tai, ką turi – darbas, mokslas ir sugebėjimas bendrauti ir truputėlis sėkmės (juk reikia atsidurti reikiamoje vietoje reikiamu metu.)

Pirmūnu tikrai nebuvo – kiek pamenu, baigiau Gimnaziją 54 vidurkiu iš 59. O labiausiai patiko.

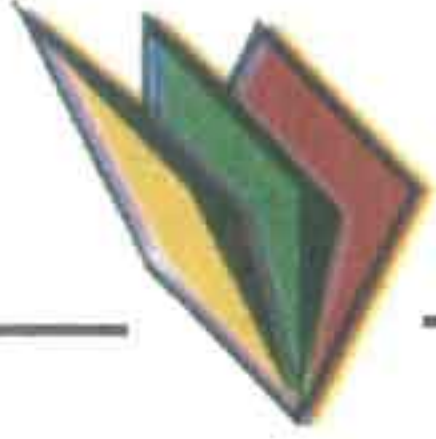
Negalėčiau išskirti kažkurio geriausio mokytojo. Juk Gimnazijoje ne tik mokiniai, bet ir mokytojai – rinktiniai. Puikiai atsimenu p. A. Stepanianienę, p. L. Narkevičių, p. E. Šiūšą, p. Jotautį ir kt.

O gimnazistams noriu palinkėti: „Visada atminkit, kad Jūs mokotės geriausioje Lietuvos mokykloje“.

Labiausiai gyvenime pravertusio Gimnazijoje išmokto dalyko negalėčiau išskirti.

* * *

Andrius Jurkevičius, Ignalinos atominės elektrinės Branduolinės saugos skyriaus Branduolinės fizikos laboratorijos branduolinės saugos grupės vadovaujantis inžinierius

Šeimyninė padėtis: vis dar laisvas, vaikų neturiu.

1996 metais baigiau Kauno technologijos universiteto Fundamentaliųjų mokslų fakultete bakalauro studijas. Studijuodamas KTU labai domėjausi branduolio fizika, todėl dar būdamas 4 kurse gavau pasiūlymą pasirašyti sutartį su Ignalinos AE dėl tolesnio mokslų tęsimo ir įsidarbinimo. Pagal šią sutartį tais pačiais 1996 metais buvau išsiųstas tęsti studijų į Obninsko atominės energetikos institutą (Rusija), kurį baigiau 1998 metais ir įgijau diplomuoto inžinieriaus kvalifikaciją.

Grižęs iš Obninsko iš karto įsidarbinau Ignalinos AE. 1998-2001 metais dirbau IAE Branduolinės saugos skyriaus Branduolinės fizikos laboratorijos technologinės kontrolės grupės 1 kat. inžinieriumi. Nuo 2001 metų iki dabar vykdu Branduolinės saugos skyriaus Branduolinės fizikos laboratorijos branduolinės saugos grupės vadovaujančiojo inžinieriaus pareigas. Ignalinos AE RBMK-1500 reaktorių modernizacija, saugumo užtikrinimas, eksperimentiniai matavimai – tai svarbiausi mano vykdomi darbai.

Darbas Ignalinos AE netapo kliūtimi (greičiau jau buvo privalumas) 1998 metais įstoti į bendras Fizikos instituto ir Vytauto Didžiojo universiteto rengiamas doktorantūros studijas. Mokslinį darbą, kuris buvo tiesiogiai susijęs su mano darbu Ignalinos AE, 1998-2002 metais atlikau Fizikos instituto Branduolinių ir aplinkos radioaktyvumo tyrimų laboratorijoje. 2003 metų vasario mėnesį apsigyniau daktaro disertaciją ir įgijau fizikos mokslų daktaro laipsnį.

Kas padėjo padaryti karjerą? Mokslai – be abejo, sugebėjimas bendrauti – hm, gal greičiau ryžtas, atkaklumas ir truputis sėkmės.

Pirmūnas nebuvo, nors mokiausi pakankamai gerai. Visi dalykai sekėsi neblogai, sunkiau buvo tik su lietuvių kalba.

Geriausiai įsiminė fizikos mokytojas A. Jotautis.

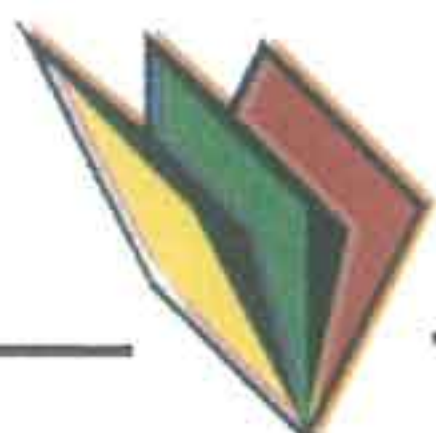
Gimnazistui norėčiau palinkėti niekada nenuleisti rankų ir atkakliai siekti savo užsibrėžto tikslo.

Labiausiai gyvenime, be abejo, pravertė fizika, taip pat anglų kalba ir informatika.

* * *

Abiturientai

4 IBM KLASĖ

Klasės auklėtoja Birutė Maciulevičienė

„Pasaulis – tai didžiulė drobė, kurioje kiekvienas paliekame žymę. Šviesią – tamsią. Pasaulis – tai knyga, kurią mes rašome visą gyvenimą. Po raidę, po žodį, po eilutę. Kiek sugebame... Žmogus ateina į žemę su saule. Išsaugokime ją ir žvarbiausiomis dienomis, kad galėtume kurti nuostabią Saulės sonatą Gyvenimui.“

M. K. Čiurlionis

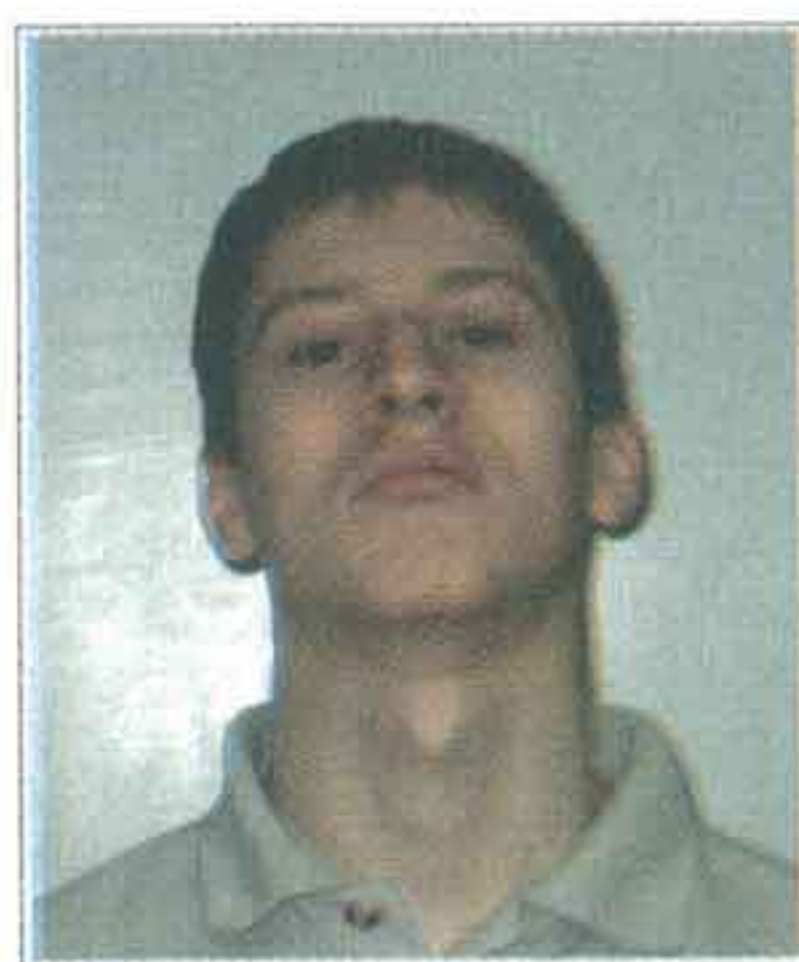
Ingrida Barzdžiukaitė

Linksmas, klasės stirnytė, draugiška, šokėja.

Arvydas Bložė

Aktyvus, domisi literatūra, menu, ekonomika, VEMP'u, verslu, didžiausias klasėje.

Paulius Chmieliauskas

Linksmas, komunikabilus, mokantis užkalbėti dantį ir paerzinti mokytojus.

Vaiva Dilbaitė

Turinti tvirtą nuomonę, rimta, mėgsta aerobiką, rūpi mokslas, mėgsta dainuoti.

Ieva Gediminaitė

Miela, gera, švelni, meniška, muzikali, dainininkė, atsakinga, maža mergaitė, jauniausia klasėje.

Marija Jaroslavskaja

Verslininkė, ekonomistė, muzikali, debatuoja, metalistė, juodos spalvos mėgėja.

Rimantas Kabaila

Tylus, užsitaręs, sąžiningas, ištikimas, riteris, geras, nepiktybiškas, naivus, nuoširdus.

Jonas Kimontas

Sportiškas, pareigingas, nuoširdus, Justo numylėtinis ir atvirkščiai..

Monika Kriūnaitė

Aikštinga, arši, nepatenkinta, egocentriška, madinga, plepė.

Rasa Malkevičiūtė

Originali, domisi etnokultūra, folkloru, muzikali, kūrybinga, draugiška, linksma.

Audrius Masalskis

Informatikas iš didžiosios "I", pasišventęs gimnazijai, visiems padedantis.

Ugnė Matekonytė

Gražuolė, manekenė, draugiška, patikima, nuoširdi, tyli, uždara, parduotuvių mėgėja.

Eglė Mikalajūnaitė

Dailininkė, rami, matematikė, sekasi tikslieji mokslai, groja gitara, meniška, kūrybiška.

Darius Miniotas

Rimtas, nepastebimas, neutralus, būsimasis teisininkas, protingas.

Gediminas Muraška

Negalvoja, ką sako, kartoja kitų replikas, nevykusiai pokštauja, krepšininkas.

Justinas Narkevičius

Linksmas, šmaikštus, juokingas, dar vaikas, vaidinantis forsa.

Renata Norbutaitė

Informatikė,
programuotoja,
fizikė, draugiška,
turi rašytojos
talentą, kūrybinga.

Nika Pliuščeva

Gyva, linksma,
aktyvi, energinga,
parašutininkė,
aikido meistrė,
muzikali.

Vilius Smalinskas

Šaunus, nuoširdus,
geras, draugiškas,
tinginys,
lengvabūdiškas,
pirmokių mėgėjas.

Justina Staškevičiūtė

Draugiška, nuoširdi,
gera, miela, švelni,
kukli, santūri,
taktiška, sportininkė.

Jonas Šarakauskas

Būsimas architektas,
dailininkas,
menininkas,
slapukas, tiesiog
„kietas“.

Aurimas Tatarūnis

Rimtas, elito
atstovas, mandagus,
raumeningas,
ratuotas, pagrindinis
"ploto" parūpintojas.

Agnė Vaivadaitė

Tyli, rami pelytė,
graži mergina,
vokiečių kalbos
žinovė, nuoširdi,
draugiška.

Tomas Vasiliauskas

Mergišius, gitaros
virtuozas,
bendraujantis,
linksmas,
draugiškas, mėsta
pramogas.

Andrius Velykis

Protingas, genijus,
ilgaplaukis, VEMP'o
„profas“, nuoširdus,
nesavanaudis,
meniška siela.

4B KLASĖ

**Klasės auklėtoja
Vitalija Paurazienė**

... Sukas mintys ratu:
Kurgi aš pasidėčiau,
Jei nebūt jūs' veidų,
Kur iš tolo man šviečia.
Jei nebūtumėt Jūs
Man įdomūs be galo,
Gal liūdėčiau dabar
Prie menedžerės stalo?
(Iš auklėtojų Šimtadienio dainos)

„Dabar pažaiskim slėpynių.
Jeigu tu pasislėpsi mano širdy,
Surasti tave nebus sunku.
Bet jei pasislėpsi savo kiaute,
Tuščiai tuomet tavęs ieškosiu.“
Kahlilis Džibranas

Rimas
Abromavičius

Vilma
Bambalaitė

Vilma
Beinarauskaitė

Žymantas
Darbėnas

Dainius
Janušauskas

Virginija
Juškevičiūtė

Audrius
Jankauskas

Mindaugas
Janušaitis

Giedrė
Kabailaitė

Jonas Keruckas

Rasa Kriukaitė

Gintautas
Macijauskas

Eglė Meigytė

Justė
Mockaitytė

Justas
Paulauskas

Eglė
Puodžiukynaitė

Vaidas
Petrulionis

Vytautas
Pikturna

Eglė Petraitytė

Jurgita
Stankevičiūtė

Paulius Šileikis

Audrius
Urbanskas

Šarūnas
Vaivada

Giedrė Valutytė

Ieva
Vasiliauskaitė

Gytė
Vilkauskaitė

„Kadangi privalėjome kažką apie save parašyti, tai ir parašėm KAŽKĄ:

Mes – pagerinta pokštininkų klasė. Kartais pagal nuotaiką, kartais „geriau nebūna“. Dažnas esam geresni nei atrodom, galbūt todėl daugelis bijo užėti į mūsų klasę. Nebijokit, juk visi mes žmonės, tik skirtingi, tik kartais mūsų humoras subtilus ir šypsenos piktdžiugiškos. Nors klasė tokia, kad blogiau nebūna, kai „prispiria“, galim kalnus nuversti. Aišku, viską apie mūsų klasę pasako du žodžių junginiai: Imučio ironija ir mielas košmarėlis.

Na va, bandėm parašyt kažką, gavosi belenkas. Ai, taip ir spausdinkit.“

4C KLASĖ

Klasės auklėtoja Deima Grevienė

„Žiūrėk į kiekvieną aušrą kaip į savo gyvenimo pradžią, o į kiekvieną saulėlydį – kaip į jo pabaigą. Tegu kiekvieną šių trumpų gyvenimų paženkliną koks nors doras poelgis, kokia nors pergalė prieš save ar įgytos žinios.“

Dž. Raskinas

Andrė Butrimaitė

Sako, mašinai pakelti kokių 8 vyrų reikia, o ji viena mašiną ant akmens užritina. Taigi: „Ūma jiest, sily ninada“.

Antanas Daukša

Mėgsta minti pedalus, nedaug šneka, jei neklausi, rodos, visada viską moka.

Marius Dobilas

Klasės simbolis. Tai stumbras, tai šeštas, visų mylimas barake, didelis, bet nepiktas blondinas... Žodžiu, pažiba.

Darius Duoba

Tylus žmogus, kurį neįtartum turint blogų minčių, aišku, kol jis jų nepasako, nes tada telieka tik laikytis.

**Mindaugas
Dvaronaitis**

Turi sugebėjimą tiek daug klausinėti, kad dauguma mokytojų netenka kantrybės.

Šarūnė Gliaudelytė

Kas jau kas, bet ji sugeba klasę įkalbėti. Jei misija atrodo neįmanoma, paveskit ją Šarūnei.

Tadas Jucikas

Net ir nebūdamas prezidentu, jis sugeba visada vėluoti ir būti užsiėmęs, jo galva visada pilna idėjų.

Andrius Jusas

Draugiškas ir mielai sutiktų pavežt, bet geriau nerizikuoti...

Mantvydas Latvėnas

Montis. Žmogus, kurio lauktuvių iš Biržų laukia visa klasė. Gal ir nelabai veržiasi visur į priekį, bet tai žmogus, kuriuo galima pasitikėti.

**Džiugas
Lukoševičius**

Ilgai plaukai, meniška siela, didelis užimtumas, žygiai, arbata ir būgnas.

Adomas Mačiulis

Gyvena savo laiku: jam minutės valandomis virtusios, tad jis nekaltas, kad vėluoja (arba visai neateina) į vieną kitą kontrolinį. O dar sunkios eismo sąlygos...

Daiva Repečkaitė

Jeigu duotumėte jai daugiau laiko – ji išmokytų visas pasaulio kalbas ir pradėtų kurti naują, nes jai niekada nebus per daug.

Justinas Petkevičius

Justelis. Jo žavi šypsena žavi fizikę, ypač kai jis ateina į pamoką.

Edgaras Mielkaitis

Neakivaizdus klasiokas, už tai mes jį irgi neakivaizdžiai mylim.

Kristina Sadauskaitė

Jeigu lauke šviečia saulė – ji linksmas, jeigu lauke lyja – ji linksmas, ji netgi moka linksmi liūdėti...

Andrius Stankevičius

Andriukas, mažius, kuris iš matematikos, fizikos ir chemijos turi po 10, o iš visų kitų dalykų – įskaitas (arba nelabai).

Vytenis Šidlauskas

Išsilavinęs vos ne tobulai tiek fiziškai, tiek protiškai. Geriausias ne tik klasės, bet ir

gimnazijos krepšininkas. Žodžiu, didelis, geras ir protingas žmogus.

Jonas Šiurys

Jo gyvenimo motto yra: „Ką darai – daryk gerai“. Tai kam čia skubėti?

Vytautas Švirinas

Atsakingas už muziką ir visa kita, kas susiję su elektra: lituoklis jo brolis, kanifolija – duona kasdieninė. Ir

šiaip, jei stiprintuvas nesudegė – diena veltui.

Tautvydas Urbonas

Geriau pasirinkti lengvausią kelią ir manyti, kad jis nepatikimas, negu su juo susidėti.

Inga Varlamovaitė

Tikrai linksmas žmogus, tik kai nesimoko. Tai būna tikriausiai dažnai, bet mes to nematom...

Mindaugas Vasiliauskas

Kalenas. Klasės „biznierių“. Kaip jis su klase, taip ir klasė su juo.

Paulius Vitkus

Koks žmogus gali mokėti istoriją geriau už mokytoją, chemiją mokytis savo malonumui, ir dar

sugebėti chemines reakcijas ir istorines žinias pritaikyti praktikoje? Tik va, kai kada jis tų reakcijų poveikio neapskaičiuoja...

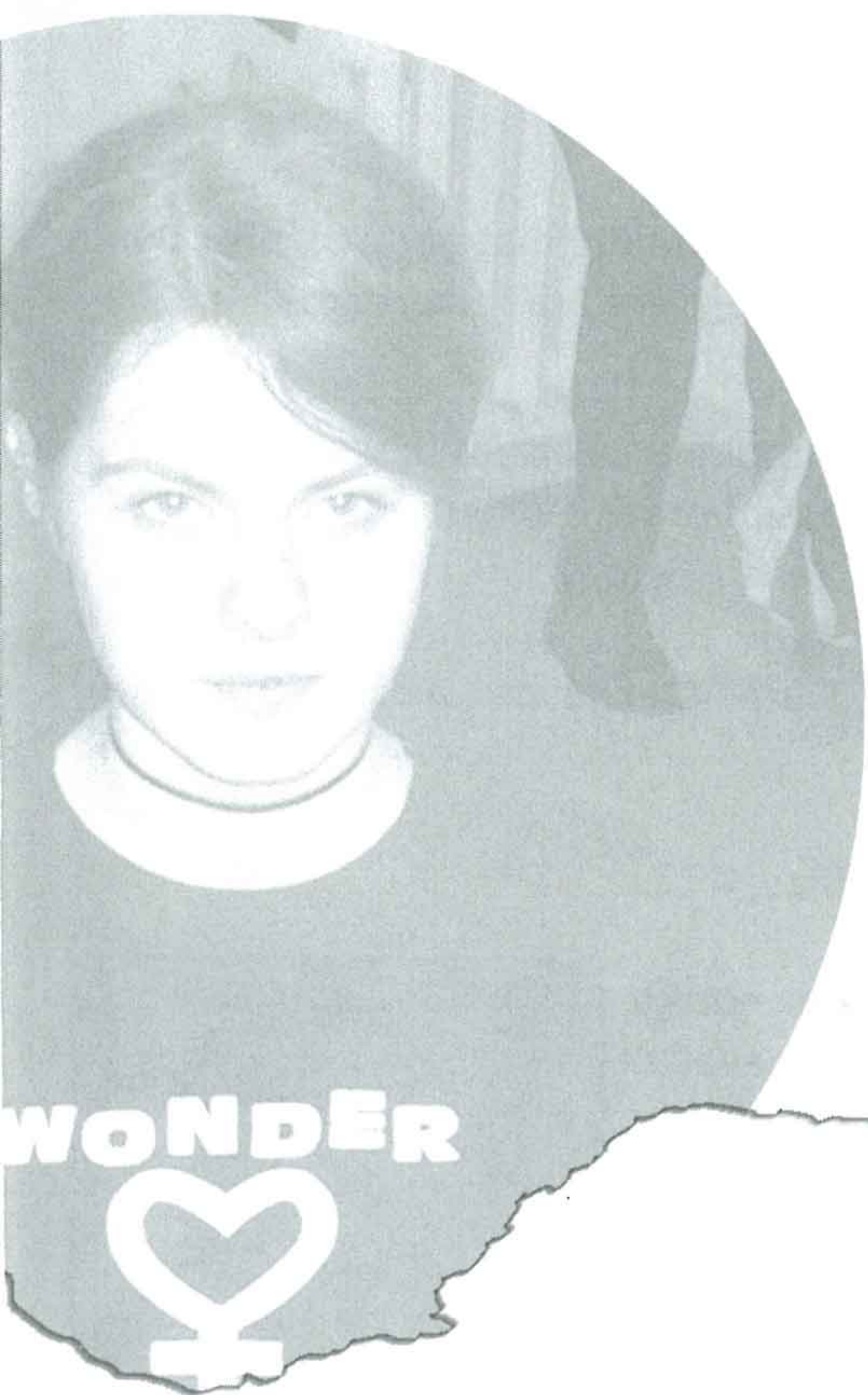
Mindaugas Zaronkis

Zaras. Jis geros širdies, ypač kai labai atidžiai prižiūri ir aplink nėra nieko, kam jis galėtų pakenkt. Bet jis tai daro tik iš geros širdies.

Salomėja Zaksaitė

Sportuodama ji rankos tikrai nenusilauš, nes jos sportas – šachmatai.

**Geriausi iš
geriausių**

LABIAUSIAI GIMNAZIJOS LABUI NUSIPELNĘ ABITURIENTAI

Žymantas Darbėnas, 4B

„Gimnazija
Tai – mokykla
Tai – draugai
Tai – naujos idėjos
Tai – veikla
Tai – stebuklas
Tai – gyvenimo būdas.“

Ilgametis Lietuvos jaunųjų matematikų, prof. Jono Matulionio, tarptautinio matematikos konkurso „Kengūra“ laureatas.

Laimėjimai tarptautinėse olimpiadose:

Tarptautinė matematikos komandinė olimpiada „Baltijos kelias“:

12-oji olimpiada - 7-oji vieta (2001m. Hamburgas, Vokietija)

13-oji olimpiada - 3-oji vieta (2002m. Tartu, Estija)

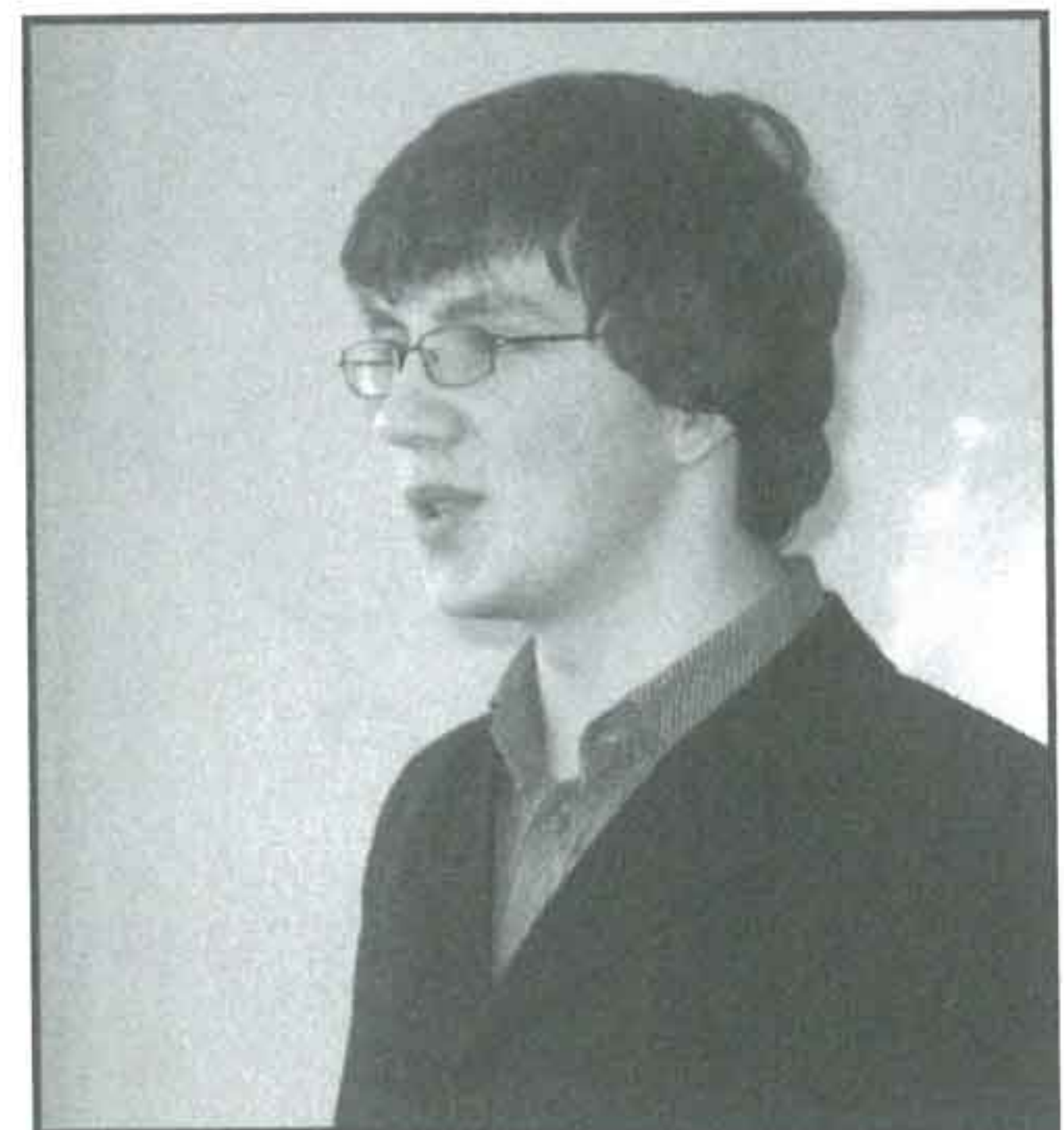
Tarptautinė matematikos olimpiada:

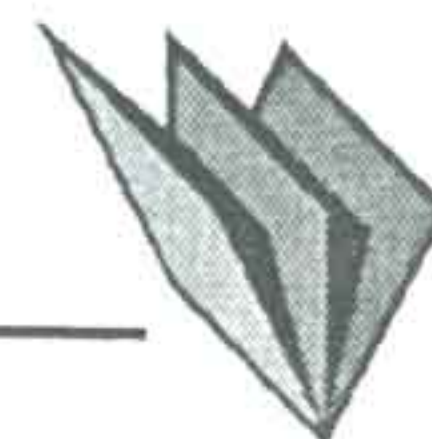
43-oji olimpiada - bronzos medalis (2002m. Glazgovas, Didžioji Britanija)

Tadas Jucikas, 4C

„Gimnazija, be abejo, yra geriausia, kas nutiko man per visą mano gyvenimą. Manau, net neverta sakyti, kad ji yra nuostabi, nepakartojama, neužmirštama, fatališka, ekstremali. Nors ir ne visi supranta, manau, kad tai yra trivialiai akivaizdu.“

Ji tapo besiformuojančios mano asmenybės arena. Arena dėl to, kad šis žodis apibūdina ne vien vietą, sceną, kur kas nors vyksta, bet ir tikrą tikriausią kovą. Išmokau galvoti, kalbėti, džiaugtis, mylėti, tobulėti, apsisaugoti, nugalėti ir kovoti. Išmokau patirti savo galimybių ribas, kurių nėra. Tas ribas, kurių nėra vienas neturi.

Čia vieta padėkai. Padėka.... Padėka... Padėka...

Iš tikrųjų noriu padėkoti Direktoriui, Mokytojams, Administracijai ir, be abejo, Gimnazistams, kurie ir yra JOS esmė. Linkiu JUMS visiems ir toliau stengtis, kad JI taptų kuo geresnė. Gaila, jau greit nebegalėsiu tam atiduoti VISO savęs, bet man ramu – aš matau begalę gerų žmonių JOJE. Jūsų veidai - tai JOS veidas. JI graži bei protinga.”

KTUG prezidentas 2001-2002.

Moksleivių bendrovės „Alko“ prezidentas.

Pateikčių konkurso organizatorius.

Vasario 16-osios premijos laureatas 2003 ir paskatinamosios Vasario 16-osios premijos laimėtojas 2002.

LMS ir MVK narys.

Jo pastangomis gimnazija įsigijo elektroakustinę gitarą ir būgnų komplektą.

Daugybės renginių gimnazijoje organizatorius („Velnio nuotaka“, „Rudnosiuko istorijos“, krikščynos, klasikinė muzika++ ir t.t.)

Audrius Masalskis, 4IBM

„Man Gimnazija - tai keturi patys geriausi ir įdomiausi mano gyvenimo metai. Man Gimnazija - tai ir mokslai, ir darbai, ir dalis mano laisvalaikio, ir patys artimiausi draugai. Tai kasdien vis nauji iššūkiai, sunkesni išbandymai ir didesni atradimai. Gimnazija man yra (ir visada liks) ne tik eilinė mokymo įstaiga - tai ir gera gyvenimo mokykla, ir puikus pasiruošimas tolimesnėms studijoms, ir galimybė tobulėti kiekvieną dieną. Mano nuomone, Gimnazija man suteikė patį geriausią išsilavinimą, koks tik yra pasiekiamas moksleiviui šiandien Lietuvoje. Mano pagrindiniai tikslai Gimnazijoje buvo ją tobulinti, paversti įdomesne, pertvarkyti įmanomus dalykus, padėti visai bendruomenei ir stengtis, kad man baigus mokslus Gimnazijoje būtų dar geriau nei iki joje apsilankant. Tikiuosi, kad bent dalį šių tikslų man pavyko sėkmingai įvykdyti. Džiaugiuosi ir dėkoju likimui, kad man buvo suteikta

proga mokytis Gimnazijoje. Gaila, kad tik tiek mažai laiko beliko būti kartu. Tačiau aš nenusimenu. Išėjęs iš šių „Baltųjų rūmų“, aš žinau ir tikiu, kad galėsiu visiems drąsiai pasakyti: „Aš viską galiu!“

Ačiū visiems mokytojams, direktoriui ir gimnazistams!

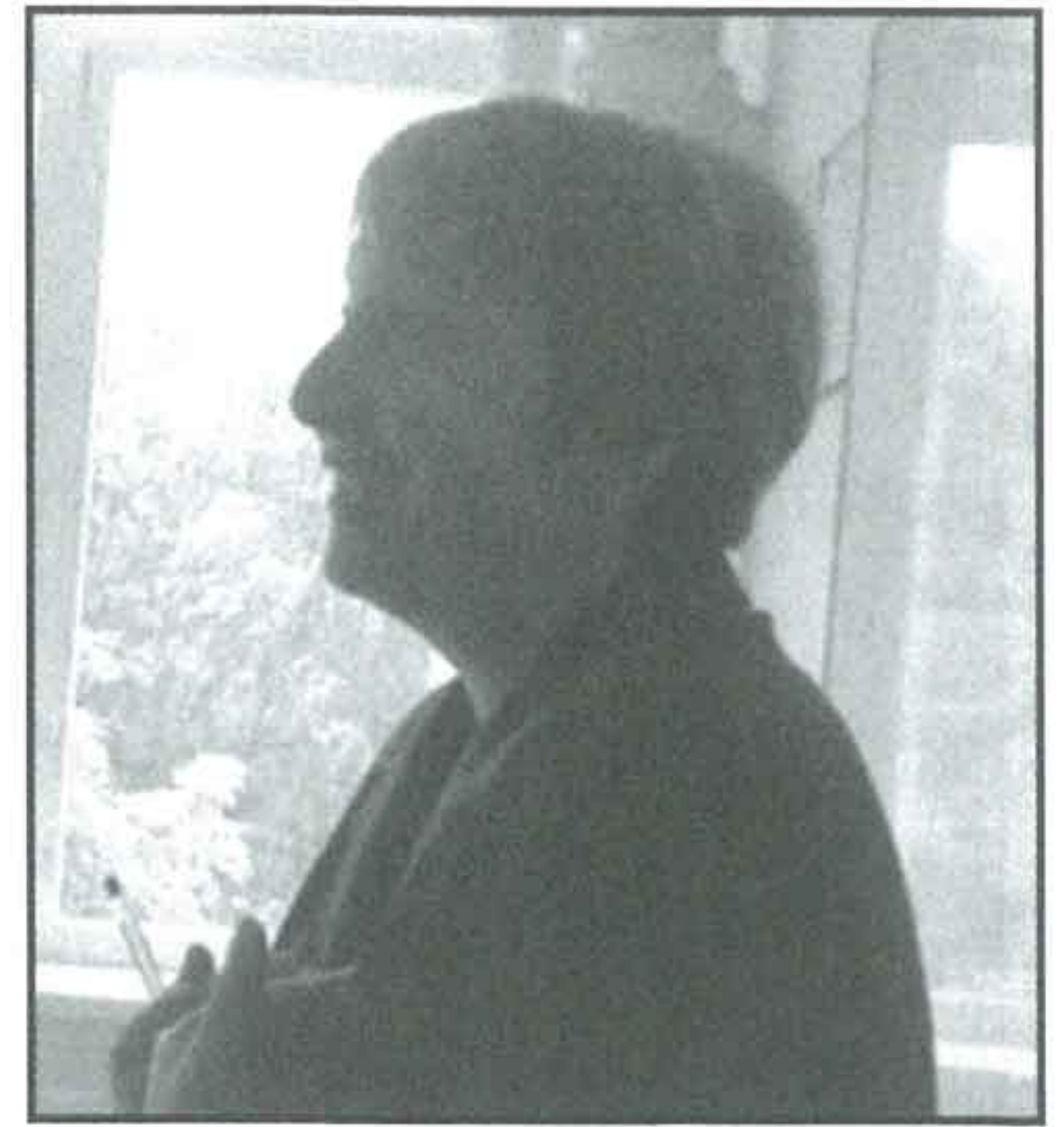
Sėkmės Tau, Gimnazija!

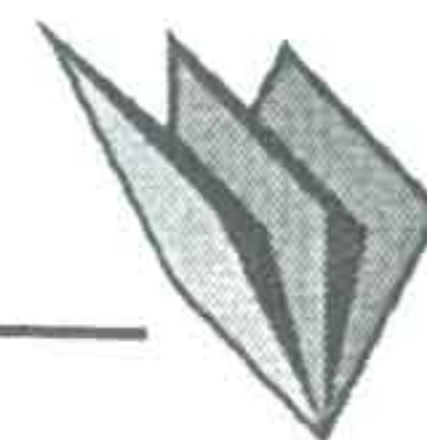
Per paskutinius dvejus metus Gimnazijoje pavyko nuveikti įvairių darbų - buvo modernizuotas vietinis tinklas, gimnaziją pasiekė 10 naujų kompiuterių, į visus kompiuterius įdiegtos naujos našios operacijų sistemos, sukurtas DRC (stipriai reformuotas pirmojo aukšto sistemos). Pagaliau turime skaitmeninį projektorį, (žiūrime filmus ar rodome pateiktis), galingą nešiojamąjį kompiuterį, skaitmeninę kamerą ir daug kitų šaunių dalykų. Tikiuosi, kad man baigus mokslus gimnazija nenustos skirti didelį dėmesį šiuolaikinėms technologijoms ir išlaikys lyderės poziciją tarp kitų Lietuvos gimnazijų.“

GERIAUSI MOKYTOJAI

Sigita Dijokienė

„Aš, Sigita Dijokienė, mamos buvau rasta Galaunės sode po kriaušę, vaizdingame Kauno rajone, Žaliakalnyje, Vydūno alėjoje. Augau dairydama į ažuolus, kurie man buvo „namais“, „mokykla“, „tolimomis šalimis“. Pirmoji pažintis su gamta taip pat prasidėjo nuo ažuolų: čia grybavau, rinkau giles kavai, uogavau, susipažinau su paukščių ir roplių (varlė ar roplys?) pasauliu. Kadangi augau tarp sportininkų (KKI studentai ir dėstytojai) ir menininkų (Galaunės šeima), tai pirmiausia pradėjau sportuoti... sportinė gimnastika, krepšinis, lengvoji atletika, orientacinis sportas, galop sustojau ties turizmu (vėlgi išbandžiau visas šakas – pėsčiųjų, dviračių, vandens, kalnų, šiandien kultivuoju autoturizmą), išvaikščiojau Lietuvos keliais ir takeliais, Krymo, Kaukazo, Pamyro perėjomis ir VVPI koridoriais, kur baigiau geografijos studijas. Su meno pasauliu susipažinti dar nespėjau, tai palikau ateičiai. Šiandien aš Jūsų mokytoja, mylinti mokinius ir savo dėstomą dalyką.“

Laima Kalvaitienė

„Man Gimnazija, tai

- Mokymo įstaiga, kurioje pamoka trunka 45+ min.
- Žmonės, be kurių negalėčiau gyventi visaverčio gyvenimo,
- Veiklos kūrybos, kuris traukia vis gilyn ir gilyn,
- Gyvenimo laiptai, vedantys aukštyn,
- Scena, kur galvojama, kas dainuojama ir dainuojama, kas galvojama,
- Nesibaigianti svajonė,
- Nemirštanti viltis,
- Tyriausia meilė,
- Amžina jaunystė,
- Skardus juokas,
- Atviriausios širdys,
- Nuoširdžiausios akys,
- Žaviausios šypsenos...

... Ji nedidelė, bet tokia talpi!“

Roma Vaitiekaitienė

„Man Gimnazija – tai pirmiausia vieta, kurioje pajutau džiaugsmą. Duoti – jausti, kad tai, ką tu sugebi išdalinti, yra reikalinga kitiems. Kuo gyveni tu pats, tam ir kiti nėra abejingi. O kuo dosnesnis esi, tuo labiau praturtėja tavo paties esybė.

Gimnazija – tai vieta, kur kiekvienas rytas – tai nauja pradžia, kur jauti, kad kiekviena diena – (gali būti) ypatinga. Tuomet kaip žmogus tu patiri didžiausią pasitenkinimą. Štai kodėl norėčiau padėkoti savo auklėtiniams (pirmiausia!), kurie suteikia man bendravimo ir buvimo kartu džiaugsmą – ta ypatingą bendrumo pojūtį, kai užtenka žvilgsnio, kad būtum suprastas.

Gimnazija – tai iššūkiai, be kurių neįmanoma tobulėti, tai kritika, be kurios neaštrėja protas, tai – jaudulys, kuris suteikia polėkį dvasiai, tai – visi tave supantys žmonės, kurie šiai vietai suteikia savitumo. Nieko naujo nepasakysiu – man Gimnazija – tai irgi gyvenimo būdas...”

VASARIO 16-OSIOS PREMIJOS LAUREATAI

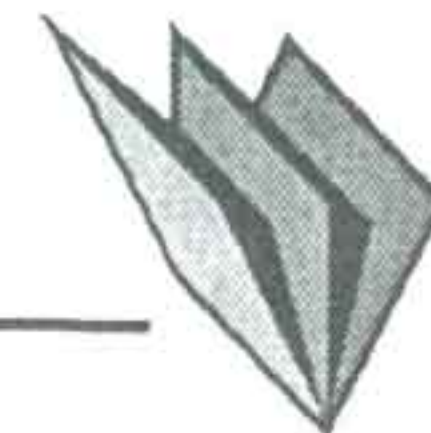
„Šimtadienio“ šventės metu aukščiausiu gimnazijos apdovanojimu buvo pagerbti trys gimnazistai. Vasario 16 – osios premija, kurią įsteigė AB „Alna“, įteikta tiems, kurie jos labiausiai nusipelnė :

1. Tadiui Jucikui.
2. Ievai Selemenavičiūtei.
3. Audriui Masalskiui.

Už šiuos gimnazistus buvo atiduota daugiausiai mokytojų ir mokinių balsų. Audrius, mūsų supergenijus, gavo paskatinamąją premiją už neįvertinamą indėlį į gimnazijos kompiuterinę pusę. Ieva, naujoji prezidentė, jau spėjo pasižymėti gimnazistų akyse – gavo II – osios vietos premiją. Tadas (manau, daugiau nereikia pristatinti) gavo premiją už viską.

Anksčiau Vasario 16-osios premija apdovanoti:

- 1990m. Mindaugas Venckus
- 1991m. Eugenijus Antanaitis
- 1992m. Aurelijus Dabušinskas
- 1993m. Aleksandras Gutmanas
- 1994m. Tomas Juknevičius
- 1995m. Sandra Vidauskaitė
- 1996m. Audrius Alkauskas
- 1997m. Ramūnas Augulis
- 1998m. Remigijus Staniulis
- 1999m. Tadas Šarūnas
- 2000m. Gediminas Lukšys
- 2001m. Vismantė Plėšytė
- 2002m. Dovilė Makarevičiūtė

Iš kairės: Audrius Masalskis (4IBM), Ieva Selemenavičiūtė (2MINOLTA), Viktoras Jucikas (buvęs gimnazistas), Tadas Jucikas (4C), Kristina Jucikaitė (3B)

GIMNAZIJOS LAIMĖJIMAI

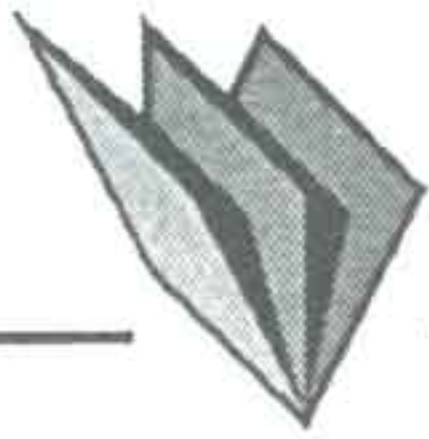
MATEMATIKA

Kauno miesto matematikos olimpiada

Darius Sabas, 1A – I vieta
Tadas Varanavičius, 2B – I vieta
Mindaugas Kuprionis, 2 MINOLTA – II vieta
Albertas Zinevičius, 3C – I vieta
Vytautas Byla, 3B – I vieta
Jonas Šiurys, 4C – I vieta

XIV respublikinis prof. J. Matulionio jaunųjų matematikų konkursas

Jonas Šukys, 1A – I vieta
Audrius Židonis, 1 SAMPO – I vieta
Gytis Jankevičius, 1 SAMPO – I vieta
Austė Juronytė, 1 SAMPO – II vieta
Darius Sabas, 1A – III vieta

Kęstutis Jorudas, 1 SAMPO – III vieta
Tadas Varanavičius, 2B – I vieta
Andrius Stankevičius, 4C – I vieta
Žymantas Darbėnas, 4B – II vieta
Andrius Velykis, 4 IBM – III vieta

Komandinės matematikos olimpiados nugalėtojai

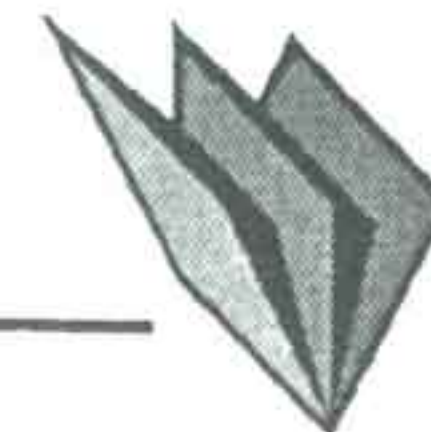
Marijus Kilmanas, 2B
Vytautas Byla, 3B
Žymantas Darbėnas, 4B
Andrius Stankevičius, 4C
Jonas Šiurys, 4C

Baltijos šalių matematikos komandinė olimpiada (III vieta)

Žymantas Darbėnas, 4B
Andrius Stankevičius, 4C

2003m. respublikinė matematikos olimpiada

Žymantas Darbėnas, 4B – I vieta
Andrius Stankevičius, 4C – I vieta
Marijus Kilmanas, 2B – I vieta
Jonas Šiurys, 4C – II vieta
Vytautas Byla, 3B – II vieta
Gytis Jankevičius, 1 SAMPO – III vieta
Andrius Židonis, 1 SAMPO – III vieta
Jonas Šukys, 1A – III vieta
Albertas Zinevičius, 3C – pagyrimo raštas
Mindaugas Kuprionis, 2 MINOLTA – pagyrimo raštas

Tadas Varanavičius, 2B – pagyrimo raštas
Daugirdas Kuprionis, 1 SAMPO – pagyrimo raštas

FIZIKA

Lietuvos moksleivių XIV fizikos čempionatas

Kęstutis Jorudas, 1 SAMPO – III vieta
Marijus Kilmanas, 2B – II vieta
Tadas Varanavičius, 2B – III vieta
Augustinas Barisas, 2 HP – III vieta
Mindaugas Kuprionis, 2 MINOLTA – III vieta
Tomas Adomavičius, 2B – III vieta
Rokas Balčiūnas, 3A – III vieta
Žymantas Darbėnas, 4B – I vieta

Lietuvos moksleivių 51-osios fizikos olimpiados II turas

Daugirdas Kuprionis, 1 SAMPO – I vieta
Tadas Varanavičius, 2B – I vieta
Marijus Kilmanas, 2B – II vieta
Mindaugas Kuprionis, 2 MINOLTA – IV vieta
Aurimas Kašauskas, 2 HP – IV vieta
Rokas Balčiūnas, 3A – I vieta
Žymantas Darbėnas, 4B – I vieta
Andrius Stankevičius, 4C – II vieta

K. Baršausko jaunųjų fizikų konkursas

Jonas Šukys, 1A – I vieta
Darius Sabas, 1A – II vieta
Dovilė Žmuidaitė, 1 SAMPO – III vieta
Tadas Varanavičius, 2B – I vieta

Marijus Kilmanas, 2B – II vieta
Žymantas Darbėnas, 4B – I vieta

CHEMIJA

Kauno miesto jaunųjų chemikų olimpiada

Tomas Adomavičius, 2B – I vieta
Vaidas Petrulionis, 4B – I vieta
Eglė Puodžiukynaitė, 4B – II vieta

LIETUVIŲ KALBA

Kristina Jucikaitė, 3B

Švietimo kaitos fondo konkurso „Trumpoji recenzija“
pirmojo etapo nugalėtoja.

Konkurso, skirto J. Bretkūno „Biblijos“ minėjimui, dalyvė.

Arvydas Bložė, 4IBM

Maironio literatūros muziejaus moksleivių literatūros
konkurso laureatas.

Respublikinio LJGC literatūrinių kūrinių apie gamtą
konkurso laureatas.

Ignas Kalpokas, 1SAMPO

Respublikinio filologų konkurso Kauno miesto laureatas.

Pranešimus respublikinėje mokslinėje konferencijoje, skirtoje Just.
Marcinkevičiui, skaitė:

Daiva Repečkaitė, 4C

Inga Varlamovaitė, 4C

Eglė Petraitytė, 4B
Ieva Vasiliauskaitė, 4B
Eglė Puodžiukynaitė, 4B

AEROBIKA

2003-ųjų metų Kauno m. moksleivių sporto žaidynių 9-12 klasių sportinės aerobikos varžybos

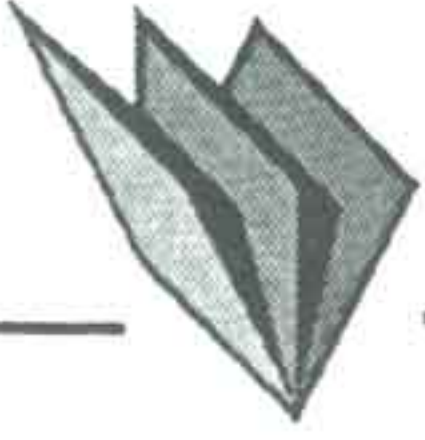
I vieta
Vaiva Dilbaitė, 4IBM
Veronika Pliuščeva, 4IBM
Justina Staškevičiūtė, 4IBM
Dovilė Naruševičiūtė, 3C
Giedrė Grigaitė, 3C
Austė Juronytė, 1SAMPO

DEBATAI

„Antikorupcinis švietimas turi būti įtrauktas į mokyklos mokymo programą“

III laipsnio diplomas

Dalyviai: Rasa Pletkutė, 3C
Aidas Unika, 3C
Marija Jaroslavskaja, 4IBM
Parengė anglų kalbos mokytoja ekspertė Laima Kalvaitienė

KITA

KTU Gimnazijos šachmatininkų komanda

III vieta Kauno mieste

Komandos sudėtis:

Salomėja Zaksaitė, 4C

Vytautas Byla, 3B

Andrius Jančiauskas, 2 MINOLTA

Giedrė Kabailaitė, 4B

Jovita Borisevičiūtė, 1A

Vytautas Byla, 3B

Naujametis šachmatų turnyras Kaunas 2003 – II vieta

Andrius Gurskis, 3A

2003 Lietuvos moksleivių ekonomikos olimpiada – III vieta

Eglė Mažonaitė, 3A

Kauno miesto ekonomikos olimpiada – pagyrimo raštas

Respublikinė ekonomikos olimpiada – pagyrimo raštas

Respublikinis Graičiūno jaunųjų ekonomistų vadybininkų konkursas – pagyrimo raštas.

Idilė Ramanauskaitė, 3A

Kauno miesto anglų kalbos olimpiada – I vieta

Kauno miesto vokiečių kalbos olimpiada – IV vieta

Respublikinė vokiečių kalbos olimpiada – V vieta

Baltijos šalių vokiečių kalbos olimpiada – VI vieta

**Nuo kovo
iki kovo**

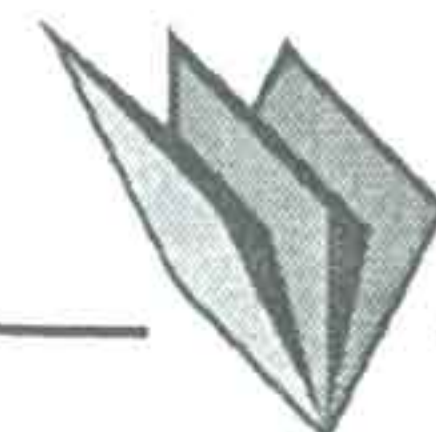
MENO DIENOS

Tai buvo vienas tų nepakartojamai tragiškų pirmadienio rytų, kai norisi visą dieną tiesiog gulėti lovoje ir miegoti, miegoti, miegoti... Pažįstamas jausmas daugeliui. Apie savo nuotaiką geriau neužsiminsiu. Tačiau ką jau padarysi, sunkus tas gimnazisto gyvenimas – tenka keltis ir keliauti gimnazijon. Artėdama jau pro stiklą matau, kad viduje vyksta kažkas gero, naujo, įdomaus ir smagaus. Įeinu vidun. Kairėje – senas kaip gyvenimas kasos aparatas su akmenukais pinigų stalčiuje. Ir...staiga ir netikėtai pabudusi mano atmintis praneša: juk šią savaitę gimnazijoje – meno dienos!!! Lipu į antrą aukštą. Laiptų aikštelėje taip ir sustoju suakmenėjusi: kiekvienas sienų lopinėlis apklijuotas laikraščiais! Ir taip – visoje gimnazijoje...

Meno dienų savaitė buvo tikrai nepakartojama. Ir ko tik gimnazijoje nebuvo – pilstoma muzika (arbata + senų plokštelių dainos), valgomas menas (batonas + obuolių arba vyšnių uogienė pasirinktinai), rengiami muzikos vakarai bei filmų peržiūra, netgi dažomos tvoros. Žinoma, nevalia pamiršti ir laikino gimnazistų bei licėjistų apsikeitimo mokyklomis. Atvažiavę licėjistai buvo... tiesiog smagūs žmonės. Ypač įdomu buvo stebėti kai kurių mokytojų reakciją, kai įėję į klasę jie pamato naują veidą ir nebežino, ar savų nebeatpažįsta, ar naujokų klasėje atsirado... Savaitės pabaigoje kupini įspūdžių ir linksmų istorijų grįžo gimnazistai ir su savimi atsivežė daugiau licėjistų. Dieną jie mokė gimnazistus naujo žaidimo (deja, gimnazijoje jis taip ir neišpopuliarėjo...) ir valgė batoną, o vakare surengė nepakartojamą linksmą vakarą su rimta ir nelabai poezija, dainomis, raudonkepuraitėmis, paukščiukais ir daug daug džiazu.

Kitą pirmadienį laikraščių nebebuvo... Tačiau anaipol nebuvo liūdna – linksmi meno dienų prisiminimai ir istorijėlės gimnazijoje sklandė dar kelias savaites. Meno prisivalgėme, muzikos prisigėrėme – o vis tiek negana. Ir gerai...

Milda Šabūnaitė, 2 MINOLTA

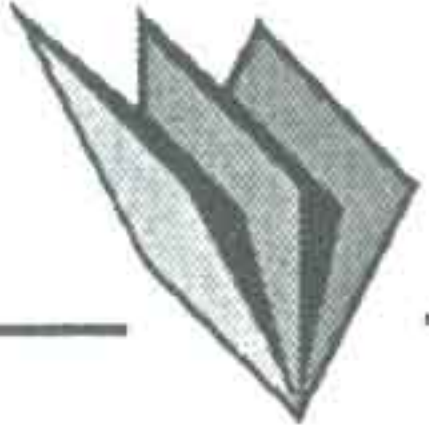
PASKUTINIS SKAMBUTIS

Dainuojantys mokytojai ir „Velnio nuotaka“

Tai atsitiko visai paprastai – XI-osios laidos gimnazistai susirinko į Paskutinio skambučio šventę. Paprasta šviesi diena. Bet nuotaika nepaprasta, nes visi, kas mokėjo, tądien dainavo. Dainavo taip, kad neliko išeinančiųjų liūdesio, jokio praėjusio laiko gailėsčio. Visi stojosi iš savo vietų ploti mokytojams, kai šie sudainavo neįsivaizduojamai gražiai. Daugiau nei dviem balsais buvo atliekami a capella kūriniai. Ar matei kada, kad mokykloje mokiniams dainuotų mokytojai? Greičiausiai ne, nes tokie dalykai vyksta tik KTU Gimnazijoje. Jei nematei – negali to palyginti su niekuo. Ir kai jau plojimai leido atsisėsti, vėl pasigirdo daina. Mokiniai dainavo V. Ganelino „Velnio nuotakos“ dainas. Jurga, Girdvainis, Baltaragis, Uršulė, Pinčiukas ir kiti romano herojai šoko scenoje. Dainos taip nuoširdžiai liejosi, kad sunku buvo nepajusti veikėjų kančios ir džiaugsmo. Viskas buvo surepetuota per pasakiškai mažai laiko, bet vis tik pavyko, nes gimnazistai dainavo taip karštai, kaip niekada. Svarbiausia tai, kad visa instrumentuotė buvo parašyta pačių gimnazistų – natų niekaip nepavyko gauti. Ir melodijos iš kompaktinio disko ranka perrašytos ant penklinės. Muzikos mokytoja Valentina netikėjo, kad mums pavyks... Tiesą pasakius, tai ji net labiau tikėjo nei mes patys. Ir kai salė stojosi ploti, mes buvom padarę viską, ką galėjom. Tegyvuoja muzika! Tikiuosi, kad atsiras graži tradicija Paskutinio skambučio šventės metu ketvirtokus palydėti miuziklu, o ir mokytojai nenustos dainuoti.

Kristina Jucikaitė, 3B

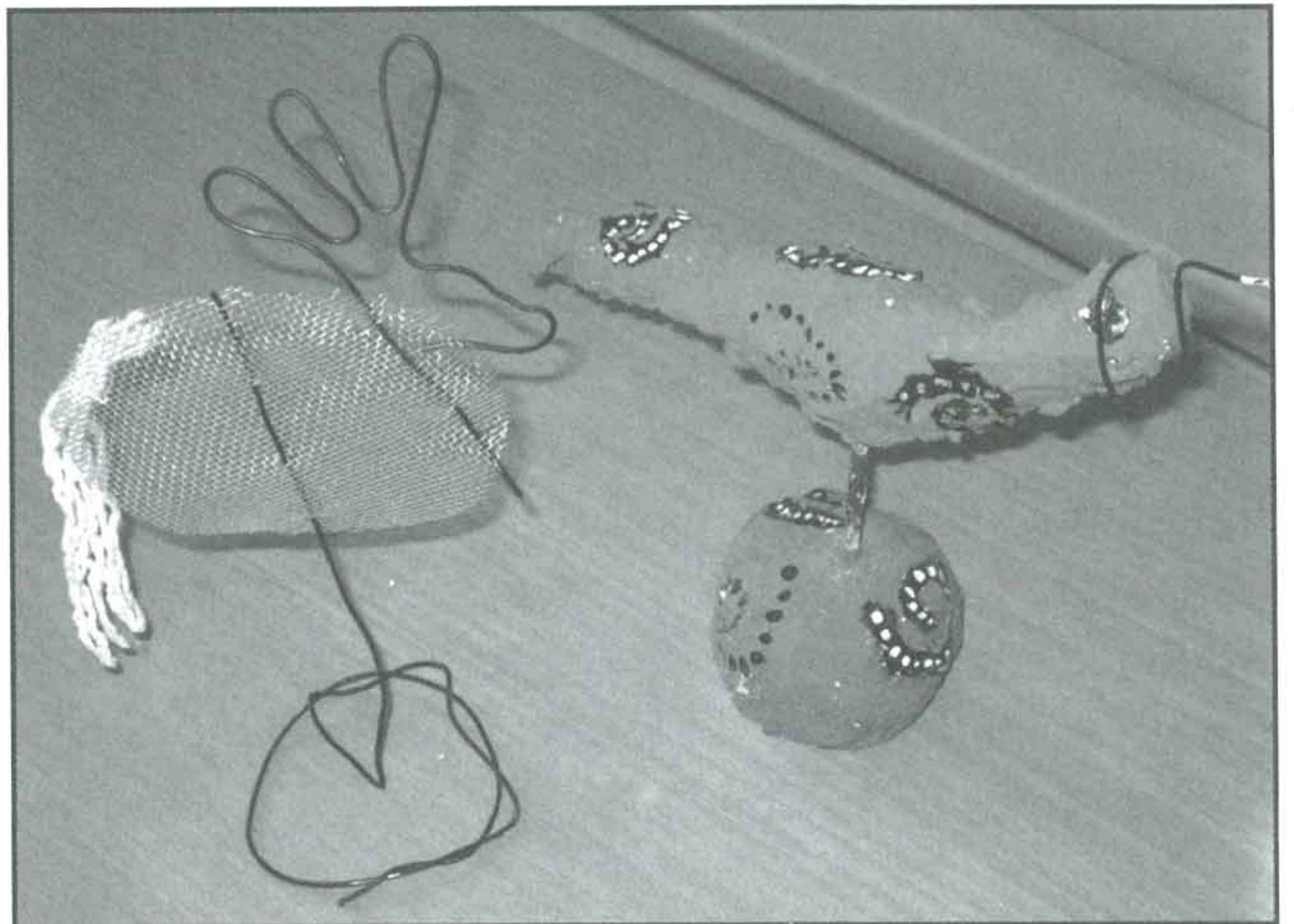

„GAIDŽIO“ IR „PAUKŠČIO“ APDOVANOJIMAI

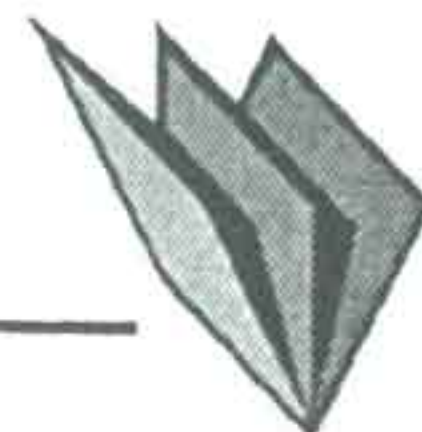
Kas bendra tarp Oskaro ir paukščio bei tarp auksinės avietės ir gaidžio? Ne, tai ne lietuvių liaudies patarlė ir ne mįslė, ir tikrai ne nesąmonė. Čia tikrai nekalbama apie O.K. teatrą ir tikrai nesiūloma ieškoti auksinių aviečių. Sudomino? Puiku! Betgi pradėkime viską nuo pradžių.

Gimnazija – lyg maža valstybė, kuri turi savo įstatymus, valdžią, nuostabius „gyventojus“ ir, žinoma, laimėjimus. Visur. Visose srityse. Pradedant, be abejo, nuo matematikos, chemijos, fizikos, informatikos, baigiant fotografija, literatūra, dainavimu, šokiu... Žodžiu, ko tik neatrasi toje gimnazijoje – menininkų, prezidentų, organizatorių, genijų, dainininkų, smuikininkų, būgnininkų, mokslininkų, bėgikų, krepšininkų, gitaristų, rimtuolių, linksmuolių, pesimistų, optimistų, cholerikų... ir visi jie juk savaip šaunūs, keisti, įdomūs, kurioziški.

Kartais jų veikla susilaukia visiško pripažinimo, verto netgi direktoriaus šypsenos. Kartais, na, tiesiog imi sau ir pasakai – šį kartą nepavyko... Idėja nebloga, bet kitąkart pasistengti reikės labiau... Ir leidi visiems viską pamiršti... Betgi ima ir atsiranda tokių, kurie žūtbut nori viską įamžinti ir užfiksuoti. Kokiu būdu? Tiesiog suorganizuoti „Gaidžio“ ir „Paukščio“ apdovanojimus! Pirmą kartą Gimnazijos istorijoje apdovanojami buvo ne tik olimpiadų asai, bet ir šiaip geri žmonės, be kurių veiklos ar pasiekimų Gimnazija nebūtų Gimnazija. Nepamiršo niekas ir mokytojų, ir direktoriaus, netgi Švietimo ministro, kuris taip pat vertas buvo (gimnazistų nuomone) apdovanojimo („Paukščio“ ar „Gaidžio“, istorija nutyli).

Taigi tą iškilmingąją balandžio 22 dieną raudonas kilimas viliojo į Gimnazijos salytę. Vienoje pusėje - ložės mokytojams, kitoje įsitaisė gimnazistai, ant stalo puikavosi profesionaliai padarytos gipsinės paukščių ir gaidžių statulėlės, visų

akys krypo į už jų pastatytą maistą. Nebūtų gimnazistai... Pradžia – filosofinė. V. Mykolaičio – Putino eiliuota interpretacija su žvakėmis, ugnimi ir vandeniu. Salėje rimtis. Tik trunka ji neilgai – scenoje pasirodo šmaikštuoliai renginio vedėjai ir apdovanojimai įgyja pagreitį. Pirmiausia į savininkų rankas išplasnoja „paukščiai“, vėliau nenoromis pasiduoda ir „gaidžiai“. Pertrauka – folklorinė. Tačiau rimties nebėra, veikia susižavėjimas dainuojančiųjų balsais. Apdovanojimų vis mažėja, gavusiųjų – daugėja. Pagaliau paskutinis „gaidys“ iškeliauja mokytojo globon, vedėjai skelbia renginio pabaigą, gavę „paukščius“ giriasi ir didžiuojasi, „gaidžių“ savininkai nepastebimai dingsta iš Gimnazijos. „Gaidys“, bet visgi įvertinimas...

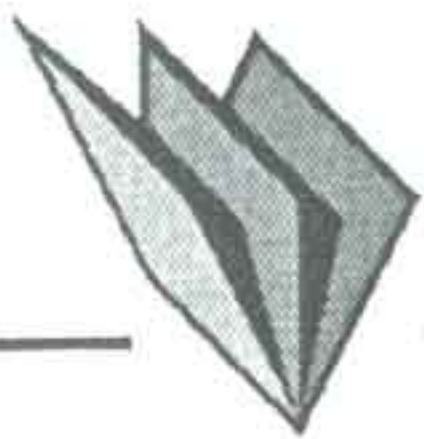
Po apdovanojimų – gyvo garso koncertas su arbata bei sausainiais! Ko gi daugiau reikia?

Taigi kas panašaus tarp Oskaro ir paukščio bei auksinės avietės ir gaidžio? Apdovanojimai, apdovanojimai ir dar kartą apovanojimai... Spėkit, kurie geresni?...

Ieva Selemenavičiūtė, 2 MINOLTA

KOVO 8-OJI IR GERIAUSIOS KLASĖS RINKIMAI

Praėjusių metų kovo pradžioje visos gimnazijos klasės gavo užduotį: paruošti trumpą ir įdomų sveikinimą mokytojoms Moters dienos proga. Kai kam tai buvo tiesiog eilinis „performansas“, kuriam neverta eikvoti per daug ir taip brangaus laiko ir jėgų, o kai kas į tai pažiūrėjo tikrai rimtai. Juk reikia parodyti visiems, ką gali... Taigi savaitė prabėgo, ir visi susirinko Elektronikos fakulteto salėje. Savo žodį tradiciškai papildydamas eilėmis tarė direktorius. Įdomią istoriją papasakojo pavaduotoja. Ir tada savo žodį tarė gimnazistai. Ir ko tik nebuvo... Pageidavimų koncertas, valdininkų posėdis, pasimatymas, pasakėlė, viktorina, „Eurovizijos“ konkursas... Tačiau, kaip vėliau paaiškėjo, visa tai nublanko prieš pirmosios B klasės pasirodymą. Tai buvo tikriausiai vienintelis rimtas tądien vaidinimas. Ne veltui pirmokai stengėsi – jų sveikinimas mokytojams patiko labiausiai, ir tai padėjo pirmajai B laimėti geriausios klasės rinkimus. Dovanų jie gavo kelionę į paukščių žiedavimo stotį Ventės Rago. Kartu vyko ir gimnazijos „elitas“ – per metus daug gero padarę gimnazistai.

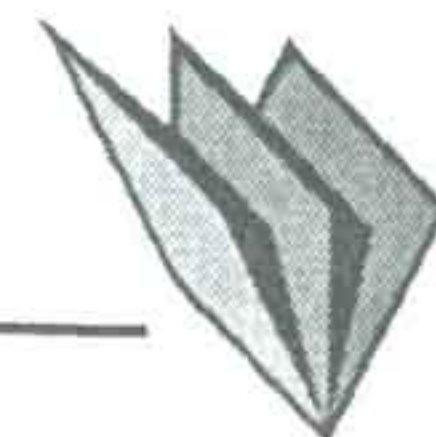

Apsiginklavę dviem gitaromis ir litriniais arbatos puodeliais, šeštadienio rytą gimnazistai pajudėjo iš gimnazijos. Suradę sau vietas autobuse kai kurie ėmė valgyti, kai kam kilo noras dainuoti. Deja, ne visų norams buvo lemta pildytis... Su mumis keliavusi gidė buvo itin uoli ir nusprendė apšviesti nieko nesuprantančius gimnazistus kaip tik įmanoma geriau. Netrukus mes sužinojome daug naudingų dalykų - kur yra Neris ar Vilijampolė, kurioje pusėje miškas ir iš kur kilo Vilkijos pavadinimas... O dainuoti vis dar knietėjo. Paprašius gerosios gidės, kad leistų mums padainuoti, išgirdome, kad mes jai visai netrukdome. Na, netrukdome, tai netrukdome. Taigi gidė pasakojo toliau. O suskambus gitaroms - ir garsiau, kad visi girdėtų.

Pimasis aplankytas objektas buvo nuostabus piliakalnis, sukėlęs daug džiaugsmo gimnazijos fotomenininkams. Keliavome toliau... Pasiekus kelionės tikslą - Ventės Ragą - mus pasitiko malonus senukas ir papasakojo daug įdomių dalykų apie paukščius, Ventės Ragą ir čia nesibaigiančius nuotykius. Ir ne tik papasakojo, bet papasakojęs ir paegzaminavo, kad atsimintume, ką girdėjome. Po keleto minučių savo akimis pamatėme, kaip žieduojami paukščiai. Gavę keletą minučių laisvo laiko, nuėjome prie vandens. Ten radome daug erškėtrožių, gervuogių ir kriauklių - jomis nuklota visa pakrantė. Vėliau užlipome į seną mažą švyturį. Kilo įtarimas, ar jis vis dar funkcionalus - stiklas buvo gerokai apdulkėjęs...

Apžiūrėję Ventės Ragą, sulipome apgal į autobusą. Mums pažadėjo nepakartojamus įspūdžius - vykstame į mažąją Veneciją. Na taip, tai buvo namai prie pat kanalo. Tačiau Venecija kažkodėl nė nekvepėjo - kvepėjo mėšlu... Keliaudami po Veneciją priėjome žvejo muziejų. Čia mums aprodė visus senovės lietuvio žvejo įrankius bei rakandus ir nuvedė į klojimą. Pasirodo, čia kažkada buvęs klojimo teatras! Choristai iš karto ėmė svajoti apie čia pat atliekamą „Velnio Nuotakos“ vaidinimą... Pamažu ėmė temti. Grįžus prie autobuso mūsų laukė nemaloni žinia - autobusas įklimpo. Iš pradžių autobusą išjudinti bandė tik vaikinai, tačiau tai negelbėjo. Jis pajudėjo tik susivienijus abiejų lyčių pajėgoms. Štai ką gali merginos! Grįždami sustojome prie žuvies parduotuvės. Tie, kurie buvo prisižadėję parvežti suvenyrų, nusipirko rūkytos žuvies. Su dainomis ir pamąstymais grįžome namo. Kelionė baigėsi.

Milda Šabūnaitė, 2 MINOLTA

RUDNOSIUKO ISTORIJOS

Oi tai priėjo rugsėjo pirmąją į gimnaziją naujokų... Tokios nulių griūtys buvo, kad net gražu žiūrėt. Pasiklausė direktoriaus, nusifotografavo su tėveliais, apžiūrėjo savo naują mokymosi įstaigą ir pasislėpė klasėse. Ten po truputį ėmė pratintis prie naujos aplinkos ir naujų mokytojų.

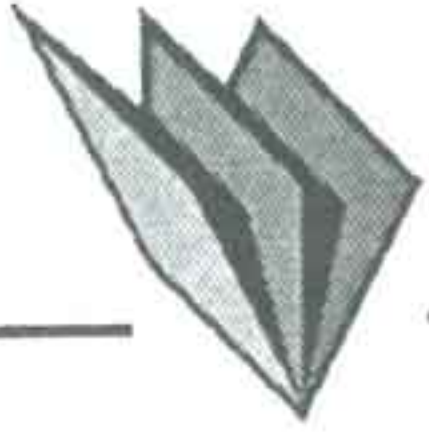
Po kokios savaitės mes, gimnazijos seniai, nusprendėme, kad pratintis jau užteks – laikas naujokams gerą pavyzdį parodyti, gimnazijos dvasią įdiegti. Neišvengiamai reikėjo renginio.

Po slapto pasitarimo gimė renginys kodiniu pavadinimu „Rudnosiukas“ ir taisyklės apibendrinus skambėtų maždaug taip:

1. Dalyvauja senių komandos po du ar tris žmones.
2. Likus trims valandoms iki renginio kiekviena komanda gauna po vieną Rudnosiuko istoriją, kurią reikia kaip nors pristatyti (per 5-10 min.).
3. Žiūrovai turi suprasti pagrindinę mintį, apie ką ji ir apskritai kas vyksta.
4. Į vaidinimą privalu įtraukti kuo daugiau nulių.

Čia, manau, dar reikėtų pridurti, kad „Rudnosiuko istorijos“ – tai istorijos vaikams, kurie yra suaugę, ir suaugusiems, kurie yra vaikai (žodžiu, labai gudrios pasakos). Ir viskas. Paprasta ir aišku. Bet užduotis pasirodė tikrai nelengva ir po kiek laiko komandos jau bėgiojo po visą gimnaziją – ieškojo kokių nors muzikos instrumentų ar vaizdinių priemonių. Ypač aršiai buvo kovoje dėl vienintelės gitaros. Kai kas bėgo į parduotuvę, kai kas į namus, kiti naršė klases. Lygiai 6 popiet nuliai suėjo į salytę ir jau po pirmo pasirodymo aktyviai dalyvavo žaidime – vaidino nalius ir vienetus, paskui tarakonus, sienas, peles, duris, virykles... Vaidmenų užteko visiems. Rudnosiuko istoriją buvo priverstas pasakoti ir kompiuteris, nors jam ir sunkiai sekėsi. Galiausiai visi draugiškai prisiekė niekada nepamiršti Kalėdų senelio ir niekada neužaugti. Nepaisant keleto nemalonių smulkmenų (nulaužtų sofų kojų ir arbata apipiltų lubų) renginys pavyko - sujungė visus nalius ir senius į laimingų gimnazistų šeimą.

Aurelija Bachovaitė, 3C

MOKYTOJŲ DIENA

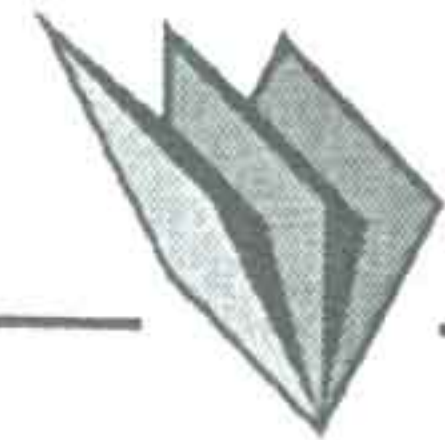
2002 m. spalio 5-oji. Kiekvieną mokytoją pasitinka ketvirtos klasės moksleivis ar moksleivė su gėlyte rankoje ir šypsena veide. Bet „stebuklai“ dar tik prasideda. Mokytojams šią dieną poilsis. Atidarę ketvirtojo aukšto koridoriaus dienos šviesa apšviestas duris, jie randa sausainių, tortų bei kavos ar arbatos. 2B klasės merginos sveikina mokytojus pačių padarytomis raudonomis rožėmis, kurios dar ir dabar puikuoja ant mokytojų kambario stalų. Šią dieną nuoširdžiausius linkėjimus atnešė ir buvę gimnazistai.

Kol mokytojai linksminosi, ketvirtokai nėrėsi iš kailio užiminėdami jaunesniųjų klasių moksleivius. „Mažieji“ sužinojo viską apie šeimos etiką, otyrą, fotomeną, japonų kalbą, kompiuterinį raštingumą, VN bei Riperio ir Krieno teorijas. Direktorius taip pat turėjo poilsio dieną. Jo pareigas ėjo Arvydas Bložė (4 IBM), kuris vėluojančius ir triukšmaujančius moksleivius baudė visuomenei naudingais darbais.

Tuo pat metu buvo ruošiamas ir sveikinimas mokytojams, kurio iniciatoriai ir interpretatoriai buvo Marija Jaroslavskaja (4 IBM), Justina Staškevičiūtė (4 IBM), Arvydas Bložė (4 IBM), Nika Pliuščeva (4 IBM), Rasa Malkevičiūtė (4 IBM), Tadas Jucikas (4C) ir Ieva Gediminaitė (4 IBM). Tai buvo 14-uosius metus gaminamo šokolado „Mokytojas“ pristatymas. 12⁰⁰ val. visi Gimnazijos mokytojai buvo maloniai kviečiami į salę. Čia jie išgirdo neįtikėtiną kompanijos „Edukacija“ įkūrimo istoriją. Be to, sužinojo visą tiesą apie gaminamo šokolado pagrindinius komponentus - vitaminus P (Profesionalumas), O (Objektyvumas), R (Reiklumas), M (Muzikalumas), Š (Šypsena). Mokytojai matė save nuotraukose dainuojančius, besišypsančius, aiškinančius pamoką, objektyviai vertinančius ar netgi snaudžiančius. Pateikties pabaigoje visi susirinkusieji stebėjo naujausią šokolado „Mokytojas“ reklaminį klipą bei nuostabiųjų asistenčių dėka galėjo paragauti skaniausio ir efektyviausio „Edukacijos“ gaminio. Atrodo, nusiminusių veidų tą dieną nebuvo. O tinkamu laiku ir tinkamoje vietoje pasirodę ketvirtokai, turėjo galimybę aplankyti mokytojų kambarį, pabendrauti su šventės kaltininkais ir pasivaišinti įvairiausiais skanėstais.

Visi mes esame dėkingi profesionaliems, muzikaliems, reikliems, objektyviems ir besišypsantiems mokytojams. Be jų nieko panašaus nebūtų įvykę.

Ieva Gediminaitė, 4 IBM

KRIKŠTYNOS

Pasivaikščiojimas Ažuolyne, arba Kaip pagerinti kraujotaką

Aš esu 68 metų pensininkas. Tris kartus per savaitę einu pasivaikščioti į Ažuolyną. Doktorėlis sakė, kad tai labai gerina kraujotaką. Ir tikrai: kelis kartus perėjęs per miškelį jaučiuosi daug geriau. Tačiau vienas šeštadieninis pasivaikščiojimas praeitų metų rudenį vos nesibaigė infarktu.

Kaip visada ėjau pagrindiniu Ažuolyno taku. Priartėjęs prie aikštelės, kur stovi „apipjaustytaudegis“ stumbrasį išvydau keistą subruzdimą: baltais skarmalais apsirašioję jaunuoliai bandė traukti kažkokią giesmę, tačiau iš gero tuzino giedotojų girdėjosi tik trys balsai. Žodžius suprasti buvo neįmanoma. Prieš tuos „baltuosius“ tupėjo kelios dešimtys vargšų vaikelių liūdnamis veidais. Aplink juos strakaliojo veidus išsidažę, vašku plaukus išsitepę ir šiukšlių maišais apsirengę keistuoliai. Ypač iš minios išsiskyrė aukštas, raudonu triko apsitempęs vaikinukas su ilgu apsiaustu. Jis ėjo grėsmingai, nutaisęs kraupią veido išraišką, bet neatrodė piktas, nes spalvotomis gumutėmis su drugeliais surišti plaukai buvo juokingi.

Pamaniau, kad tai kažkokios sektos naujų narių įšventinimas. Iš pradžių norėjau aplenksti tuos keistuolius, tačiau vėliau nusprendžiau išdėstyti jiems savo neigiamą požiūrį į tokias nesąmones. Tad priėjau prie grupelės „baltųjų“, kurie dabar dažė klūpančiųjų veidus skirtingomis spalvomis. Griežtai tariau:

- Norėčiau pareikšti savo...
- O, ex'as į krikštynas atėjo! – sušuko vienas iš makiažo specialistų.
- Regis, jis nori dar kartelį būti pakrikštytas,- tarė kitas.

Nespėjau pabaigti sakinio, o jau buvau išdažytas ir sėdėjau ant šaltos žemės būryje vaikų, kurių veidai buvo ŽALI. Po tokio akibroko norėjau ramiai pasišalinti, nes nujaučiau, kad susidėjus su sektantais geruoju nesibaigs. Tik staiga kad puls visas mano būrys bėgti, ir tuojau savo kailiu pajutau kodėl. Kažkoks mažas ryžas berniūkštis tvojo man beisbolo lazda! Norėdamas, jog

tai nepasikartotų, lėkiau su visais. Ne juokas man, pagyvenusiam žmogui, skuosti kartu su banda paauglių! Šiaip taip pakentėjau, ir visa gauja netrukus sustojo prie suoliuko. „Dabar tai jau viską išsiaiškinsime“, – pamaniau ir prisėdau.

– Visi lendat po suoliuku, – pasigirdo komanda.

Aš „beisbolkės“ raginamas nors ir sunkiai alsuodamas lindau po suoliuku. Po to sekė klampojimas po pelkes, lipimas per tvoras, bėgimas paskui mašinas ir nuo šunų. Per visą tą laiką negalėjau nė žodžio ištartti, kad apsiginčiau, nes mano varovai, nors jauni ir nepatyrę, atrodė grėsmingai. Per visą šią kankynę, kuri truko apie 4 valandas, dar teko ir po medžiais lįsti, ir purvo voniose maudytis, ir laiptais lakstyti, ir net kanalizacijos vamzdžiams melstis.

Galų gale buvome nuvaryti prie medžio, į kurį buvo įsikoręs tas gimnastas su juokingom gumutėm plaukuose. Jis kažką pradėjo skiesti apie ištikimybę Gimnazijai ir panašiai, bet aš nesiklausiau, galvelė sukosi. Tuo tarpu sargybiniai prarado budrumą ir aš „žvitriai“ sprukau į krūmus. Lėkiau, kiek galėjau, ir šiaip taip pabėgau. Už nugaros dar girdėjau prakeiksmus, kad jei negrišiu, kitais metais teks iš naujo viską patirti.

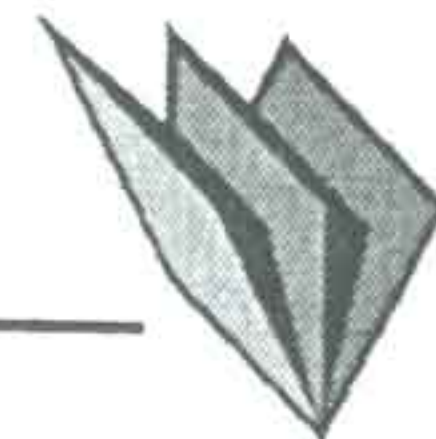
Laimei, pasprukau...

Kai namuose mane sutiko žmonelė, išvarė kaip valkatą. O dažus nuo veido ne vieną dieną gramdžiau. Kraujotaka taip pagerėjo, kad teko ją slopinti raminamaisiais.

Nuo tada Ažuolyne vaikštau aplinkiniais keliais, nešiojuos pensininko pažymėjimą ir vengiu žmonių susibūrimų.

Paulius Mačiulevičius, 2 MINOLTA

LAPKRITINĖS

Lapkritinės

buvo

pilnos

jaudulio

[matei, vos įlėkiau, ten su kamera, šnekėk kad nori 2 metus gimnazijoje apie istoriją jų, ir burna išdžiūvus buvo]

šviesos

[pastebėjai, apšvietimas baltas, kažkoks paradoksas tame atsispindėjime į milžinišką celofaną ir geltonas skareles - o gal taip ir reikėjo - patiko]

jaukumo

[jautei tarsi pasikeitė erdvė virpėjo žvakių liepsnos nuo šiltos tamsos o kai tylu minkštai apsikabina ir į ausį šnabžda taip jauku kad nebaisu ką šitaip galima išgirsti]

tylos

[supratai kodėl ji neatspindi nesugeria ir nepraryja tik dainuoja glostančiom bangom]

muzikos

[gerai gerai buvo tylą girdėjai kaip garsai pasineria į ją minkštai užmiega liūliuojami tylos]

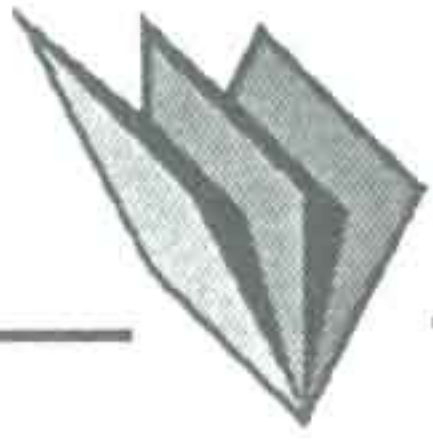
keistumo

[atrodė viršuje kad muzika ateina iš manęs kažkur giliai paslėptos magiškos dėžutės slaptos tokios kad nežinau ar ji yra kad niekad jos nerasiu ir kad ant lubų matosi dangus (žvaigždėtas)]

graudulio

[ir kai visa tai kartu su laime telpa manyje o aš jau nebesu aš - tik kažkas labai aukštai džiaugsmingai verkiantis ir paslaptingas]

Marta Klėmanaitė, 2B

TEMINIAI ŠOKIAI

Iš kur kilo teminių šokių idėja, žino tik keli žmonės, todėl ir jums aš šito neišduosiu... Bet kilo todėl, kad vieną dieną grupelė entuziastų ėmė ir užsimanė pabūti hipiais. Juk išsiilgęs šiais laikais jaunimas kažko netradicinio, o "Led Zeppelin", "The Beatles", "Queen", "Pink Floyd" muzika dar ir dabar ausis glosto ne vienam. Taigi kaip tarėm, taip ir padarėm. Ir nors iki ketvirtadienio popietės dar nebuvo aišku, ar šokiai įvyks, viskas baigėsi gerai. Po septynių pamokų fojė jau kabėjo plakatas. Net ir plakatą pakabinę patys organizatoriai nežinojo beveik nieko, tik tai, kad vyks 60–70-ųjų metų muzikos šokiai. O kas toliau? Apie ketvirtą valandą popiet MT jau gulėjo kalnai kompaktų. Muzika atrinkinėta iki vakaro... Išsiskirstėme laimingi, bet visko nenusprendę, nes geriausių dainų klausėmės po kelis kartus ir nesivarginome išklaudyti viso kompaktų.

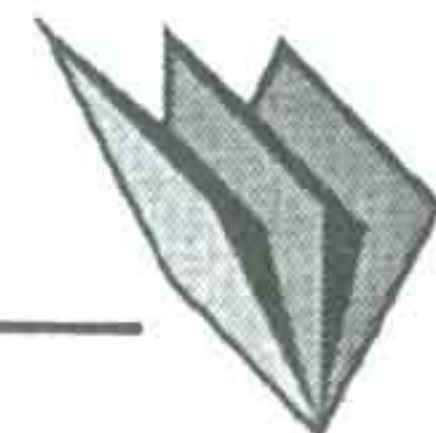
Bet šokiai buvo geri. Tikrai geri, nes daugelis gimnazistų atėjo persirengę hipiais, o kiti tiesiog buvo hipiškos dvasios. Šokom iki vienuoliktos vakaro. Žmonės prie pulsto keitėsi gana dažnai, bet daugiausiai prie jo sėdėjo prezidentė Ieva, ačiū jai. Ką gi, belieka tikėtis, kad teminiai šokiai taps gražia tradicija gimnazijoje. Kuo daugiau linksmybių, tuo geriau, juk gimnazijoje mokomės...

Aurelija Bachovaitė, 3C

GIMNAZIJOS KREPŠINIO LYGA

Visi iš proto kraustos? Nieko keisto, krepšinis jų maistas, vaistas nuo depresijos, vienas iš būdų išleisti agresiją, vieta fotosesijoms, filmavimo aikštelė, viena valanda, jokių dublių, rodykit ką galit! Jie tai ir darė.

„Frešmenai“ iš 1B pradėjo sezoną kaip tikri naujokai, kurie nesuvokia, į kokį lygį jie pateko, komandą su daugybe vienodo lygio žaidėjų stabdė žaidimas be idėjos, tuo tarpu 2 HP pralaimėjo tiems, kuriems ir turėjo (bent aš taip spėjau) pralošti, jei nenorėjo papuošti sezono sensacija. Praktiškai nebuvo situacijų, kad komanda susilauktų ovacijų už pergalę be racijos. Tęsiu toliau. Visos „A“ turėjo skirtingą motyvaciją: pirma, ketvirta žaisti iki pat galo, „MINOLTA“ patekti, jei viskas seksis, į ketvirtą finalą, trečiokai – išvengti „pravalų“. 3C su stipriais dviem kertinių pozicijų žmonėmis, parodė visiems, kaip vieni favoritų keletą mūšių „pravarė“, po pirmo etapo iškrito – taip pralaimėdami karą. Košmarą išgyveno ir vieno caro antrokai, jie buvo tolokai nuo „pleiofų“, dėl to patyrė šokių šokių šokių. Daugiau nieko neįtikėtino lyg ir neatsitiko, tarp

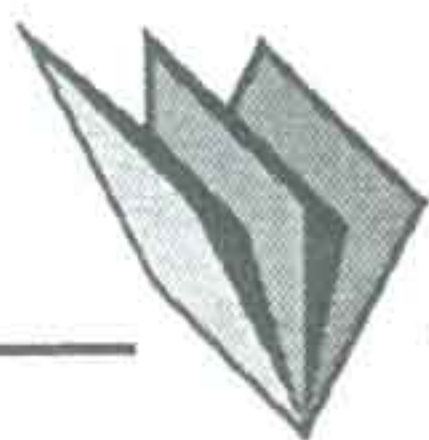
kitko, kai kas dar nepasakyta liko. Finalas vyko be intrigos. Gimnazijos krepšinio lygos čempionų žygį pakartojo 4C klasė. Ar ji buvo verta? Taip! Atsako dauguma net nepamąstę.

Varžybų metu irgi beveik niekas nemąstė, neparodė, kas yra lakstanti ir kartu mąstanti baltųjų rasė. Jie žaidė individualiai, kaip žaidžia juodaodžių getų masės, rodė vien savo asmeninę klasę. Tos masės žaidimo esmę kažkas taip aprašė. „Einu vienas prieš visus, nesvarbu, kas bus, aš vis vien nekaltas, kaltas dangus, nes kelias link krepšio painus, slidus, kamuolys per daug apvalus, teisėjas neobjektyvus, bet toks žmogus kaip aš nepalūš, ir toliau eisiu į ataką, man nesvarbu, ką kiti sako, aš tik noriu savo gaują atvest į pergalės taką, nesvarbu, kad gynyba - grynas „bardakas“, kamuolio kažkam neužteko, lyderis – Dievas, niekas nieko nesako, gal jis geriau mato, kaip turi būti, eina auksinės minutės, dėl „statsų“ žmogus pasirengęs žūti, jis stengiasi, gynybos vengia, puolimą rengia – vienas prieš penkis, tada ateina mintis, kam išvis jie, tie keturi, sudaro kliūtis varžovų aikštės pusėj, jis – vienas karys, čia vyksta jo mūšis, meta, kiek lenda, nes lyderiauti jam lemta, jo tikslas šventas – patekti iš mokslukų superčempionato į „Štatų“ studentų lygą. Tikiu tik Miku ir Vyga. Tikrasis jūsų likusių pašaukimas – knygos, teorijos kalimas, nenutolkite nuo realybės, krepšinis iš jūsų laiką ima.“

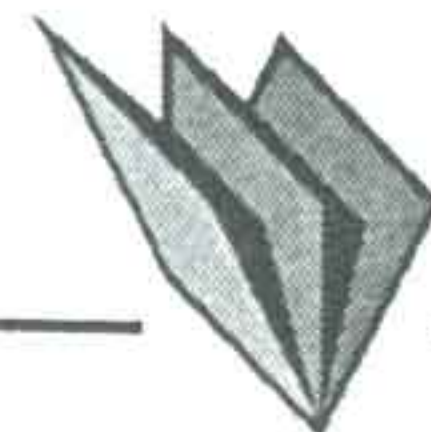
Iš esmės niekas nepadės, rankos neišties, galbūt čia, savyje, ieškokite prasmės, kam aukojate žmoniškumą dėl tuščios ir laikinos garbės.

P.S. Čia nėra jokių tikrų vardų, pavardžių, konkrečių pavyzdžių, dėl rimtų priežasčių (nenorėjau įžeisti žvaigždžių).

Justinas Matakas, 2 MINOLTA

Šimtadienis..

ŠIMTADIENIS

Liko ~140 dienų

Muzikinis teatras ar klubas? Su programos vadovu priešaky ar be jo? Šventė visiems gimnazistamas ar tik ketvirtokams? Ir dar begalė klausimų, diskusijų ir ginčų, į kuriuos buvo įsivėlę ketvirtokai, mokytojai, direktorius, tėveliai bei kiti žmonės, norintys išsakyti savo nuomonę.

Liko ~120 dienų

NUSPĖSTA: „Los Patrankos“, Goda Pikytė, ketvirtokams.

Vyriausieji kaip paklaikę laksto po gimnaziją, tariasi dėl finansų, skrandžių ir, žinoma, pasirodymų.

Liko ~110 dienų

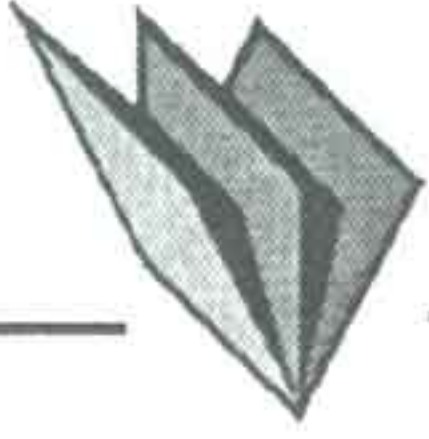
Prasideda bendros repeticijos.

Visi informatikai, matematikai, fizikai, chemikai kaip kokioj pasakoj pavirsta dainininkais, muzikantais, poetais, šokėjais... Muzika gimnazijoje netyla nuo ryto iki vakaro; laisvomis patalpomis, aparatūra naudojamas net per „šventą reikalą“ – pertraukas; vis dažniau kartojama frazė – „kad diena ilgesnė būtų...“. Net ir pamokose niūnuojame melodijas, skaičiuojame taktus, žingsnius, skaitome eilėraščius. Vyriausia valdžia nėra labai patenkinta, stengiasi nuraminti užsidegusius ketvirtokus, tačiau ne tik jie, bet ir jų tėveliai, mokytojai ruošiasi net savaitgaliais.

Liko 100 dienų

Vasario 20 diena, 18 valanda.

Renkasi renginio kaltininkai ir jų svečiai. Besišypsančių ketvirtokų veiduose matyti šiek tiek jaudulio. Mokytojų ir tėvelių – smalsumo ir pasididžiavimo. Besišnekučiuodami svečiai suranda savo vietas, patogiai įsitaiso. Pasigirsta muzika ir į „dienos šviesą“ išlenda vakaro žvaigždės – sunkiai atpažįstamos, tačiau išlaikiusios savąjį natūralumą. Po Edgardo trimito išsisuka ketvirtokų valso poros, kurias pakeičia pianistės Ievos ir saksofonu grojančio Adomo „Tiko-

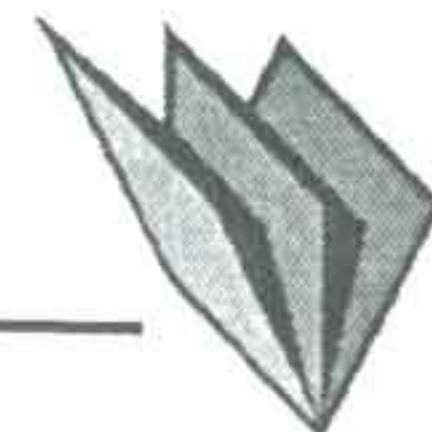

tiko". Pristatoma renginio žiuri, kuri nešykšti tiek kritikos, tiek šypsenų ir paskatinimo. Pritrenkiančios išvaizos vedėjos jau įkyrokai prašo žiūrovų išjungti visas triukšmingas buitines priemones ir NEFOTOGRAFUOTI. Tačiau žiūrovai negali atsilaikyti prieš Vaivos balso skambesį, Tomo, gitaros virtuozo, profesionalumą, Ievos, Rasos ir dviejų Jonų šokio eleganciją, vaikus ir jų skaitomą poeziją. Tomo ir Rasos žodžiais, tai tarsi „nieko panašaus į šį pasaulį“. Pasaulis, kuriame kovojama, pavydima, neapkenčiama ir mylima – Justės ir Antano tango, užgniaužiantis kvapą, priverčiantis pravirkti ir išgirsti ne tik smuiko gaudulį, bet ir savo širdies plakimą. Į vis dar abiturientų realybę sugrąžina miesto meras D. Ašmys, sveikindamas su švente ir linkėdamas sėkmės ruošiantis egzaminams. Tačiau Ingridos, Jurgitos, Virginijos, Giedrės ir Vilmos valiūkiškas šokis išblaško rimtį ir priverčia prakaituoti ne tik pačias šokėjas. Trys bardai – Jonas, Tadas ir Arvydas – sudainuoja porą K.Smorigino dainų. Ketvirtokų pasirodymą vainikuoja finalinė „Žalia žalia“, kurią atlikti padeda jau susitaikiusios vakaro konkurentės, skirtingų žanrų atstovės Rasa ir Nika. Nusiimdami baltas pirštinaites paliekame sceną – „mes jau savo padarėm“, o dabar...

Dabar ne tvanas, o mūsų mylimo direktoriaus B.Burgio sveikinimas. Jis, perjungdamas įvairius dažnius, pasveikino ne tik ketvirtokus, bet ir jų tėvelius, nusipelnčius gimnazijos sportininkus bei Vasario 16-osios premijos laureatus. Nerealiai realūs mūsų mokytojai surengė paveikslų aukcioną. Visi nori įsigyti neįkainojamų meno vertybių. Deja, siūlyti kainas įstengia tik patys stipriausieji, tuo tarpu kiti sėdi išsižioję ir apsiverkę, nes negali patikėti tuo, ką prieš save mato. Šiltą įspūdį palieka tėvelių pasirodymas, tarsi skatindamas atkakliai eiti pasirinktu keliu. Dėkojame mokytojams, padėjusiems tą kelią pasirinkti. Sulaukiame sveikinimų bei dovanų (pusatestačių ir medalių) iš jaunesnių kolegų. „Oficialiąją“ dalį pabaigia ir ypač daug simpatijų pelno ketvirtokų auklėtojos, kurių daina neleidžia sėdėti vietoje, kviečia šokti ir dainuoti kartu.

Apkabiname ir fotografuojame vieni kitus. Kažin ar tada galvoji, kad teliko 100 dienų būti kartu. Pakilus gauduliukas kutena širdelę, o nuotrauka niekada neleis pamiršti, kaip gera buvo ir tądien, ir visus ketverius metus.

Justina Staškevičiūtė, 4 IBM
Ieva Gediminaitė, 4 IBM

Apie reikšmingą įvykį, vadinamą INAUGURACIJA

2003-ųjų kovo 19-oji buvo neeilinė diena 1B klasei. Ir, tiesą sakant, paskutinė – tądien ši klasė nustojo egzistuoti. Atsirado 1SAMPO.

Jau išvakarėse prasidėjo įtemptas kūrybinis procesas – reikėjo paruošti klasės pristatymą – sukurti „sėkmės formulę“. Tai pasirodė ne taip lengva, kaip galėjo atrodyti iš pirmo žvilgsnio. Darbas virė iki pat lemtingosios dienos ryto. Galiausiai po ilgų kūrybinės kančios valandų pavyko paruošti galutinį produktą.

Pagaliau atėjo ir lemtingoji valanda. Netruko pasklisti gandas – kažkas matė viršun nešamą didžiulį tortą. „Nejau tai mums?“ – tai sukėlė ypatingą kai kurių asmenų pasitenkinimą. Po to jie pasirodė jie – du vyrai juodais kostiumais – SAMPO atstovai. Iškart nusprendėme, kad tai jie, ir, kaip paaiškėjo, neklydome. Ačiū Dievui, prisistatymas buvo sėkmingas, jo dalyviams pavyko įveikti scenos baimę, jaudulį ir nedidelius techninius nesklandumus. Išlietos prakaito upės nenutekėjo veltui. Žodį tarė gimnazijos direktorius B. Burgis, vienas SAMPO atstovų bei mokytojas L. Narkevičius, dėl ypatingų nuopelnų suteikiant klasei vardą, pramintas krikštateviu. Kai oficialioji dalis baigėsi ir iš salytės grįžome į klasę, gandai pasitvirtino – mūsų iš tiesų laukė didelis tortas. Jo pjaustymas, o svarbiausia, valgymas, žinoma, tapo inauguracijos kulminacija.

Taip klostėsi įvykiai šią ypatingą dieną, kuri, tikime, taps ilgo, vaisingo ir abiem pusėms naudingo bendradarbiavimo pradžia. Ateina klasės ir vėl išeina, atėjo SAMPO visiems laikams.

1 SAMPO klasė

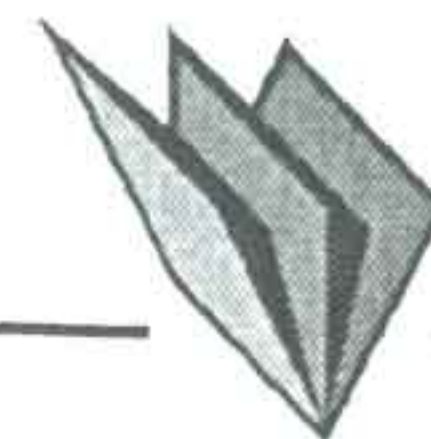
ŽVAIGŽDŽIŲ VALANDA

2003 04 14. Pirmadienis. 12:00. Pats vidurdienis. Klubas „Los Patrankos“. Kaunas. Lietuva. Pirmoji Velykų atostogų diena. Rodos, pats tinkamiausias laikas pailsėti, pamiegoti iki pietų, pradėti ruošti didžiosioms šventėms... „Gyvenk ir žvenk“, kaip senoliai sako. Tačiau KTU Gimnazija gyvena pagal savo taisykles. Visų Lietuvos gimnazijų moksleiviams atėjo maksimalių išbandymų metas – Žvaigždžių valanda – kasmetinis „žinių patikrinimas“ gimnazistams. Sužibėk arba užgesk, įgyk patirties ir kovok, pasirodyk ir įrodyk. Įrodyk, kad šiuolaikinis jaunimas nėra toks sugedęs, įrodyk, kiek sugebi, įrodyk, kad žinai.

Lygiai 12 valanda dienos. Viskam pasiruošusioje „Los Patrankų“ salėje sėdi 24 komandos iš įvairių Lietuvos kampelių: laukia savo išbandymų valandos. Taigi KTU Gimnazijos direktorius B. Burgis pasveikina dalyvius ir supažindina su šių metų „Žvaigždžių valandos“ taisyklėmis: pirmame ture tarp savęs kaunasi visos 24 komandos, padalintos į 3 pogrupius. Komandos likimas priklauso nuo kiekvieno nario, kuris turi atsakyti į tris klausimus. Tačiau prieš didžiąją kovą – trumputė lyrinė pertraukėlė: KTU Gimnazijos choro dainos. Deja, jaudulys dalyvių neapleidžia: visų laukia ilgas ir atsakingas „darbas“ kopiant į žvaigždes...

Pagaliau pasigirsta švilpukas – pirmasis turas prasideda! Viskas vyksta tiesiog nepriekaištingai: kaip konvejeris sukasi nepailstanti klausimų mašina, retkarčiais pateikdama tikrai keblius galvosūkius, iš įvairių salės kampų vis pasigirsta tai džiaugsmo šūksniai, tai nusivylimo atodūšiai, tačiau niekas nenuobodžiauja. Netgi salėje sėdintys sirgaliai bei „laisvieji klausytojai“ yra apdovanoti proga pamiklinti savo protus, nes jų laukia atskiras žaidimas trumpų pertraukėlių metu. Prizai nepastebimu greičiu keliauja į publiką, o ir komandos nesnaudžia – prasideda antrasis turas: 8 komandos ir jokių pasirenkamųjų atsakymų! Įtampa auga. Kas gi pateks į finalą? Kam nusišypsos laimė užlipti ant „garbės pakylės“? Pagaliau po šiokių tokių techninių nesklandumų, projektoriaus ekrane pasirodo komandos finalininkės. Tačiau kai kurioms gimnazijoms likimas lėmė surinkti vienodą taškų skaičių – prasideda papildomas žaidimas. Viskam pasirengę ryžtingai sėdasi komandų kapitonai. Nejaugi KTU Gimnazija nepateks į finalą? Kapitonė Daiva nenuvilia nustėrusių sirgalių – fosilijos padeda mums patekti į finalą!

Prieš lemiamą etapą – trumpa pietų pertraukėlė ir vėl visi įvykių sūkuryje.

Finalas – ne juokai. Čia jau reikia pademonstruoti visą savo išmonę ir protą: ar žinai naujausių automobilių markių pavadinimus, ar galėtum išvardinti visus 7 pasaulio stebuklus? O JIE galėjo. Jie įrodė.

Pagaliau atėjo lauktoji valanda – KTU Gimnazijos direktorius paskelbė tris pirmąsias „žvaigždžių komandas“ nugalėtojas. Pirmoje vietoje – nenugalimieji ir neaplenkiamieji Anykščių A. Vienuolio gimnazistai. Antra– vos vos išsikovojęsi kelialapį į finalą – KTU Gimnazijos komanda. Treti - Vilniaus gamtos ir tikslųjų mokslų licėjaus moksleiviai. Visi prizininkai buvo apdovanoti nuostabiomis „Žvaigždžių valandos“ rėmėjų (AB „Achema“, AB „Palemono keramika“, AB „Kausta“, Masiulio knygynas „Knygų alėja“, Knygynas „Humanitas“, Europos komitetas, Europos komisijos delegacija Lietuvoje, J. Gulbinienės IĮ) dovanomis. Ačiū Jiems!

Turnyras baigėsi... Vieni sužibėjo, kiti galbūt sužibės kitais metais... KTU Gimnazija įvykdė savo misiją – aplenkė Vilniaus licėjų... Tačiau vienaip ar kitaip – lauksime kitų metų, kai vėl žibės žvaigždės...

Ieva Selemenavičiūtė, 2 MINOLTA

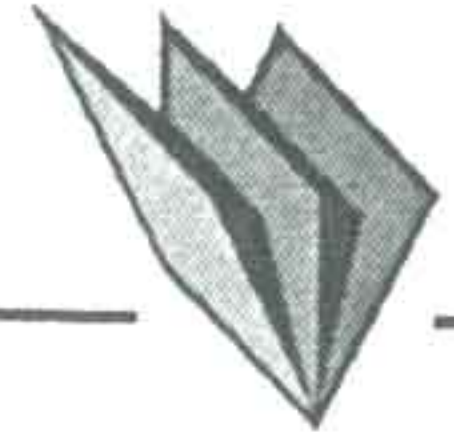
VERSLO PATEIKČIŲ ANGLŲ KALBA KONKURSAS

Pirmą kartą Lietuvoje vyko respublikinis pateikčių konkursas anglų kalba. Konkursą organizavo Kauno technologijos universiteto Gimnazija, o idėjos autorė ir iniciatorė – anglų kalbos mokytoja ekspertė L. Kalvaitienė. Gimnazistai Marija Jaroslavskaja, Arvydas Bložė ir Tadas Jucikas koordinavo ir organizavo konkurso eigą. Pagrindiniai konkurso tikslai – skatinti moksleivius domėtis ekonomika, mokytis naudotis moderniausiomis kompiuterinėmis technologijomis, tobulinti anglų kalbos ir retorikos įgūdžius, mokytis komandinio darbo, nugalėti auditorijos baimę.

Konkursas buvo organizuojamas trimis etapais. Pirmiausia iš 25 komandų atsiųstų kompiuteriu parengtų dalių atrinkta 14 geriausių. Komandos siuntė darbus iš visos Lietuvos – Radviliškio, Anykščių, Visagino, Alytaus ir, žinoma, Kauno, Vilniaus. Keista, bet džiugu, kad daugiau darbų buvo atsiųsta ne iš didžiųjų miestų, o iš mažesniųjų.

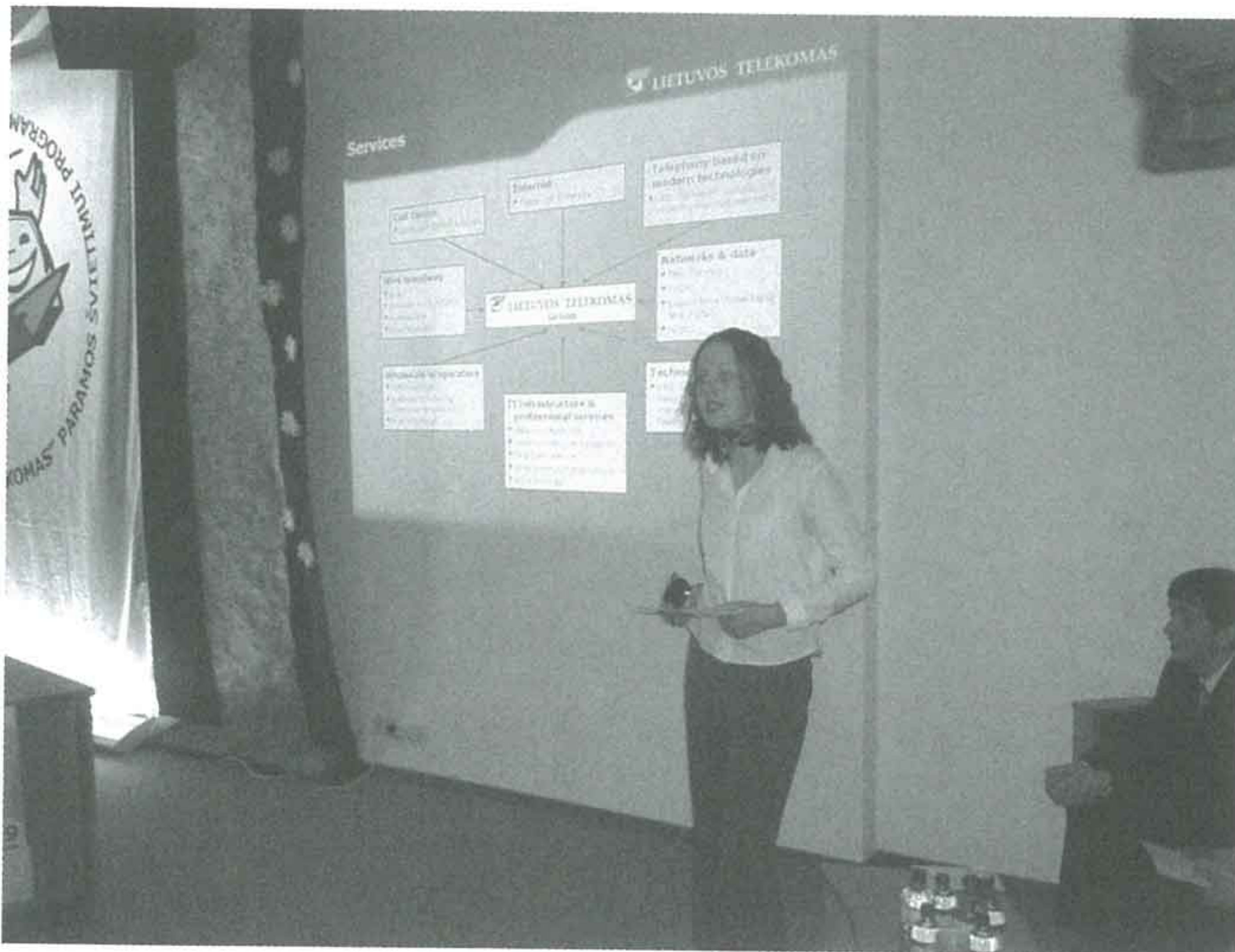
Antrasis turas įvyko Kaune, KTU Gimnazijoje, kur buvo pristatoma visa pateiktis – kompiuterinė ir kalbinė dalis kartu. Po antrosios dalies pateikčių komisija susirinko aptarti rezultatų. Nustebinta darbų kruopštumu komisija neplanuotai nutarė leisti finale dalyvauti 7, o ne 5 komandoms.

Į trečią etapą, kuris vyko balandžio 26 d. Informacinių technologijų plėtros instituto distancinių mokymų salėje, pakviesti kuršėniškiai „Autosolanus Team“, šilališkiai „White Bear Team“, kauniečiai „Sedas“, „Aficionados“, „Sigma“ ir vilniečiai „Proxima“, „Born To Win“. Komisijai vertinant buvo svarbu kalbančiojo retorikos sugebėjimai, kalbos sklandumas ir oficialiosios anglų kalbos vartojimas, pasirinktos dalies plėtojimas, taip pat viso pristatymo struktūriškumas, originalumas, įspūdingumas, kalbinės ir kompiuterinės dalių sąveika, pristatomos kompanijos stiliaus, įvaizdžio ir t.t detalių panaudojimas. Paskutinis punktas buvo vykdomas įvairiai – nuo vizitinių kortelių dalijimo iki mėsos gaminių degustacijos. Daugiausiai klausimų ir susidomėjimo susilaukė „Aficionados“ komanda, pristatinėjusi „Porsche AG“. Reklaminiai filmukai apie „Porsche“, sklandi kalba ir pasakojimas apie automobilių modelius papirko komisiją ir „Aficionados“ tapo pirmosios vietos nugalėtojais. Ir dar laimėjo specialų ISM prizą. Antroji vieta atiteko komandai „Sedas“ iš KTU Gimnazijos, pristatinėjusiai tarptautinį Kauno oro uostą. Trečiąją vietą laimėjo dvi komandos – komisijai nepavyko išskirti vienos geresnės – tai „PROXIMA“ iš Vilniaus ir

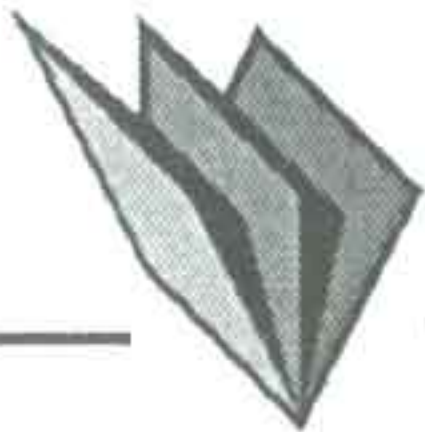
„Sigma“ iš Kauno. Prizininkės pasidalijo AB „Lietuvos telekomas“ ir KTU Gimnazijos įsteigtus prizus, o internetinėje konferencijoje jau pasirodė apmąstymai, ką reikės pristatinti kitais metais.

Pirmasis toks konkursas susilaukė didelio moksleivių dėmesio. Viso konkurso metu jie aktyviai dalyvavo specialiai sukurtoje internetinėje konferencijoje, važinėjo į Kauną išsiaiškinti iškilusias problemas, iki paskutinės dienos tobulino tiek kompiuterinę, tiek kalbinę dalis. KTU Gimnazija ir kitais metais planuoja organizuoti pateikčių konkursą, suteikiantį daug naujų įgūdžių, formuojantį Lietuvos ateities verslo elitą.

Laisvalaikis

DEBATŲ KLUBAS

Pagrindinis debatų klubas (oponentų vadinamas „be batų“) veikia gimnazijoje jau šešerius metus (o gal ir daugiau – bet apie tai istorija nutyli, kadangi daugiau kaip ketverius metus Gimnazijoje dar nepavyko išsilaikyti nė vienam debatuotojui). Šiais metais, kai mokytoja L. Kalvaitienė tapo oficialia debatų trenere, klubas buvo užregistruotas ir tapo tarptautinės organizacijos „IDEA“ nariu. Klubo nariai, kurių yra daugiau kaip 10, susirenka padebatuoti antradieniais IBM klasėje. Tačiau dauguma tiesiog nenustygsta vietoje išsakyti savo nuomonę, todėl laikytis visų debatų taisyklių retai pavyksta.

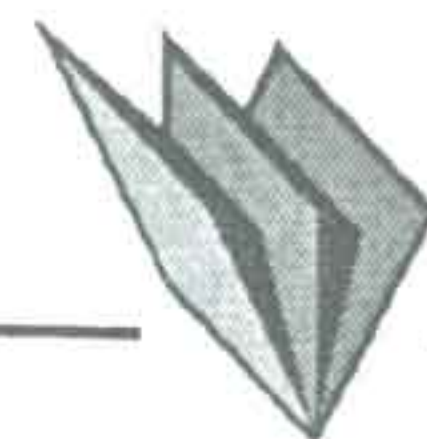
Dar būdami pagrindininkai, klubo nariai dalyvavo įvairiuose respublikiniuose debatų turnyruose (didžiausias laimėjimas – antra vieta respublikiniame naujokų turnyre), važiavo į debatų stovyklas. Nuo kitų mokyklų debatų klubų narių mūsų gimnazistai skiriasi savarankiškumu: patys sužino apie turnyrus ir jų temas, patys jiems pasiruošia, patys nuvažiuoja, patys organizuoja mokykloje susitikimus ir debatus – kitose mokyklose klubai egzistuoja daugiausia mokytojų – trenerių dėka, Gimnazijoje – mokinių entuziazmu. „Svarbu ne laimėti, o pasikalbėti“, – mūsų debatų klubo moto.

Marija Jaroslavskaja, 4 IBM

AEROBIKOS BŪRELIS

KTU Gimnazijos sportinės aerobikos komanda šiais metais ir vėl nepralenkiama. Į savo sudėtį įtraukęs dvi naujas nares, kolektyvas užėmė pirmąją vietą Kauno miesto moksleivių varžybose 9-12 klasių pogrupyje. Tris kartus per savaitę merginos treniruojuosi, tobulindamos ne tik savo fizinį pasirengimą, bet ir šokio judesį. Šiais metais komandą sudaro: Vaiva Dilbaitė, Justina Staškevičiūtė, Veronika Pliuščeva, Dovilė Naruševičiūtė, Austė Juronytė, Giedrė Grigaitė. Kolektyvui vadovauja patyrusi trenerė Asta Marmienė. Deja, kitais metais komandą paliks trys abiturientės, todėl visos norincios prisidėti bus visada laukiamos treniruotėse.

Vaiva Dilbaitė, 4 IBM

KTUG „KIWANIS JUNIOR“ KLUBAS

„Tai, ką girdėjome, kai buvome vaikai: patylėk, kalbėk, ateik čia, netrukdyk, nebėgiok, tu nesugebėsi, esi per mažas, tu jau didelis, aš užsiėmęs, eik žaisti vienas. Tai, ką norėjome išgirsti, kai buvome vaikai: kaip gera, kad turiu tave, kaip jautiesi, ar tau liūdna, gal bijai, papasakok man, ar tu laimingas, noriu su tavimi pasikalbėti, man patinki toks, koks esi. Šalia tavęs yra daug žmonių, vis dar laukiančių žodžių, kuriuos norėjo išgirsti vaikystėje, bet neišgirdo.“

[Bruno Ferrero, „Rožės dvelksmas“]

Žodį „Kiwani“ gimnazija pirmą kartą išgirdo praėjusių metų gegužę. Gal lijo lietūs, gal švietė saulė, o gimnazijos salytėje Arvydas pasakojo, kaip iš vienos indėnų tautelės žodžių „NUN KEE WANIS“ („Mums patinka dalintis talentais“) 1914-taisiais Detroite gimė pavadinimas „Kiwani“. Vilius, Arvydas ir Andrius iš IBM klasės pristatinėjo didžiausią pasaulyje tarptautinę organizaciją, jungiančią žmones, norinčius rūpintis vaikais, vystyti jaunimo veiklą ir socialinius bei dalykinius ryšius – „Kiwani International“. Ne viską buvo paprasta suprasti – kalbama buvo angliškai – bet po pateikties Kauno „Kiwani“ klubo prezidentas Audrius Sabas buvo apipiltas klausimais – nuo ko reikėtų pradėti, kuriant tokį klubą gimnazijoje, kokie formalumai... Iš entuziastingų, susižavėjusių akių buvo matyti – gimė idėja.

Praėjo 8 mėnesiai... Vasario 8-toji, šeštadienis. Oficialiai įkuriamas Kauno technologijos universiteto Gimnazijos „Kiwani Junior“ klubas. Salytėje – solidūs, bet linksmi klubo atstovai, prezidentas Audrius Sabas, išdidus naujojo klubo gimnazijoje įkūrėjas Arvydas Bložė, fotoaparatus besišypsantys „gimnazai-kiwaniukai“ su paaukuotais nario ženkliukais, šurmulys, raudonas kilimas, naujutėliai nuostatai, geltonai mėlyna klubo vėliava ir didelis skanus tortas su šokoladiniu užrašu „Kiwani Junior“.

Niekas nepasikeis – vėl vata kimšime baltąsias Kiwanio lėlytes, vėliau dalinamas gulintiems ligoninėse vaikams, kad nesijaustų vieniši, važinėsim į Kauno „Kiwani“ klubo susitikimus, bendrausim su Europos „Kiwani“ klubais, dalyvausime „Naktinio krepšinio“ projekte, skirtame vaikams, kurie vakarus praleidžia gatvėse... Tačiau dabar jau žinosime: KTUG „Kiwani Junior“ – pirmasis

toks klubas Pabaltijo valstybėse, pirmasis „Kiwanis Junior“ buvusiose socialistinėse šalyse ir unikalus moksleivių „Kiwanis Junior“ klubas. Vienas pagrindinių tikslų – paskirti save dvasinėms, o ne materialioms vertybėms ir žmogiškuose santykiuose visad laikytis auksinės bendravimo taisyklės: „Elkis su kitais taip, kaip norėtum, kad elgtųsi su tavimi.“

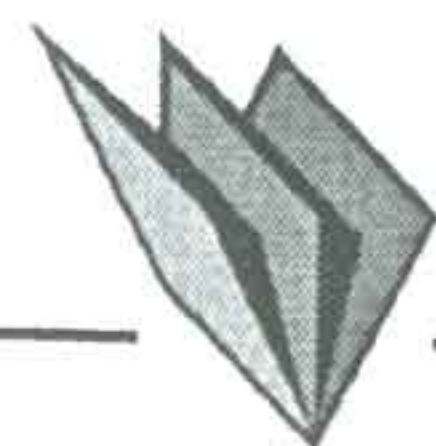
Marta Klėmanaitė, 2B

Siuva lėles..

Greitosios pagalbos stotyje..

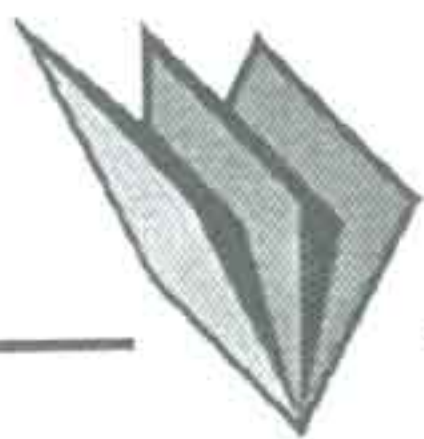

CHORAS

Šiomet gimnazijos choras ir vėl įrodė, kad jis daug gali ir nėra tik būrelis dainuojančių mokinukų. Praėjusius metus baigęs „Velnio nuotakos“ pastatymu, šiomet taip pat neliko įvykių sūkurio nuošalyje. Gimnaziją pasiekus žiniai apie rengiamą kasmetinį Kauno mokyklų konkursą „Idėja 2002“, eilinį kartą iškilo dilema – ką atstovauti gimnazijai siųsti šįsyk? Nežinia, kas priėmė sprendimą, tačiau šiomet garbė (o gal pareiga?) teko gimnazijos chorui. Konkurse galėjo dalyvauti tik 10 žmonių, todėl iš choristų buvo išrinkti geriausiai. Taigi apsiliko merginos ir vaikinai baltus marškinukus ir išvažiavo dainuoti... O atliko jie dainą „Muzika“, daugelio pamėgtą ir ne kartą gimnazijoje girdėtą. Tiesa, ji buvo gerokai patobulinta – atliekama trimis balsais (kaip ir priklauso save gerbiančiam chorui), su gitarų bei būgnų pritarimu. Nuvažiavo, padainavo. Ir laimėjo pirmąją vietą be konkurencijos (kaip ir priklauso tikriems gimnazistams). Ir nesvarbu, kad per pertrauką, laukiant rezultatų, į juos kreivai žiūrėjo kitų mokyklų geriausiai, atkakliai ruošęsi šiam, jų akimis žiūrint, svarbiam įvykiui ir vėliau pamatę, kad nieko nepes. Ir nesvarbu, kad beveik visos gautos dovanos taip ir liko nepanaudotos (žinoma, išskyrus sausainius) ir išdalintos kitiems ar tiesiog nugrūstos kažkur toli į spintos kampą. Svarbiausia tai, kad gimnazistai dar kartą įrodė, kad yra geresni už kitus. Gimnazistų nusivežti mikrofonų stovai dar ilgai „gyveno“ Vaikų ir moksleivių kultūros rūmuose ir buvo gražinti tik po keleto mėnesių...

Tai buvo rudenį. Atėjus žiemai choristai, pajautę aplink sklendantį Kalėdų kvapą, nekantraudami ėmė ruošti šventinį repertuarą. Mokantis kalėdines giesmes ir dainas repetuoti buvo daug smagiau ir maloniau, ir į repeticijas susirinkdavo daugiau nei įprasta dainuojančiųjų – kartais net dešimt (palyginimui: paprastą dieną – nuo keturių iki šešių). Kalėdos vis artėjo ir artėjo... Pagaliau visiems gimnazistams paaiškėjo, kodėl choras ėmė daugiau nei įprastai (net du kartus per savaitę...) repetuoti – ruošiasi kasmetiniam kalėdiniam koncertui Šv. Antano bažnyčioje. Kviečiami buvo visi norintieji jį išgirsti. Atėjusieji ir išgirdusieji liko sužavėti. O galbūt jie tiesiog nedrįso pareikšti savo nuomonės... Tačiau tai nebuvo taip svarbu. Svarbiausia, kad choras užmiršo repeticijų nuovargį, nuoskaudas ir liko tik tai, kas nepaprastai gera... Tą vakarą Šv. Antano bažnyčioje pajutome tą nenupasakojamai stiprų tarpusavio ryšį, kurio negalima vadinti tiesiog draugyste – tai kažkas stebuklingo, juntamo tikriausiai tik per Kalėdas...

Milda Šabūnaitė, 2 MINOLTA

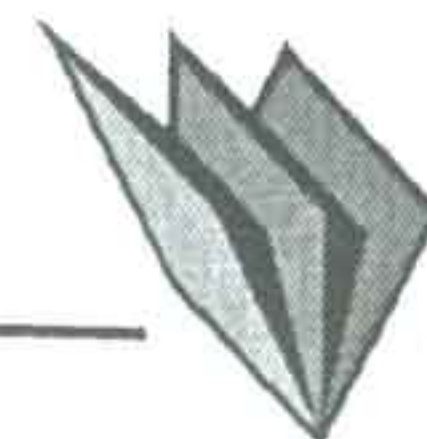
Choro repeticija..

GIMNAZIJOS ŽYGEIVIŲ KLUBAS

Kažkada labai seniai, kai pieno upės tekėjo, saldinais lijo ir t.t. įkūrė gimnazistai žygeivių klubą. Žygiavo skersai išilgai Lietuvos ir vargo nematė.

Dabar apie žygeivių klubo veiklą gimnazijoje mažai ką galima pasakyti. Šiais mokslo metais įvyko vos keturi žygeliai – nulių Kriukai–Zapyškis, Dovės Ūlos upės pakrantėmis, Audriaus ir Algio Druskininkai–Švendubrė–Grūtas ir vėl Algio ir Audriaus Vievis–Kernavė–Vievis. Tie patys jaunieji pirmokai (Algis ir Andrius) sumanė dešimtmetį organizuoti ir savo mokymosi metais gimnazijoje ketina surengti dar daug daug žygių. Ką gi, ateitis šviesi! Dar yra tokių gimnazistų, kurie nebijo sunkios kuprinės, skaudančių kojų, košės su pagardais (uodais, lapais, šakomis) ir toli gražu ne sausos nakvynės... Bet juk žygiai turi ir romantišką pusę – vakarienė prie laužo, nuostabi gamta, saulėlydžiai ir saulėtekiai, gitaros brazdinimas ir nesibaigiančios dainos. Ir sumušim mes tą menkutį 38 žmonių vieno žygio metu rekordą – įrodysim, kad žygiais, o ne žodžiais mes gimnaziją mylim.

LENGVOJI ATLETIKA

Praėjusieji mokslo metai buvo labai sėkmingi Gimnazijos lengvaatlečiams. Jų meistriškumas ypač pagerėjo. Žvelgdami į rekordų lentelę pastebėsime, kad 2002 – aisiais ir šių metų pradžioje buvo pagerinta net aštuoniolika Gimnazijos rekordų! Pažymėtini Justino Petkevičiaus (4C) bėgimo rungčių rezultatai. Geriausias yra 400 m bėgimo rekordas (52,02 s), kuris tik viena sekunde atsilieka nuo pirmo suaugusiųjų atskyrio. Justinas yra Kauno jaunių rinktinės narys ir sėkmingai gina miesto sportinę garbę.

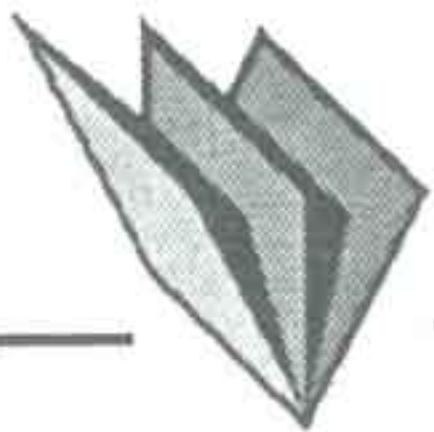
Lengvaatlečiai pirmą kartą iškovojo Kauno moksleivių rudens kroso varžybų taurę (žr. nuotrauką). Veronika Pliuščeva (4 IBM) tapo 1500 m kroso rungties čempione. Puikiai rungtyniavo ir kiti komandos nariai : Rasa Kriukaitė (4B), Milda Juronytė (3B), Skirmantė Jurevičiūtė (2 MINOLTA), Justinas Petkevičius (4C), Jonas Kimontas (4 IBM), Mantvydas Latvėnas (4C), Edgaras Mielkaitis (4C), Mindaugas Kuprionis (2 MINOLTA), Tadas Žiemys (2B).

Laimėtos miesto gimnazijų lengvosios atletikos varžybos. Justinas Petkevičius tapo 400 m bėgimo rungties (52,4 s) čempionu. Edgaras Mielkaitis buvo trečias bėgdamas 60 m (7,3 s). 4x100 m estafetėje trečią vietą iškovojo Justinas Petkevičius, Edgaras Mielkaitis, Jonas Kimontas ir Narūnas Vaškevičius (48,3 s).

Pavasarij miesto moksleivių atskirų rungčių varžybose jaunuoliai laimėjo antrąją vietą, atsilikę nuo P. Vileišio vidurinės mokyklos vos dviem taškais (99 ir 97). Merginos šiose varžybose užėmė ketvirtąją vietą.

Gimnazijos lengvaatlečiai, rudenį tapę Kauno moksleivių kroso čempionais, sėkmingai startavo ir pavasarį – kroso varžybose iškovojo antrąją komandinę vietą. Čempionais tapo Veronika Pliuščeva (4 IBM) ir Justinas Petkevičius (4C). Antrąją vietą iškovojo Milda Jurkonytė (3B), ketvirtąją – Ieva Selemenavičiūtė, (2 MINOLTA),

penktąsias – Jonas Kimontas (4 IBM) ir Mindaugas Kuprionis (2 MINOLTA).

Kauno miesto moksleivių kroso estafečių varžybose trečios vietos diplomais ir bronzos medaliais buvo apdovanoti Veronika Pliuščeva (4 IBM), Rasa Kriukaitė (4B), Ieva Selemenavičiūtė (2 MINOLTA), Milda Jurkonytė (3B), Justinas Petkevičius (4C), Jonas Kimontas (4 IBM), Mindaugas Kuprionis (2 MINOLTA) ir Tadas Žiemys (2B). Lengvaatlečių pasiekti rezultatai (I, II, III-ios vietos) užtikrino pirmąją vietą tarp Kauno moksleivių.

Taigi jau keleri metai Gimnazijos lengvaatlečiai džiugina mus. Deja, šiais mokslo metais Gimnaziją baigs dauguma rinktinės narių.

Bronius Žėkas

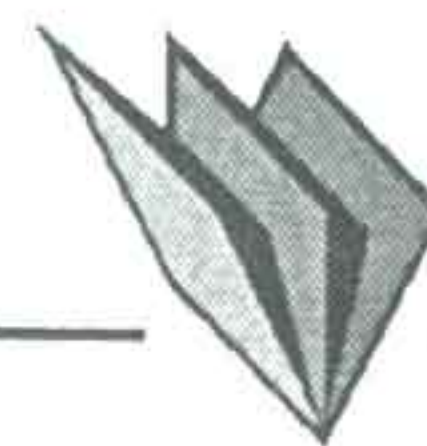
JAUNŪJŲ ISTORIKŲ KLUBAS

Jaunųjų istorikų klubas buvo įkurtas 2001 metais. Tiesa, iš pradžių jis vadinosi „Jaunųjų politikų klubas“, bet po kurio laiko buvo perkrikštytas dabartiniu vardu, nes jame daugiau diskutuojama istorinėmis temomis negu politinėmis. Mūsų klubas atsirado todėl, kad labiau besidomintiems istorija moksleiviams neužtekdavo informacijos, įgytos pamokų metu, taigi jie nutarė rinktis kartą per savaitę ir kartu diskutuoti įvairiomis temomis bei sužinoti naujų ir įdomių istorinių įvykių. Narių skaičius nebuvo gausus, tiksliau dažnai kintantis. Per visą gyvavimo istoriją keletas narių išliko tie patys: klubo steigėja mokytoja R. Balandienė, generalinis sekretorius A. Gurskis ir jo pavaduotojas K. Šeškus.

Klube diskutuojamos temos kuo įvairiausios: nuo antikinių laikų iki šių dienų. Kartais diskusijos taip įsiplieskia, kad nepriėjus prie bendrų išvadų, „tiesą“ tenka išsiaiškinti burtais. Be diskusijų, vyksta ir viktorinos istorinėmis temomis. Tenka rungtis ne tik dėl garbės, bet ir dėl saldžių prizų. Bet nėra geresnio prizo, kaip laimėti prieš mokytoją...

Paskutiniu metu klubo nariai renkasi vis rečiau, bet greitai jie užsiims dar įdomesne veikla.

Andrius Gurskis, 3A

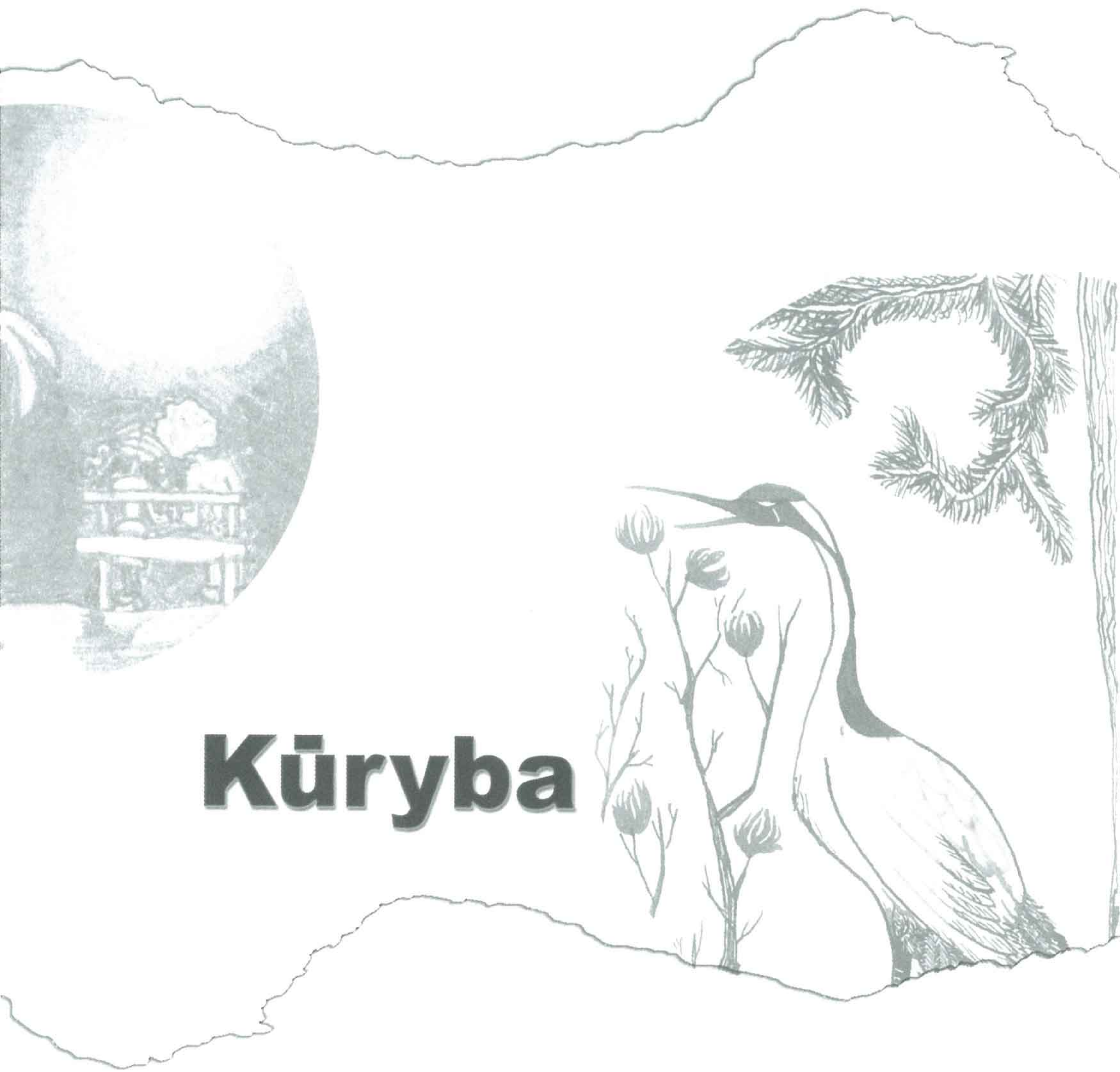
MOKSLEIVIŲ VERSLO KLUBAS

2002 metais įsteigtas Lietuvos moksleivių verslo klubas, į kurią įstojome ir mes, keletas ateities verslininkų – Arvydas Bložė, Andrius Gurskis, Tadas Jucikas ir Kristina Jucikaitė. Tikrai nesigailėjome, nes jau pirmasis renginys buvo šaunus. Visi nariai pakviesti į konferenciją ISM (Tarptautinė aukštoji vadybos mokykla) patalpose Kaune ir Vilniuje. Konferencija vadinosi „Šiuolaikinį jaunimą vienija vadyba“. Labai gerai suorganizuotas renginys. Nei pridėsi, nei atimsi (vaikinų susidomėjimas puikiai atsispindi nuotraukoje...). Su mumis bendravo ISM dėstytojai, Lietuvos Prezidento patarėjas ekonomikos klausimais A. Grebliauskas, ONE portalo rinkodaros vadovė M. Vasiliauskaitė. Šiuo metu vyksta susitikimai regionuose, aptariami tolimesni planai. Nariais yra tapę apie 200 moksleivių iš visos Lietuvos. Apie klubo veiklą, narystę galima paskaityti interneto svetainėje www.ism.lt/mvk.

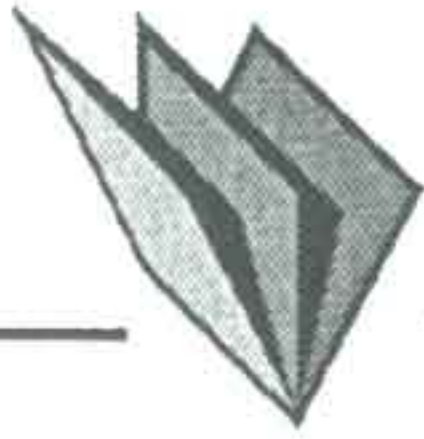
Kristina Jucikaitė, 3B

Verslo klasės link..

Kūryba

ARVYDAS BLOŽĖ, 4 IBM

* * *

visagali, tu, juk neturi
laiko sustoti, atsikvėpti
įsiveržti į mane: sielą
kūną, protą

neleisi pasijusti stipriam
prieš auštančią beprotybę
jos mirtį tavyje, o! bangos

plaudamos puolusią saulę
šnabždėjo tau (ir man) rytoj
apie nenumaldomą troškulį veiksmo

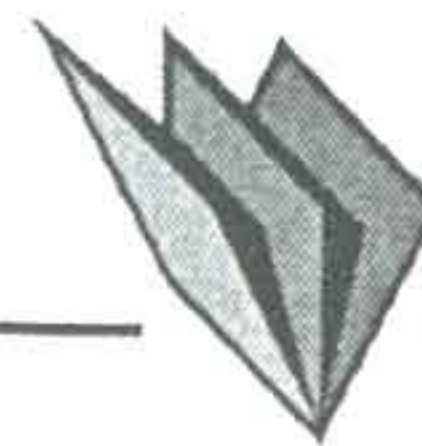
priartinančio skaisčią
baigtį tuštumos, tu
juk nekaltas, kad tau reikia
tirpti, drauge... Mirk

ir leisk man būti laimingam

nes tavęs negražinsi atgal

* * *

dar tik šiandien tamsa man
švietė nenumaldomu alkiu –
taip pažįstamu mums abiems
brangioji

jau surinkau tas šukes nuo
tavosios sielos atspindžių: jos
buvo tik trys – vienoje pamačiau save
kitoje aklą šviesą

paskutinė buvo šalta ir tamsi
joje nieko nemačiau – nes
ten buvai tu, kurią paliečiau paskutinę
(dabar ten žydi gėlės)

ryte, laižomas nenumaldomai šiltų
sąmonės kančių, kėliausi, kad
pateisinčiau beprasmybę –
mūsų pagalbos šauksmą vandenyje (jis glitus ir šaltas)

dabar tebeturiu tik sudegusį skėtį,
kad apsisaugočiau nuo atgaivos lietaus

* * *

tyras šaltinio vanduo krenta
į pravirą burną, malonu

geltona spalva užtemdo akis
atverdama kitokio pasaulio vaizdą

viskas trapu ir minkšta
(kažkas ima už rankos – švelniai)

keltas tolyn – aukštyn upeliu
srove, į svajonę, kur

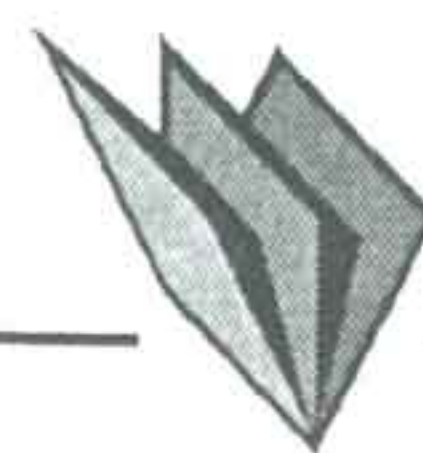

apropčiau visumą,
negimusią

viskas baigiasi? niekas neklausia ir nepasako kada
(- kaip sekasi? -)
netikėjime niekuo... tada bus lengviau, mums
laikas, jo niekas neduoda tik atima, kiekvieną akimirką
(-lik su manimi-)
mirkime laimingi, daugiau niekad niekas nebegalės iš mūsų
atimti laiko
tai yra teisėtas atpildas už mūsų maldą kasdienę
stabams - tiems, kuriuos pastatė krauju sčringstanti saulė,
kuriuos sugriovė vėjo ramumas
(-ar šalta?-)
džiaukimės, puotaukime, linksminkim4s - viskas yra tiesa,
nes visa kita
yra melas... dinkit i6 čia visi!
aš bejausmis, pasmerktas mirti ir vėl prisikelti
(-prašau, pasakykit man sudie-)

Vaidos Juozaitytės (2 HP) piešinys

KAROLINA DANILAITĖ, 3A

* * *

Ir vėl mane užvaldo įniršis.
Jis kyla pamažu, lėtai, kankinančiai lėtai.
Jis sėja pyktį, beprotystę mano viduje,
Jis vėl žaloja jau užgijusias žaizdas.
Mane pagauna siutas, aš blaškaus,
Neberandu ramybės tarp žemės ir dangaus.
Aš noriu rékt ir kaukti, bet
Kažkas neleidžia man net išsižiot.
Sugniaužusi kumščius aš puolu sienas ir baldus
Staiga išnyra langas prieš akis.
Galbūt...
Ištryškęs kraujo lašas numalšins mano jausmus.

JAU...

nebekvėpės rugpjūtį liepos,
nebeskardės lakštingalos daina,
nebežydės, seniai nebežydės alyvos,
nesigirdės jau vakaro garsų gama.

Nebeskambės jos juokas,
jos šypsena nebenušvies tamsių naktų.

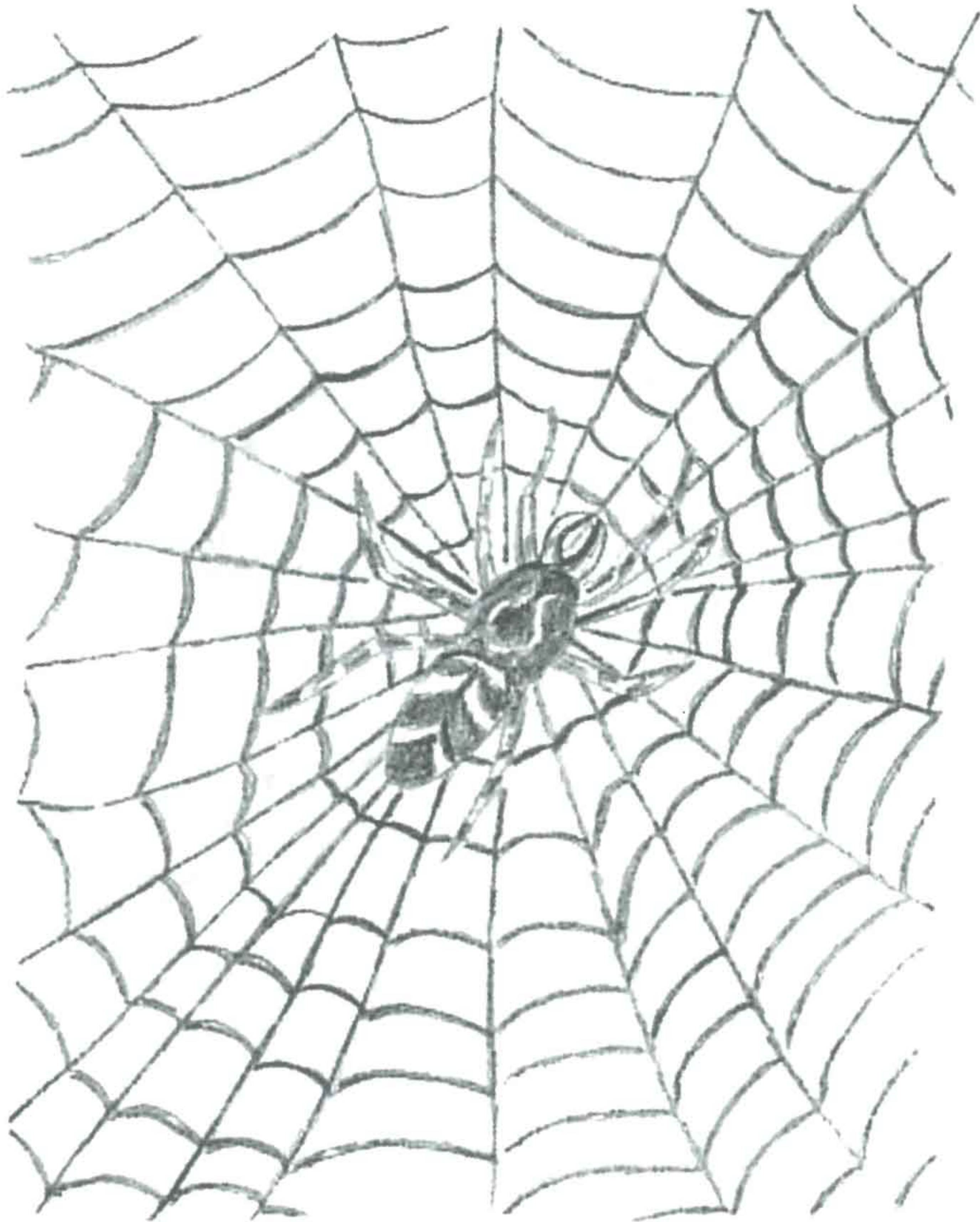
Ir aš paliksiu vienas
iki galo savojo gyvenimo dienų.

Ir meilė liks –
aidas tų akimirkų saldžių.

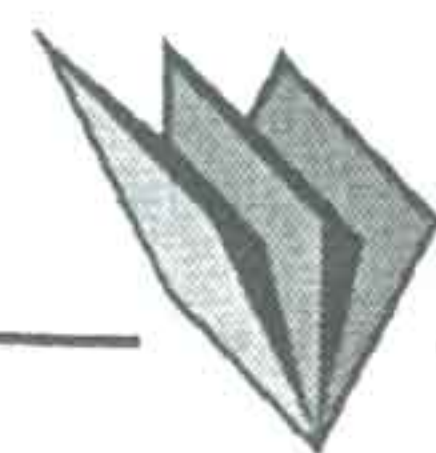

PAMAŠTYMAI

Ar gali akklasis grožėtis spalvomis?
Ar gali kurčiasis gėrėtis muzikos garsais?
Ar gali bekojis suktis valso ritmu?
Ar gali pavyduolis džiaugtis kito laime?
Ar gali elgeta žarstyti turtus?
Ar gali beprotis valdyti?
Ar gali beširdis mylėti?

Gyčio Repečkos (2 HP) piešinys

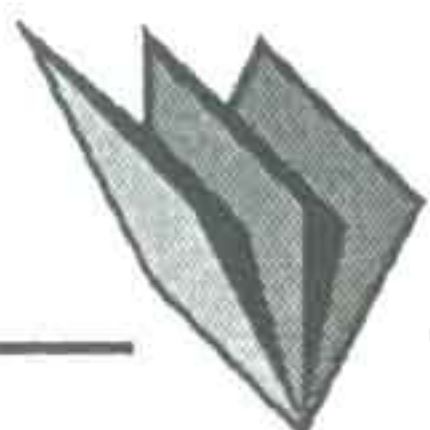
IEVA GEDIMINAITĖ, 4 IBM

O ar galėčiau aš kada nors pakilti ir skristi? Ir būti paukščiu? Įdomu, kaip pasaulis atrodytų skrydžio metu. Kaip pasaulis atrodo aukštai pakilusiems paukščiams? Matomi tikriausiai tik kontūrai. Miškų, kelių, upių, ežerų, kalnų... Viskas taip maža ir trapu atrodo. Tikriausiai... Žmonės kaip vabaliukai, o pelių ar kitų mažųjų Žemės gyventojų gali ir visai nesimatyti. „...pelių ar kitų mažųjų...“ – o žmogus didelis? Priklauso, su kuo lyginsi. Bet kam apskritai galvoti, į ką esi panašus, už ką didesnis ar mažesnis? Kodėl mums neužtenka būti savimi ir gyventi savo gyvenimą? Nebūti nei dideliems, nei mažiems. Galbūt reiktų pažvelgti ir į save skrydžio metu? Pamatyti, kokią dalį pasaulyje užimi. Ar tave mato dabesys, dangus, saulė? Labai tikėtina, kad suprastum tai, ko visiškai nesitikėjai, ko net sapne nesapnavai. Šiaip ar taip tai būtų didelis atradimas gyvenime. Pažvelgti į save nuo debesų...

Deja, žmogui materialiai tokios galios nesuteiktos. Bet pasistenkime kilti ir skristi savyje. Atsiplėškime nuo žemės. Ir būkime šiek tiek kitokie. Nei didesni, nei mažesni... tiesiog kitokie...

Idilės Ramanauskaitės (3A) piešinys

MARIJA JAROSLAVSKAJA, 4 IBM

NETINKAMI METŲ LAIKAI

Когда умирают люди – поют песни

V. V. Chlebnikov

Medžioklė

Išjunkite šviesą ir išbarstykite rožių žiedlapius. Jis šiandien mirs. Tik isterija ir delno atspaudas ant lango stiklo. Per trumpa naktis. Bet medžioklė tęsiasi. Užvirė kraujas – spąstai paspęsti. Sūrus prakaito prieskonis ir įsitempę raumenys. Pirmyn – atgal. Į karštą – iš karsto. Svarbu nepalikti tamsių akinių – greit sugiedos tretieji gaidžiai.

Keisti paukščiai tie žmonės.

Laidotuvės

Danguje išbarstyti elektros laidų gumulai – didelės juodos žvaigždės – užtemdo saulės ataugas. Žeme ropoja pajuodę lapai ir medžioja sliokus. O juoda katė pasislėpė po sudegusiais laiptais. Laiptais namo, kuriame gyvena žmonės, nejaučiantys, kaip juos smaigia kaulėti nuogų medžių pirštai.

Šalčio pokalbiai

- Ataušęs betonas – miestas, springstantis veidmainiškumu. Purvino ledo statula pajuodavo.

- Manau, supuvo vidus.

- Bet juk vidu! – TUŠČIA! Gal todėl bijo šilto prisilietimo?

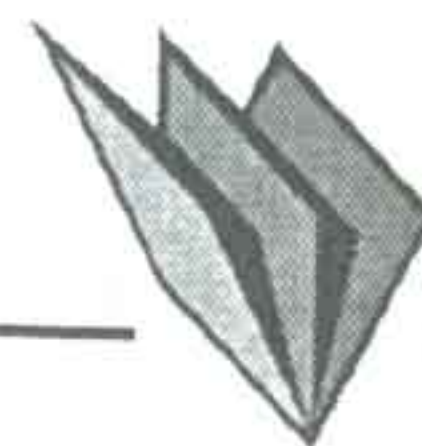
- Vadinasi, trokšta būti paliesta.

- Bet tuščia, bet ledas aplink!

- Šaltis – tai karščio atmaina. Jis degina. Tik reikia patikėti.

- Lengva apsigauti, dar lengviau apgauti.

- Karšta viduje, šalta išorėje – šalta išorėje, karšta viduje.

- Iliuzija – juk tik šaltis. Visur ir visada.

- Ar girdėjai, kaip sninga? Tylūs, vos girdimi snaigių žingsniai...

- Primena mirtį?

- Švelni, tyli...

- Kada nors einantieji sustos prie tavęs...

- Kodėl? Juk tu mane matai, juk tu žinai, juk tu jauti, juk tu supranti, juk tu ... juk tu GIRDI!

- Sniegui nereikalingi žmonės – jis turi savo pasaką. Jis neatsakys. Jam vis vien.

Atitirpai?! Netikiu!

- Bet tu... tu neverta pagarbos, tu neverta būti drauge, tu neverta gyventi, tu neverta kankinti kitų.

- Padaras: didžiavaisi, kad neturi sielos? Štai – prievarta ją tau įkvėpsime. Išmokysime nusivilti savimi ir suversti kaltę kitiems. Taip tu tapsi viena iš mūsų.

„Būti žmogumi – tai reiškia būti atsakingam“?

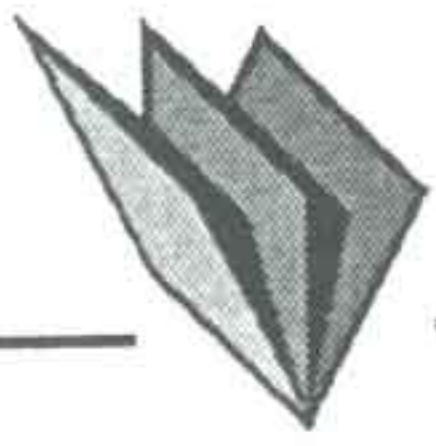
- Būti žmogumi – tai reiškia išmokti išlikti.

- Išlikti – nepasitikėti.

- Nepasitikėti – būti atsakingam. Už tai, už ką negalima suversti kaltės kitiems.

- O ANIEM vis vien.

„Vienišų vilkų gyvenimas sunkus. Bet jei susirasi partnerį ir valdas, tau gali

pasisekti išgyventi“į – kalba kažkas televizoriaus dėžėje. Visais metų laikais.

Pavasario mėnesio nisan keturioliktos dienos ankstyvą rytą

Naktiniai padarai stebėjo audros debesis, kurie žadėjo atidėti aušrą.

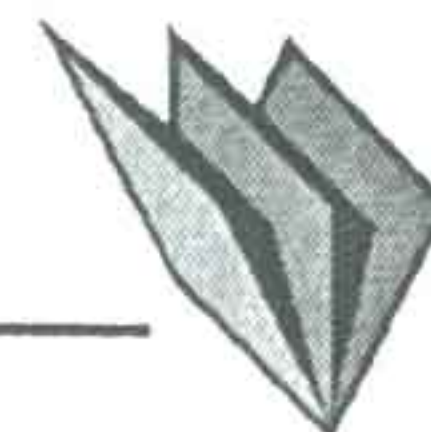
- Eime, – pasakė angelas sudraskytais sparnais.

- Negaliu, – atsakė žmogus, rankose laikantis žalią stiklinį burbulą. – Tavo sparnai kraujuoja – man skauda pėdas.

Ir naktiniai padarai tęsė skrydį virš spindinčio miesto.

Gretos Keliuotytės (2 MINOLTA) piešinys

KRISTINA JUCIKAITĖ, 3B

LILI NORI SKRAIDYTI

Jie sakė, kad ji niekada neišdrįs. Gal ji ir nebūtų drįsusi, jei ne jie, Lili buvo labai stora. Ir dar protinga. Labai protinga. Tomis, Moli, Koli ir Domis – jos draugai. Lili pasakytų:

- Ne draugai. Pažįstami.

Tomis buvo gražus ir turėjo abu tėvus.

Moli buvo liekna ir turėjo abi rankas.

Koli buvo šviesi ir turėjo abi kasas.

Domis buvo geras ir turėjo abu gyvenimus.

Lili neturėjo nieko. Tik mažičius sparnus. Visi tai žinojo, bet niekas nedrįso jų atimti. Lili pasakytų:

- Norėjo, bet aš juos saugojau.

Tomis, Moli, Koli ir Domis – pagrasino Lili. Jie pasakė, kad jei ji nepradės skraidyti – jie nuo jos pabėgsią. Lili išsigando. Niekas nenori, kad pažįstami pabėgtų.

Jai patiko Tomis.

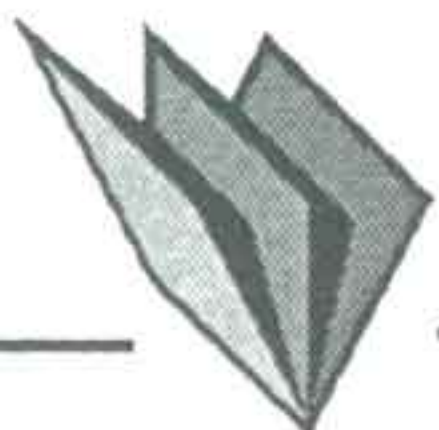
Lili pradėjo treniruotis. Sapnuose skraidyti išeidavo lengvai – tereikia labai panorėti. Pabudusi ilgai žiūrėdavo į sparnus. Tokius mažičius. Ir nieko vertus.

Paskutinę dieną Lili išdrįso. Pasikvietė draugus. Tomis, Moli, Koli ir Domis – bėgte atbėgo. Jie tikėjosi čia ateiti.

Kur žiūrėdamas į tolį gali pamatyti tik Save.

Kur žiūrėdamas į tolį nori pamatyti Namus.

Kur žiūrėdamas į tolį nori pamatyti Jį.

Kur žiūrėdamas į tolį gali pamatyti Skrydį.

Ir Lili nušoko. Tomis, Moli, Koli sustingo. Užėmė kvapą. Ir pamatė tai, ką norėjo pamatyti. Pamatė Skrydį.

Domis puolė prie Lili ir sugriebė ją už rankos. Lili sugrįžo. Domis – ne. Nes Tolis nori pamatyti skrydį. Lili pasakytų:

- Domis turi du gyvenimus.

Tomis, Moli, Koli ir Domis – draugai. Lili grįžo, kad galėtų atiduoti sparnus Domiui, nes jų nepanaudojo šokdama. Tereikia labai panorėti ir gali skristi.

TRYS UŽ NUGAROS

Man trisdešimt septyneri. Vienišas. Prieš kelias savaites dar buvau visai sveikas. Dar pažinojau žmones, mokėjau su jais bendrauti.

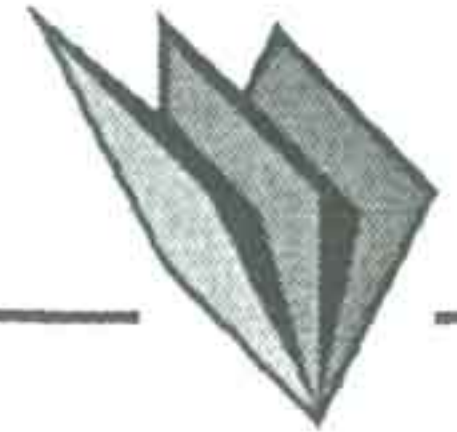
Susitikau juos paprastai – aš tyliai sėdėjau ant balto suolo. Aš jų nemačiau, bet pajutau, kad trys stovi už manęs. Vienas persibraukė ranka plaukus, kitas giliai įkvėpė, o trečias žvilgtelėjo į viršų. Ir nuo tos dienos jie visada už manęs. Ir nuo tos dienos aš tapau ramybe. Kai nieko nelauki ir nesitiki – nepaprastai ramu. Jie šnekėdavo. Visada – valgydami, miegodami, tylėdami. Jie pasakodavo istorijas šimtais balsų. Tyliai, kaip šnara verčiama knyga. Pasakojo apie žmones – mano draugus, šeimą, praeivius. Nes jie žinojo viską.

„Tau trisdešimt septyneri su puse. Vienišas. Tu niekada jai nepasakei, kad jos gražūs plaukai. Rytais tau skauda galvą, nes nakčiai nepraveri lango. O vakare geri per stiprią kavą. Tėvai tavęs nemėgsta, nes nieko apie save nepasakoji. Tu turėjai brolių, bet jis mirė nuo plaučių uždegimo – nereikėjo jo maudyti sniege už tokius niekus. Išmok bendrauti su draugais. Nustok galvoti, kad einantys gatve žmonės turi didesnę teisę į laimę. Ir mes žinom, kiek žmonių tu nužudei“.

Jie papasakojo ilgesį moters, kuri žiūri senas nuotraukas.

„1840 – Naujametis. Maža mergytė su gelsvais kaspinėliais. Aukštas vyriškis.

1851 – sniego senis vidury stadiono. Mergaitė su morka rankoje. Plati

šypsena.

1858 – šimtadienis. Mergina garbanotais plaukais. Cheminis. Paslaptinga šypsena.

1860 – moteris su kūdikiu languotoj antklodėj. Abu labai laimingi.”

Jie pasakojo, kaip elgiasi nemiegojęs vaikas, kurio tėvai daug dirba.

„Mama, kur tu? Man skauda rankutę, mama! Girdi? Aš noriu valgyti, kada pareis tėvelis? Ar valgysim, kai jis pareis? Kodėl jis negrįžta? Kodėl neparneša man pyrago? Mama, kodėl?”

Jie pasakojo, kaip jaučiasi geriausias draugas, kai jį įžeidi.

„Pirma, aš su juo niekada daugiau nesikalbėsiu. Antra, daugiau niekada neskolinsiu pinigų. Trečia, kad prasmegtų ir tik tegul pabando mane pajuokti, tai...”

Jie pasakodavo, kas laukia kiekvieno:

namai: „Karštas vanduo – 12 Lt. Elektra – 15 Lt. Dujos – 3 Lt. Ji gyvena viena. Vakare eina anksti gulti. Turi katę. Kadaise buvo garsi solistė. Vaikų neturi, todėl nėra kas ją globoja. Bet ji iš tų, kurios neturi motiniško instinkto. Mama ne tam, kad paskui vaiką lakstyti.”

savižudybė: „Trečiadienį, 23.30 buvo rastas jaunuolio lavonas prie 24- ojo namo konteinerio. Įvykis tiriamas. Tiesą pasakius, jis nenorėjo mirti, bet mes jam padėjom.”

paveldėjimas: „Brangus sūnėne, turiu tau pranešti, kad mano vyras, brangus Valdemaras, amžinąjį atilsį, mirė šią vasarą. Jis tave mylėjo. Kaip jis sakydavo, amžinąjį atilsį: „Jei neturi už ką žmogaus smerkti – mylėk jį.” Jis paliko tau trečdalį savo turto.”

Ir kai nuvažiuodavau prie jūros, girdėdavau skenduolių aimanas. Skenduolio tėvo, kuris negalėjo pasikarti, todėl išplaukė į jūrą.

„Pasiėmiau virvę ir rankos drebėjo. Užrišti nebuvo sunku. Pasistačiau kėdę.

Languose nebuvo jokios šviesos, buvo vėlus vakaras. Žmona dar nebuvo grįžusi. Ir ta virvė suposi... Pradėjau rišti mazgą ir tada supratau...kažkas dunkstelėjo apatiniame aukšte, gal ten buvo katė. Ir tada supratau, kad nemoku užrišti mazgo. Apsiverkiau kaip boba. Tada išėjau ir mėnulis švietė. Įlipau į valtį ir mėnulis švietė. Vanduo nebuvo labai šaltas."

Skenduolio kaimyno, kuris ieškojo įėjimo į dangų.

„Aš žinau, kad jos ten yra, dar kelias sekundes. Aš visada žinojau, kad jos turi būti. Tik paplauksiu už to gūbrio, tik kelias sekundes..."

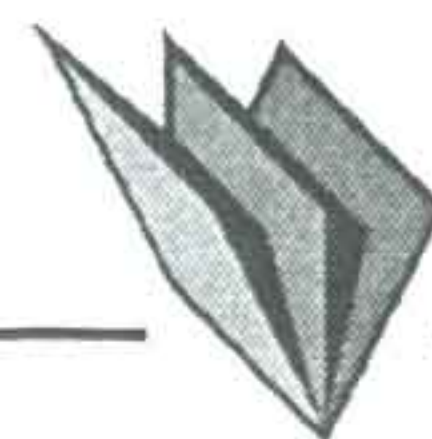
Ir dar aš sužinojau apie save. Aš neturiu ateities, nes poryt mane ištiks širdies smūgis.

„Mes paimsime tavo širdį į delnus. Ir lėtai spausime. Ir kai paskutinis kraujo lašas ištekės, tu panorėsi likti čia. Bet mes tau neleisim. Nes tu buvai mūsų žudikas."

Aš neturiu ko čia veikti. Nepažinau moters. Neperskaičiau Biblijos. Nepastačiau namo. Nesūpavau kūdikio. Nepasakiau visos tiesos. Neišgryninau sielos.

Živilės Žekaitės (2 HP) piešinys

VIRGINIJA JUŠKEVIČIŪTĖ, 4B

* * *

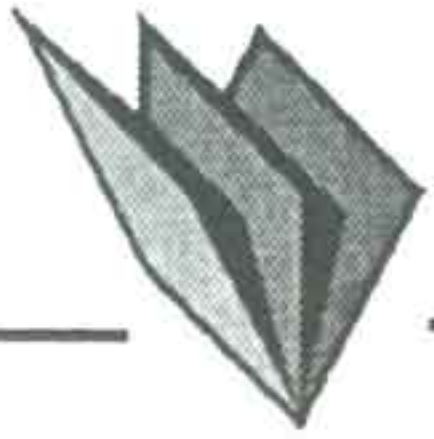
Laukiu nakties ir
Sapno, kad akys
Būtų užmerktos
Ir ašaros liktų viduj.
Laukiu pavasario,
Kad bent lauke
Būtų šviesu. Laukiu
Mirties, kad galėčiau
Gailėtis gyvenimo.

* * *

Dar tik pradžia, o
Jau nebėra paslapties.
Nakties šviesos nieko
Nebeslepia. Kampų nišose
Nebėra svajonių.
Kitur gimsta meilė.
Kitur miršta širdys.
Dar tik pradžia.

* * *

Kartais jaučiu lengvą
Nakties skausmą, slogutį,
Kuriam vaistų nėra.
Kartais pažinimas
Užstringa gerklėj ir
Gali jį išvemti.
O sielos miršta ir
Gatvėse lieka tik garsai.

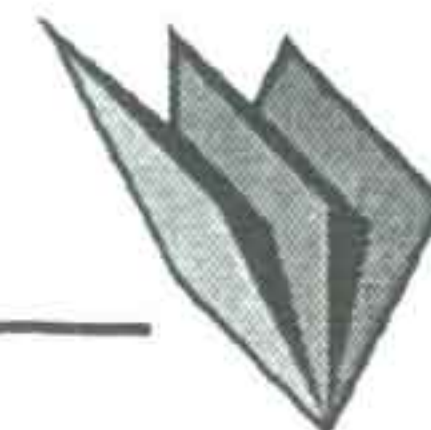
Mergaitės pažino cigarą.
Kai dūmai užgniaužė
Akis, beliko tik šypsenos
Ir dalybos naktį.
Laisvas laisvas, per tiltą.
Į vakarus. Jis niekeno.
Savo.

* * *

Laukimas tąso viltį
Už nosies. Piešia ir
Ištrina laiką, veda
Aukštyn ir laisto šaknis
Skausmu.
Kažkas tai ištarė
Anksčiau – pribaiigė
Svajones.

* * *

Mėgaukis šviesa.
Mėgaukis naktim.
Svajone. Dūmais ir
Vynu. Mėgaukis
Laiku, ašara žodžiais.
Juoku. Sapnu.
Skausmu ir rytdiena.
Mėgaukis atėjimu. Gyvybe.
Atsisveikinimu –
Tai saldu.

I'm not a sailor.
I won't sink in heaven.
Nobody knows me there.
I live without any faith.
I take my wings and
Fly to hell.
Nobody waits me there.
I live in freedom.

Laikas kartina cukrų.
Kai bandai mylėti, varnos
Čiulba. Kai lauki, rožės
Dvokia. Ironija juokiasi į
Veidą. Banalybė tampa
draugu. Atsiprašau, ne
ten pataikiau.

Živilės Žėkaitės (2 HP) piešinys

IGNAS KALPOKAS, 1 SAMPO

PRAEITIS ŠEŠĖLIAI

Ranka, laikanti žarsteklį

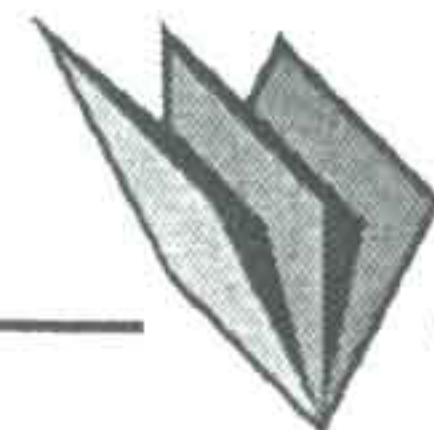
Šalta dienaėjo vakarop. Neįprastai vėsi ankstyvam rudeniui. Pilki lietaus pritvinkę debesys tingiai judėjo dangumi. Medžiai šnabždėjo vėjyje ir tas šnabždesys pereidavo į švokštimą, kai stiprus gūsis prilenkdavo net ir storokus kamienus prie žemės. Triokštelėjo neišlaikiusi šaka ir nukrito į meldus krante ežero, banguojančio nelyginant jūra...

Nors tądien ir atrodė, jog visa, kas gyva, negali išsilaikyti nehorizantaloje padėtyje, kažkas vis dėlto laužė šią taisyklę. Mergaitė. Ne vyresnė nei dešimties, ant pečių nešanti kuprinę. Vadinasi, grįžta iš mokyklos. Kokie aplaidūs tėvai galėjo leisti jai vienai eiti per laukus tokiu oru? Kas žino. Mergaitėėjo kiek palinkusi, stengdamasi nepasiduoti gniuždančiam vėjo galybei, o šis plaukė kiek per plonus šiam metų laikui drabužius. Ji visėjo pirmyn, kairėje palikdama didžiulio sodo apsuptą vienkiemį ir pamažu artėdama prie miškelio pašonėje įsikūrusio kaimo.

Baltai vilkinti žmogysta išėjo pro sodo vartelius. Vidutinio amžiaus moteris kruvinu tvarsčiu aprišta galva. Kyšantys kaštoninių plaukų galiukai krito abipus nenatūraliai balto veido pamėlusiomis lūpomis. Kartais jos prasiverdavo ir išsiverždavo kažkoks šūksnis, kurio prasmę buvo sunku suprasti dėl vėjo ir dėl to, kad moteriai trūko visų priekinių dantų. Jei nežinotum, kad vaiduokliai neegzistuoja, šią personą lengvai galėtum palaikyti vienu iš jų.

Galbūt todėl mergaitė sustojo. Minutėlę žvelgė į baltąją žmogystą lyg stengdamasi ką prisiminti. Galiausiai jai, atrodo, pavyko, nes, suklikusi nesavu balsu, bėgte pasileido į kaimą, lydima vėjo atnešamo kraują stingdančio juoko.

Naktis tamsi, be žvaigždžių. Miškas. Medžiai ošia stipriam vėjui kedenant jų viršūnes. Žmogus vienas miške. Jis eina. Eina pamažu, kad neatsitrenktų į medžių kamienus, vos įžiūrimus bauginančioje tamsoje. Eina, pats nežinodamas kur. Tik kažin koks nepaprastai stiprus jausmas traukia pirmyn. Atrodo, lyg jo

paties dalelė būtų kažkur ten, miško tankmėje. O kaip jis čia atsidūrė? Ir pats žmogus savęs to klausia. Trauka stiprėja artėjant prie tikslo. Žmogus eina vis greičiau, kol galiausiai ima bėgti. Suklumpa užkliuvęs už seno kelmo ir vėl keliasi, kad judėtų pirmyn. Pirmyn. Pirmyn. Pirmyn. Bėgte. Atrodo, apie nieką daugiau nebegali galvoti – smegenys tarsi kalbanti vaikiška lėlė kartoja vis tą patį. Kvėpavimas dažnėja, virsta kriokimu, tačiau tai nesustabdo bėgančiojo. Pirmyn nežinomo tikslo link. Pirmyn. Bėgte.

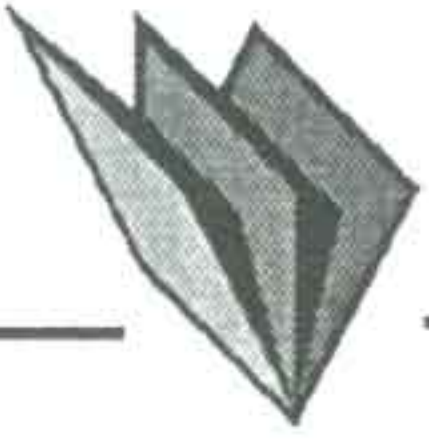
Tikslas. Žmogus akimirksniu sustoja, tarsi kojos staiga būtų įaugusios į žemę. Laukymė. Didoka laukymė, iš visų pusių apsupta medžių. Akimirką iš už debesų šmėkšteli Mėnulis ir vaiduokliška sidabrine šviesa nušviečia laukymę. Joje kažkas yra... Neryškus baltas siluetas...

I skyrius

Paulius Jukna nenorėjo čia važiuoti. Ir ne tik dėl prisiminimų. Po siaubingo įvykio, visiems laikams nutraukusio iki tol gana draugiškus šeimos santykius, praėjo jau dveji metai ir randai širdyje užsitraukė. Tačiau jon pasėtas nepasitikėjimas liko. Ir šis tas blogiau už nepasitikėjimą – įtarimas baisiu nusikaltimu ir baimė. Baimė būti su kitais dviem, nes vienas iš jų, pasiuntęs Ievą Anapilin, gali nuspręsti, kad jai reikia kompanijos. Paulius atsiduso. Prisiminė Kurklių kaimo pievas prieš trisdešimt metų. Jie mėgdavo ten žaisti. Paulius Jukna, jo brolis Karolis ir pusbrolis Martynas. Taip, jų vaikystė buvo laiminga. Ir laimė truko gana ilgai. Tačiau nieko nėra amžino, o laimė būna ypač trumpalaikė. Ji neišlaikė naujojo tūkstantmečio išbandymo. Pirmąją dutūkstantųjų dieną kažkuris iš jų nužudė savo seserį – juk Martynui, po tėvų mirties užaugintam Juknų šeimoje, Ieva taip pat buvo kaip sesuo – ir padarė tai šaltakraujiškai ir žiauriai. Du smūgiai žarstekliu. Vienu, ne itin taikliu, išmušti dantys, o antru, gerokai taiklesniu, suknežinta kaukolė. Policija taip ir nesužinojo, kuris iš jų tai padarė. Paulius buvo nekaltas, tad liko kiti du.

Paulius Jukna nenorėjo čia važiuoti. Tad kas jį privertė? gal Jolitos prašymas (ji panorą pamatyti savo gimines)? Ne. O gal kvailas įsitikinimas, kad, dar kartą pažvelgęs į Karolį ir Martyną, sugebės suprasti, kuris yra žudikas? Taip. Karolis įtaria Martyną, Martynas Karolį... O Paulius – juos abu.

Paulius Jukna nenorėjo čia važiuoti. Ir jau pradėjo gailėtis atvažiuojęs. Marija, likusi gyventi tėvų name ir po žmogžudystės, priėmė džiaugsmingai, tačiau

kažkas buvo dirbtina. O kaime sklido gandai apie neva apylinkėse pasirodžiusį vaiduoklį. Kaimo žmonės... Žinoma, Paulius nebuvo prieš juos nusistatęs, – daugelį prisiminė dar iš vaikystės, – tačiau ne miestiečiai ir tiek. Viena moterėlė kažką pamatė, papasakojo kitai, o ta jau trimituoja visiems, kas klauso (ir kas neklauso), kaip sutikusi vaiduoklį. Tai vadinama žodine liaudies kūryba.

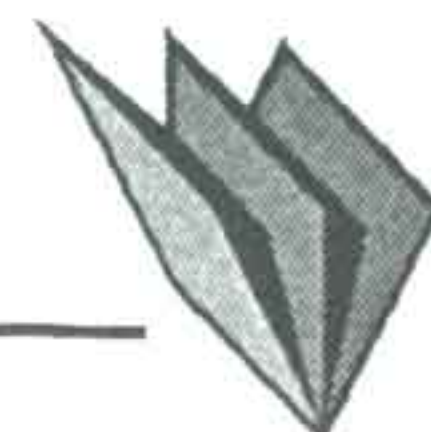
Paulius Jukna nenorėjo čia važiuoti. O atvažiavęs susapnavo sapną. Jis vienas miške... Ir ta balta žmogysta. Argi ji nebuvo panaši į... Dieve, jo nervai įtempti kaip styga, o vaizduotė peržengė visas leistinas ribas. Ir tai ne vien dėl vietos. Šiandien atvažiuoja Karolis ir Martynas. Susitikimas, kuris turėjo niekad neįvykti, dabar yra neišvengiamas. Kurių velnių jam reikėjo čia važiuoti?

Martynas Stonys prisiminė tą vakarą. Naujieji Metai. Naujasis tūkstantmetis. Ir Ieva, beveik sesuo, nužudyta žarstekliu. Ir dabar jis grįžta į namus, kurie kadaise jam atstojo prarastuosius, o dabar atrodė tokie niūrūs ir atšiaurūs. Kraupūs prisiminimai ir baisus įtarimas, krintąs ant tų, kuriuos kadaise vadino broliais. Atrodė, taip seniai... O iš tikrųjų mažiau nei prieš dvejus metus. Laikas gydo žaizdas, tačiau neišdildo įtarimo. Kuris?

Martynas Stonys prisiminė tą vakarą. Blėso paskutiniai trumpos žiemos dienos atšvaitai, kai Marija rado ją, gulinčią prie židinio. Netoliese buvo numestas kruvinas žarsteklis. Koks žvėris galėjo taip pasielgti?

Martynas Stonys prisiminė tą vakarą. Laimė, jo sūnaus ten nebuvo – šventė su Laimos šeima. Ir Pauliaus mergaitės. Taigi. Vismantas norėjo susitikti su savo šeima. Nenuostabu – penkerius metus, praėjusius po tėvų skyrybų, daugiausia praleido pas mamą. Ir dabar Laima nenorėjo leisti... Ir gerai darė. Deja, užsispyrimas nugalėjo. Prieš tą lemtingąjį vakarą su džiaugsmu būtų nusivežęs sūnų į Kurklius. Tačiau dabar, kai ten yra žudikas...

Martynas Stonys prisiminė tą vakarą. Ir suprato, kad ne vien sūnus privertė čia sugrįžti. Martynas manė, ne, buvo įsitikinęs, kad dar kartą pažvelgęs į tuodu žmones (kitaip nebegalėjo jų vadinti) supras, kuris iš jų pakėlė ranką prieš seserį. Lemtingoji valanda artėja.

MARTA KLĖMANAITĖ, 2B

Man patinka žodžiai. Jie turi skonį (- keista -)
Lėtai rydama kiekvieną žodį, jaučiu jį grimztant (- pamažu -)

GILYN.

Ten jis tykiai palaidojamas - drėgnai, klampiai, šiltai.
dugne

Nuskandinamas smėly. O skonis lieka -
burnoje tolimiausiam kamputyje po liežuvio tarp raumenų taip malonu
Nuolat juntamas, užpildantis, įsigeriantis

- NEPASIEKIAMAS -
Saldus spranginantis
Kartus neišlaižomas

Einam, - kylam su manim. Prašau.

Aš nepaleisiu tavo rankos

Aš nesudaužysiu į smulkučius krislelius tavo akių.
paskendusiu ir sustiklėjusiu

O po to nenusileisiu ir nevaikščiosiu -

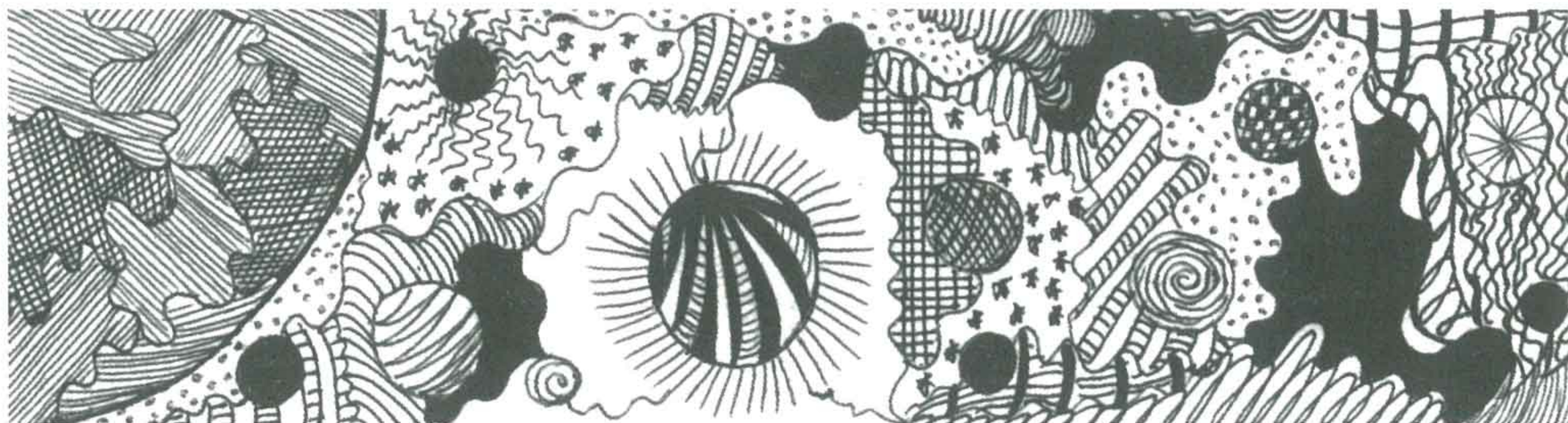
minkštai atsargiai

Ir basos kojos neatvers mažyčių skausmo malonumų

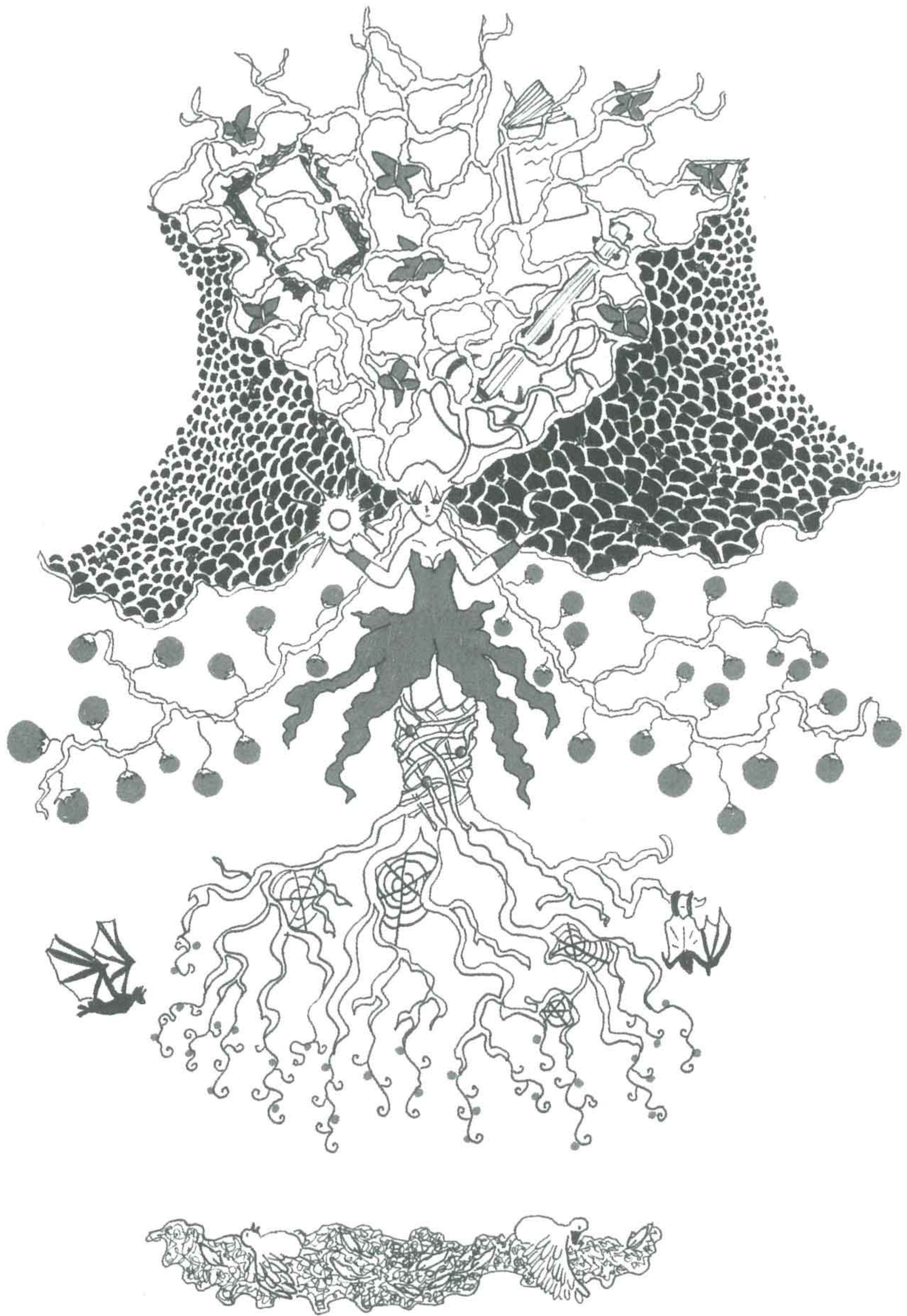
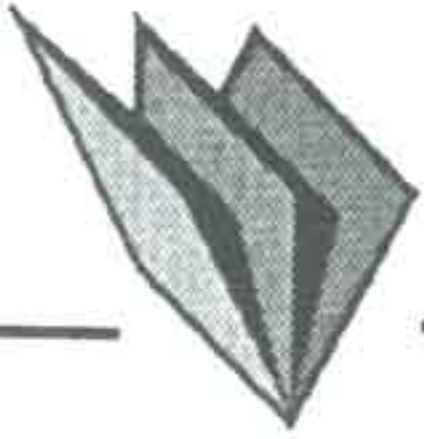
Nepasiners į šiltą dilgčiojantį jaudulį.

(nekantrumo)

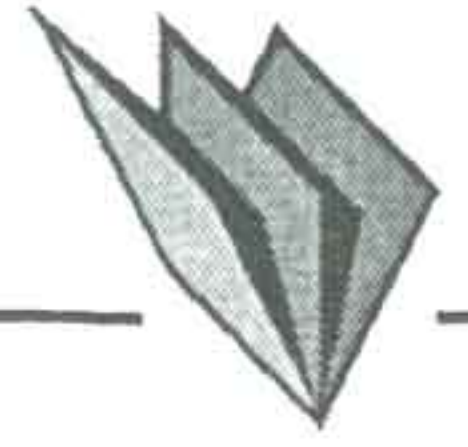
PAŽADU.

Ievos Pelegrimaitės (2B) piešinys

Idilės Ramanauskaitės (3A) piešinys

JUSTĖ MOCKAITYTĖ, 4B

Perki parkerį ir tikiesi, kad jis bus geras, nes pardavėja vis tiek neleis įdėti kapsulės pabandyti. O po to pareini namo ir nusivili. Parkeris vis dėlto nebuvo geras. O ką dabar daryti. Žinai, kad jo nebeišmesi. Tiesiog naujam dar nesutaupė pinigų.

Tenka taikytis. Prisitaikyti. Žmogus dažnai taikosi ir prisitaiko. O po to... Buvęs nemalonus prievartos jausmas išnyksta ir... pripranti. Ir net džiaugiesi. Apėjau. Parkeris jau rašo gerai. Gal ir iš pradžių taip rašė, tik tai aš to nemačiau ir neįvertinau. Gerai, kad jo neišmečiau. Dabar džiaugiuosi.

Džiaugiuosi ir tai rašydama. Viskas taip greitai keičiasi, nes priklauso nuo manęs. Aš tik žmogus. Aš net žmogus.

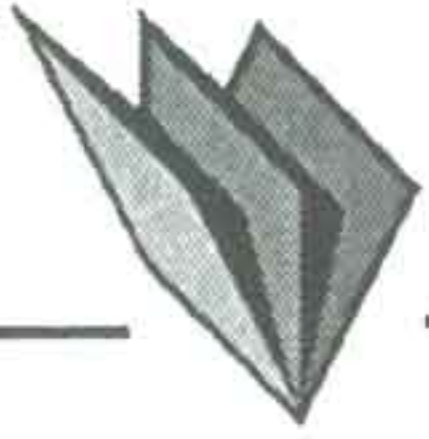
Daug žodžių aš rašau skirtingai. Niekada neįbrisi į tą pačią upę. Dienos įspūdžiai, nuotaikos, vis skirtingi tie patys žmonės – tai suteikia mąstymui tam tikrą aurą.

Kiekvieną dieną ji keičiasi taip, lyg danguje kas x laiko pamatyčiau skirtingų formų debesis, skirtingo šviesumo dangų ir skirtingo tankio orą.

Kai giedra, rodos, kad visos oro molekulės pasiskirstę po beribę erdvę iki nežinomybės. Tankis mažas. Tačiau tai vėl priklauso nuo manęs. Kitą, nors ir giedrą dieną, jausiu didelį oro gūšį, nors vėjo nebus. Jausiu didelį oro tankį, nors, pagal mano ankstesnį nusistatymą, jis turėjo būti mažas...

Kai apsiniaukę, jaučiu varginantį slėgį. Tarsi koks sunkus ir pilkas cinko lakštas spaustų mano pasaulį. Vaikštau po jį, iriuosi per orą, kuris tirštas, ir man sunku. Kitą dieną, nors ir apsiniaukusią, džiaugiuosi jaukumu dėl to, kad debesis užkloja mane nuo kažko nežinomo. Kaip vakare teikia jaukumo drobinės užuolaidos, kai dangumi rieda Perkūno ratai.

Todėl ir daug žodžių aš rašau skirtingai. Nors ir tie žodžiai sudėlioti iš tų

pačių raidžių ir visiškai tokia pat tvarka. Tik jausmas kitas.

Viskas yra psichologija.

Sveikas noras pasiekti, bet ne nugalėti.

Sveikas protas.

Doras darbas.

Gerbkime tėvus.

Mažinkime stresą.

Kreipsiu savo jausmus į plusą.

Dėl to, kad save perdėm dažnai lyginame su kitais, ir kyla visi mūsų nusivylimai. Taip manė vienas protingas žmogus.

Užsibrėšiu tikslą, bet sieksiu jo ramiai.

Ramybė – tai ne dykaduoniavimas.

Būtent harmonija ir yra toji gyvenimo laimė.

Nepervertinti jausmų.

Mama kiek metų pragyveno, kol dar manęs nebuvo.

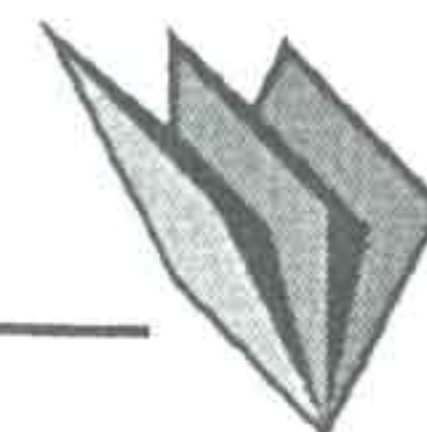
Nemanyk, kad esi protingesnis ir geresnis.

Baltas tas, kuris negalvoja, koks jis baltas, darydamas balta.

Žinau, bet jei jautiesi juodas ir nori padaryti baltą darbą, kad jaustumėis bent pilkas, nenoromis pagalvoji, kad darai balta. Sunku darant balta nejausti, kad tai darai tyčia.

Tam, kuris yra baltas, nereikia žinoti, koks jis.

Žinau, o ką daryti juodam?

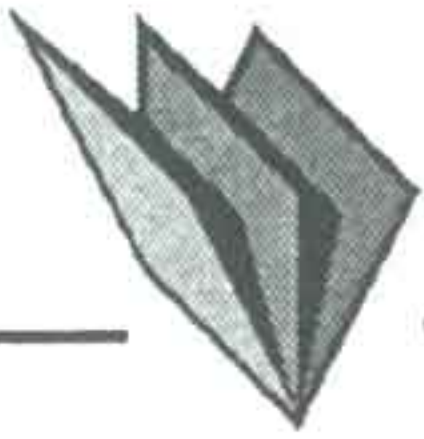
Erikui sunku nemąstyti apie save. Kiekvienas kraštutinis veda į pražūtį.

Gali, net ir reikia, bet nuolat apie save mąstyti kartais tampa nepakeliama. Šviesiom gyvenimo akimirkom skrenda kaip ant sparnų ir neatsikrato mintim „koks aš gražus ir laimingas“. O kiti tikrai žemiau už jį. Tai žudo. Viską. Visada. Neapsakomai. Jis mažina pastangas. Juk jis gabus, juk jis – Erikas. Lūžis – ir jis apačioj. Vėl tas įkyrus mąstymas apie save. Jis degradas. Kiekvienas mažius sugeba daugiau už jį. Jis nieko nepasieks. Tai žudo vien dėl to, kad prieš tai jis galvojo apie savo didybę. Tai, logiškai pamąščius, kaip toks didingas žmogus gali nepereiti ir kvailiui pereinamų dalykų? Tik todėl, kad jis degradas arba apsimetėlis. Jis tamsus, nes be šviesos.

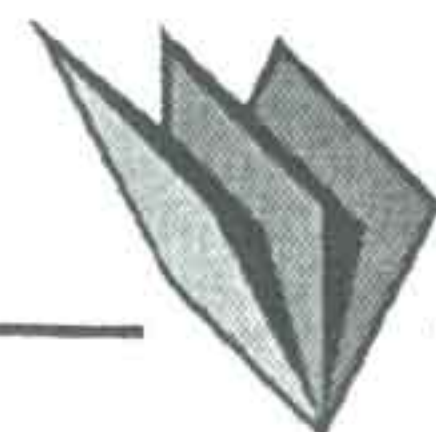
Staiga jis susigriebia, kad apie save mąstyti kitų akimis yra žalinga. Pagalvok, koks tu, palyginus su tūkstančiais nieko nepasiekusių erikų. Tačiau jis mąsto apie tūkstančius pasiekusių! Jis vengia vidutinybės. Sunku? Guodžiasi: vieni yra nesveiki, nes genijai, kiti nesveiki, nes kvailiai. Kurgi ne. Net neįsivaizduoji, kiek daug atiduotum, jei galėtum vieniems iš jų priklausyti. Ir jis atiduoda, ir tampa kvailiu. Man liūdna, kad tu save taip, Erikai.

Trečią savaitę ji nusprendė. Galutinis rezultatas yra svarbiausias. Pagundos žmogų linksmina tik tol, kol jų lauki + malonumo pradžioje. Kai jis perkopia savo pusę, darosi nemielas, nes pats tuoj baigsis, o po to seks rimtas darbas, kurio laiko dalis buvo jau sugaišta. Malonumo rezultatas yra nusivylimas, o tikro darbo – džiaugsmas. Du vienas kitam priešingi dalykai. Prieš malonumą – džiaugsmas. Prieš pareigą – nuobodulys ir nenoras. Tačiau po malonumo – nepasitenkinimas ir liūdesys, po darbo – savęs įveikimo jausmas, jausmas, kad esi ką naudingo nuveikęs ir galbūt už tai nusipelnęs malonumo. Leisti sau malonumą jo nenusipelnius yra yda. Tai tarnavimas kūnui. Prieš valią. Peršok save ir būsi laisva.

Jau rytoj iš ryto ji nori šokti, bet atsikėlus dingsta, užuot paruošus dukrai valgyti.

Ingridos Stankutės (1 SAMPO) piešinys

RENATA NORBUTAITĖ, 4 IBM

KAI TU SUPRASI

Kodėl tylą taip žavi mus,
Betykančius už spindulingų tolių?
Kas esam mes? Kodėl yra žmogus,
Nematantis užgesusių žvaigždžių karolių?

Ne, ne dėl būties tiek klausimų mums kyla,
Bet dėl žmogaus esmės, gyvybės supratimo.
O kai tik apskritas mėnuo kaskart nudyla,
Nenusikrato niekas atšiauraus likimo.

Ir nesvarbu, ar debesys pūkuoti,
Ar saulė švies, ar siaus audra.
Kas sugebėtų gilią mintį išmatuoti,
Kai giedra širdyje, nors už langų tamsa?

Juk nieko nėra amžino ir taip žmogus
Yra nesusipratėlis, jis svečias Žemėj šioj.
Tik vienas kitas iš sapnų pabus,
Supratęs viso prasmę pabaigoj pėsčioj.

VAKARAS

Sapnavo toliai
Debesų skraistę,
Saulėlydžio guoly
Svajų pašvaistę.

Spindulių rausvas
Bolavo šalis,
Nutilęs skausmas
Nakty visagalis.

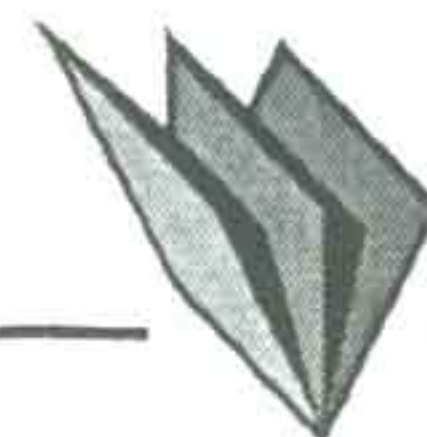
Nutilo toliai,
Sapnam atsidavę,
Akimirkos broliai
Nustojo dejavę.

Ramybės būtį
Pagerbę šešėliai,
Neleis pražūti
Likimo vėlei.

PRELIUDIJA FANTAZIJAI

Pliušinio meškiuko
žvilgsnis sukaustytas.
Karšta ašara
užgesina ledinę liepsną.
Lietus nusišypso,
Kur eiti, paklausia.
Tylus atsakymas
Atsidūsta iš knygos:
- Į kairę ir tiesiai po to visą laiką.

Pro atvirą langą
Šnabždesiai atžingsniuoja.
Mojuodamas merkia akį
Man veidrodis.

Jokia pauzė čia nereikalinga.
Žvaigždžių kvartetas
Nepataiko į toną.
Norėtusi padovanoti mikrofoną.
Stebėtina, toli
Žvilgsnis nuklysta.
Kas nors patylinkit...

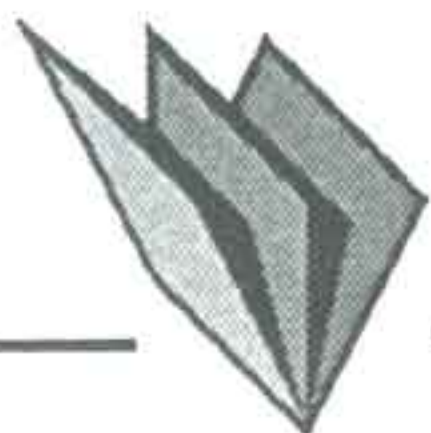
Puodelis kavos
Prieš miegą reikalingas.
Lankstinuką pasilikite sau.
Pelėda pradėjo
Laikytis dietos.
Tamsa užsimerkė. Neliko vietos.

Maniau, kad pasibaigė,
Bet langas prasivėrė vėl.
Grįžo lietus pasipiktinęs:
- Kairėje nieko nėra!
Iš knygos:
- Kas kairė man – dešinė tau...
- Atsiprašau.

METRAŠTIS

Senų puslapių kvapas
Plevena.
Tyliai išminties pasakas
Seka
Degantis vaškas.

Plunksna žąsies
švelniai popierium

slysta.

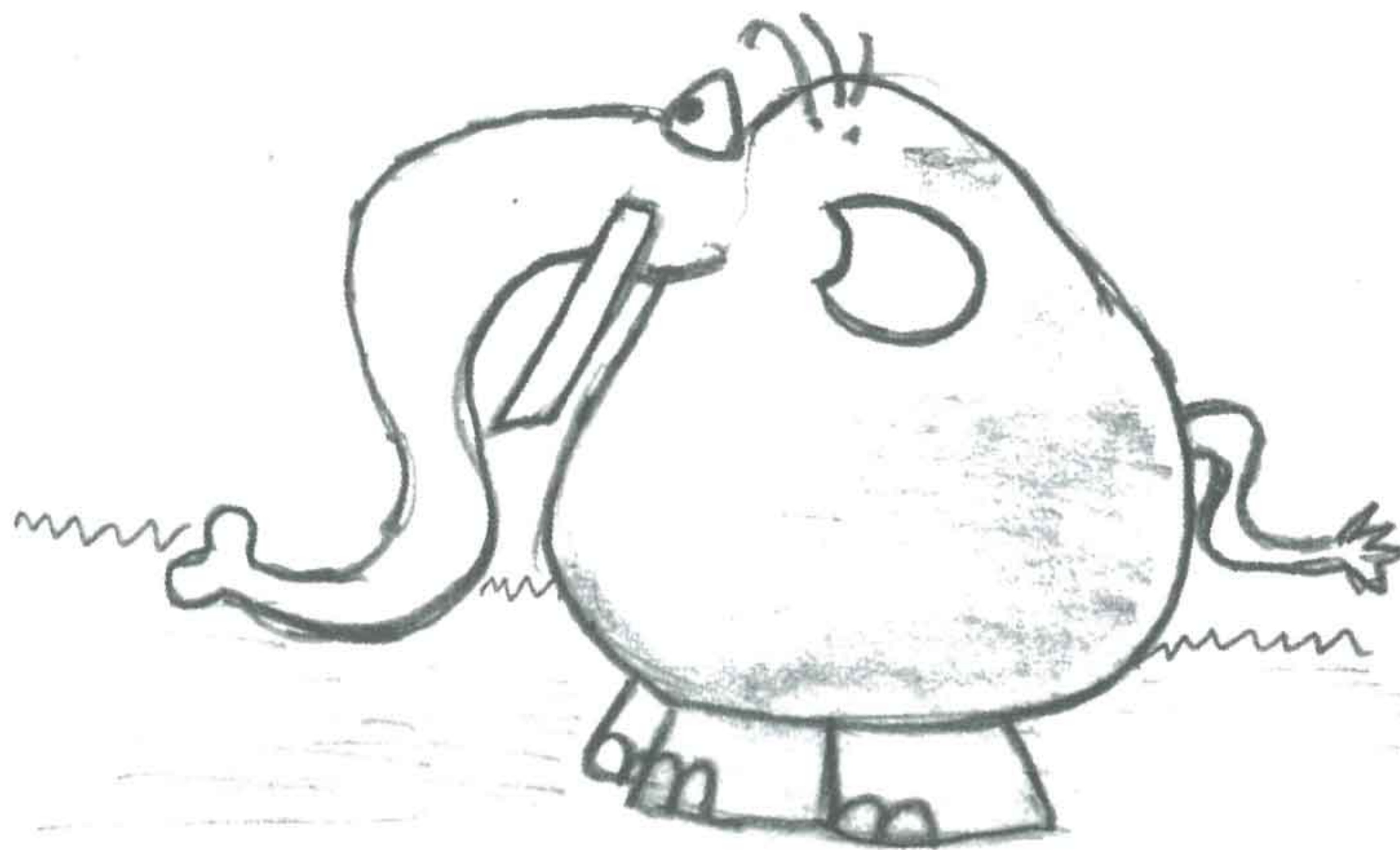
Raitosi raidės rašte.

Amžių paunksmėj
gyvenimas miega.

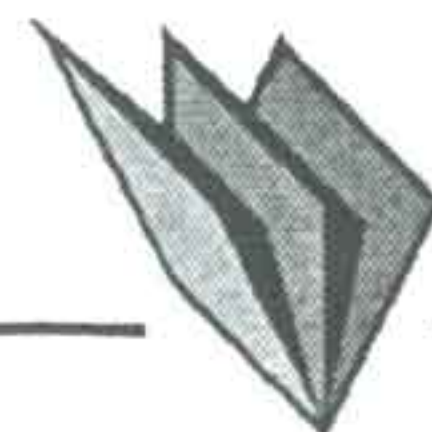
Istorijoje slepias
žmogus.

(Metai praėjo)

Niekada nepabus.

Ingridos Stankutės (1 SAMPO) piešinys

IRMA OERTELYTĖ, 2B

* * *

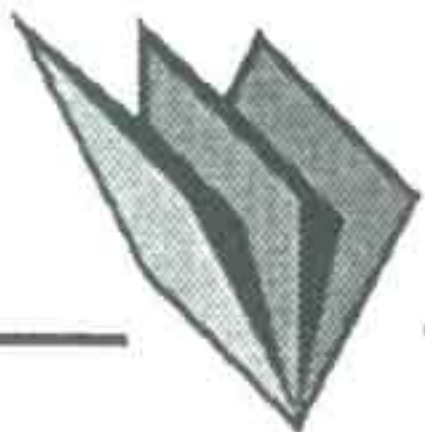
kas šaukė
kad nemyli žmonių ?
aš būsiu
kantriu savanoriu
kad pamiltų

* * *

krykštauja ir tauškia niekus
kasytės
mirksi prieš saulę
niūniuoja daineles šukoms
štai jau moja žirginėliui
džiaugiasi
vis džiaugiasi
bepigu joms. jos oranžinės

* * *

girnapusės
labai nedoros
jos neturi nė trupinėlio
gailestingumo
patrauklumo
nesavanaudiškumo
bet jos nekaltos
jų prigimtis kalta

* * *

Meksika
kolosališki šventųjų
įamžinimai
pastovus ir atkaklus
brizas
marihuanos suktinės
ir tykūs indėnai
su savo tautinėmis mintimis
och. Meksika
dainuoju tau pagarbinimą.

* * *

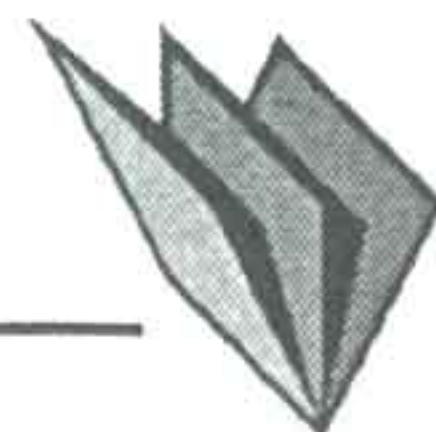
išsinokinsiu laimės jausmą
kad nuolat šalimais turėčiau
ir ant kaktos nebūtų parašyta:
„Sodininkas nevykėlis, kurio laimė visada palyginime“

* * *

grambuoly grambuoly
ar sutinki
kad poezijai tinka žiūrėti pro įplyšimą?
—

grambuoly grambuoly
ar man vienai
tu toks poetiškas?
—

grambuoly grambuoly
ar tau neatrodo
kad jei šachmatų pėstininkai
turėtų rankeles –
susikibtų?

bambukiniai namukai
nemėgsta drėgmės ir durų
taip pat
jie mėgsta basus rudus vaikiukus
ir cinamono kvapą
supaisysi juos.

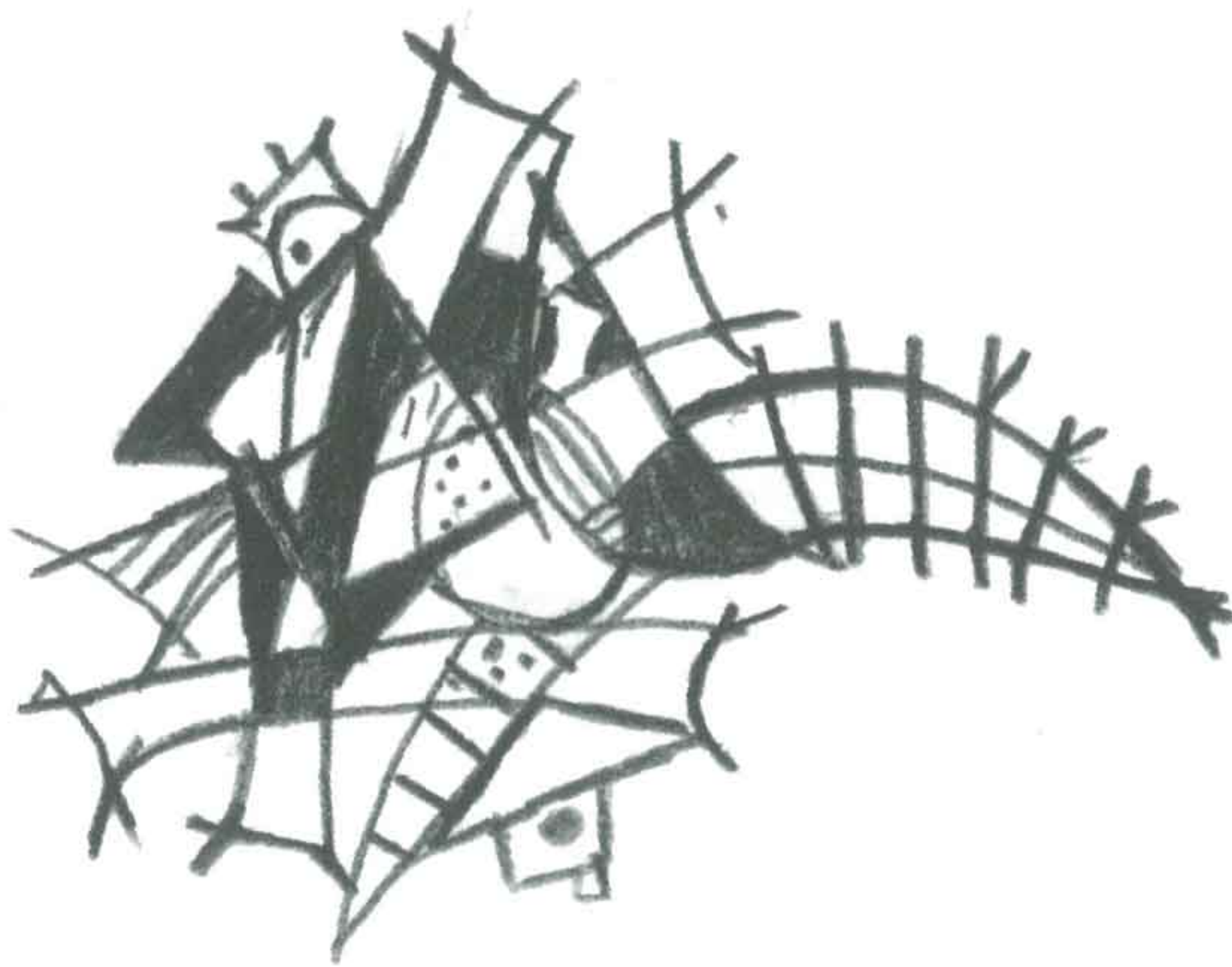
ant bukojo minties krašto
nusėdo žiedadulkė
ir įkvėpė
sielon Pavasarį

vaikai tokie geri.
tu nori prišaukti manąją vaikystę?
o ar turi kišenėse ką nors skanaus
kad toks
galingas jautiesi?

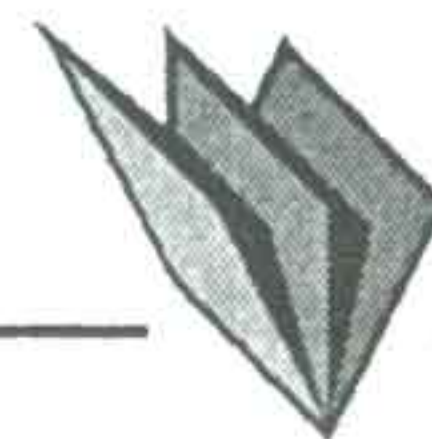
mažasis piemenėli
verkti sustok
gyvenimas gražus
pažvelk
dangus tau maloningas
kojas sušildyti galėsi
Margės šlapime

o tu geriau įsižiūrėk
kvaila išdidi moterie
žvelgianti į pasaulį
pro skrybėlaitės brylių
tavo nuolankusis
apkeiksnotu būti gimęs
tarnas
panašus labai
į šunelį kurį vadina Šašlyku
skaudžiai kąsti
visi moka.

Rūtos Baranauskaitės (1A) piešinys

JURGIS PRALGAUSKIS, BUVĘS GIMNAZISTAS

MATEMATIKOS SOCIALINĖ REIKŠMĖ

Tam, kad žmonija išliktų, ji turi DAUGINTIS,

Bet kai žmonių daug, jie turi mokėti DALINTIS,

Kai nemoka dalintis, pradeda ATIMINĖTI,

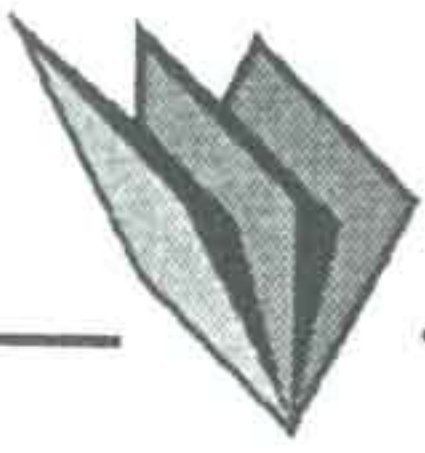
Tačiau tiek atimti, tiek apsisaugoti nuo atėmimų yra lengviau, jei tu esi su kuo nors SUSIDĖJĘS.

Kai prisidedi prie jau ir taip didelės organizacijos - tu INTEGRUOJIESI.

Be to, atrodo, žmonės skirasi kultūriniais, finansiniais ir kt. aspektais ir dėl to visuomenė DIFERENCIJUOJASI.

Igorio Solovjovo (1A) piešinys

Dovilės Žmuidaitės (1 SAMPO) piešinys

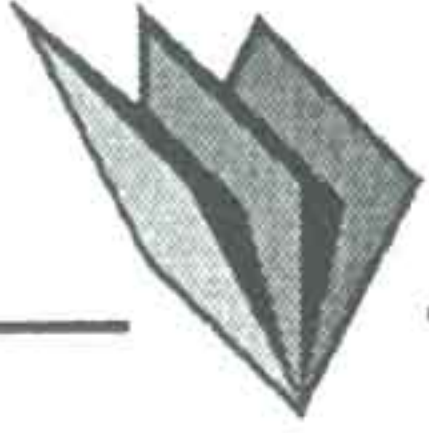

EVELINA PREIŠEGOLAVIČIŪTĖ, 2B

Šaltas miesto rūkas,
Rudens brolis, teiraujasi, kodėl taip niršta
Vėjas. Vėjas tyli ir ...
Netikėtai išblaško rūką. Dabar matau, kad
Sutikau aš draugą, o rūke tylėjau, nepanorau aš į jį prabilti.
Jis vedė
Karvę į žalią kalvotą ganyklą,
Kurią vaikystėj sapnuodavau kasnakt. Bet
Pardaviau sapnus, svajas ir juoką, ir mylimus veidus, ir
Praeitą taką. O kam? Kad arbata taptų dar kartesnė šį
Rudenį?..

Šulinio dugne vos kvėpuoja sužeistas laikas...
Svirtį suku... nė iš vietos... Metų
Vijokliai surakina rankas... Barškuolės kartoja jų kontūrus.
Štai
Apvijo ir kaklą. Pirmą kartą pasirodo toks gražus atbėgančio
Kaimyno veidas.
Semiu vandenį, sudrumstą vijoklių lapais. O laikas paskutinį
kartą įkvepia...

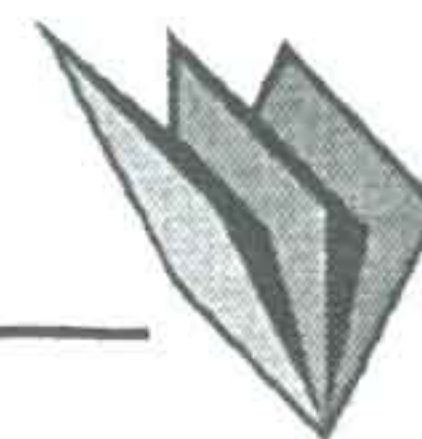
Išeina piemuose pasitikti lazdynuose raudančios saulės. Kartu ir
Pavasaris, pasenęs, suvargęs.
Paukščiai nebylūs žiūri į dangų, stebi, kaip
Verkia greit pradingsiančios žvaigždės.
Ašaros primena žiedų nektarą, kapsintį iš stebuklo, gimusio
Žuvų širdyse. Gamtos
Akyse gėdingai švyti džiaugsmas. Akių vokai apsunko nuo
vasaros klyksmo.

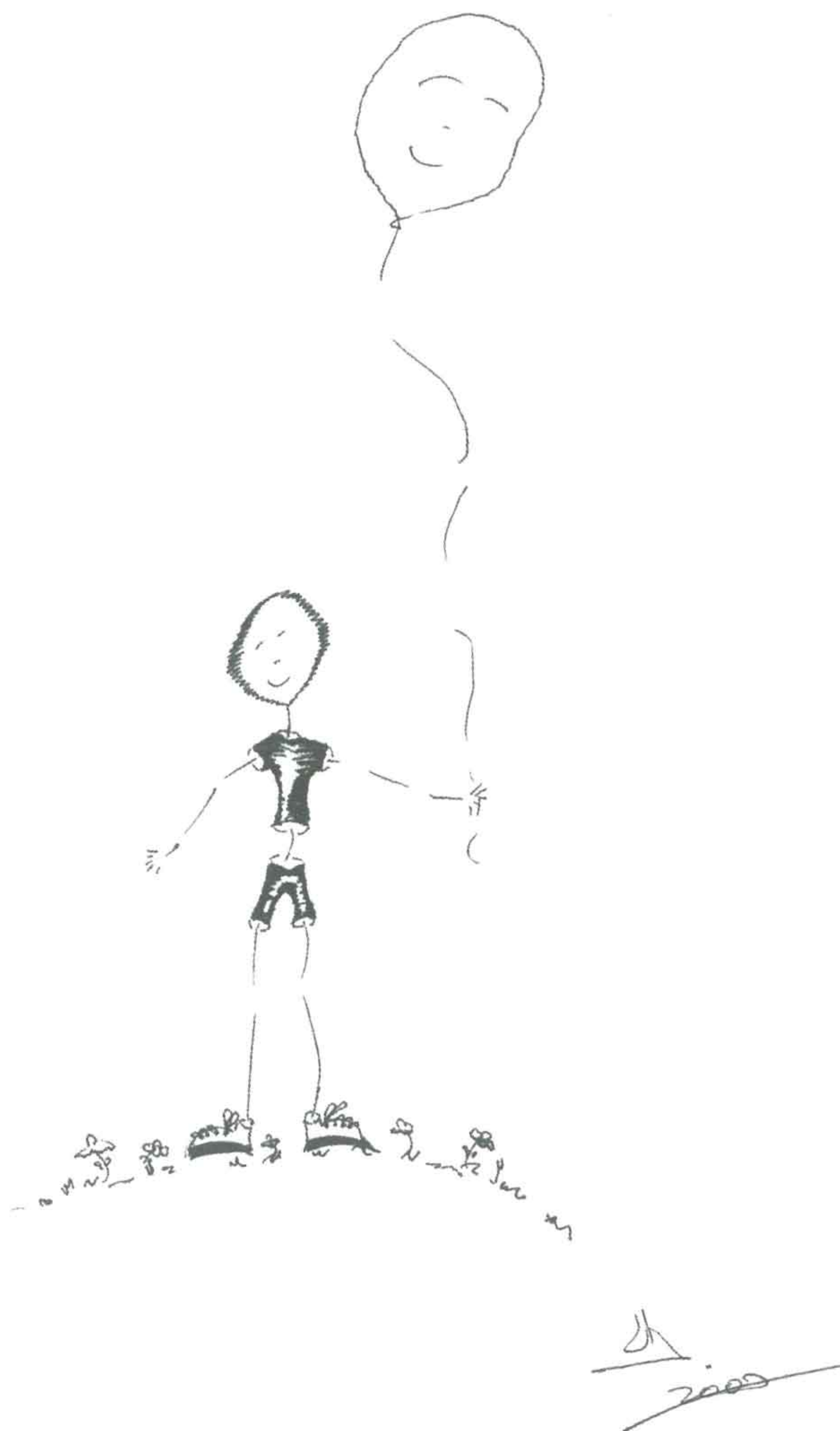
Žiemos pasiilgo nuvargusi
Bitė. Gatve
Svirduliuodama trepsi močiutė. Iš seno nerto krepšelio
pabyra obuoliai.
Nurieda toli lyg iškeliaavę vaikai. „Ką čia besu-
Ieškosi... jų valia...“ Nerimastingai
Vietos atsipūsti krepšelyje ieškosi bitė. „Čia galėčiau ir
Numirti, kad paskutinis oro gurkšnis atsiduotų obuolių
saldumu...“

Kas rytą švelniai subanguoja užuolaidų kraštai.
Ten žvirbliai iškvepia didmiesčio dūmus.
Rauda pasigirsta iš po mano lovos. Žvirblių
Vėtroj nepajėgiu atskirt garsų. Galbūt tai aidas nuo
prabėgusio
Rudens? Palaukit !.. Juk tai mano drėgnas akis rūpestingai
valo
Voriukas... Galbūt svajoju paklajot drauge su žvirbliais, bet
negaliu...
Galbūt...

Jonvabalius pašaukiau naktiniam žygiui, o gal gyvus
žiburėlius
Kviečia pabudusi vaikystė, neatsiklaususi manęs... Tylutėliai
dobilo lapelį kramto
Vaikutis. Šviesių plaukų
Galvutė primena tykiai pusryčiaujantį angelėlį. Iš kišenių
Kyšo spalvoti pieštukai, keturkampė saga, balandžio
plunksna, vos
Vos, tik pačiu krašteliu išlindęs saldainio popieriukas, jau tik
vos
Vos kvepiantis šokoladu. Išsidrėbiu ir aš vešlioj pievoj.

Niūniuoju vaikučiui lopšinę... Į taktą siūbuoja
Pakrantės meldai. Vaikutis užminga dobilų
Žolėj. O aš dar minutėlę šnekteliu su vaikyste...

Ugnės Vilkauskaitės (2B) piešinys

IDILĖ RAMANAUSKAITĖ, 3A

* * *

Klaiki šalta būtis
Ant medžio rankų supas
Raupsuotom letenom
Pamėlusios nakties šešėlį gaudo.

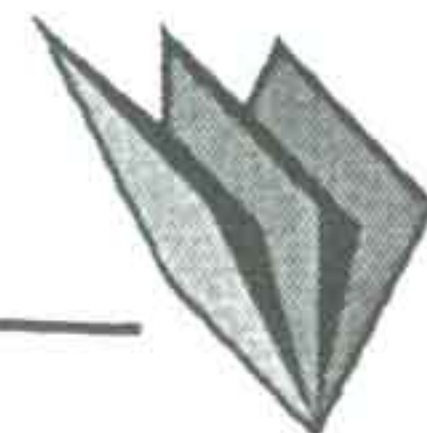
Skardus juokas nakties
Nuaidi mišku
Ir liepsnose aimanų
Sudegina būtį.

Birius šaltus pelenus nešioja,
Skaidrus vėjavaikis vėjas
Kankintis amžinai
Jo tamsioji dalia.

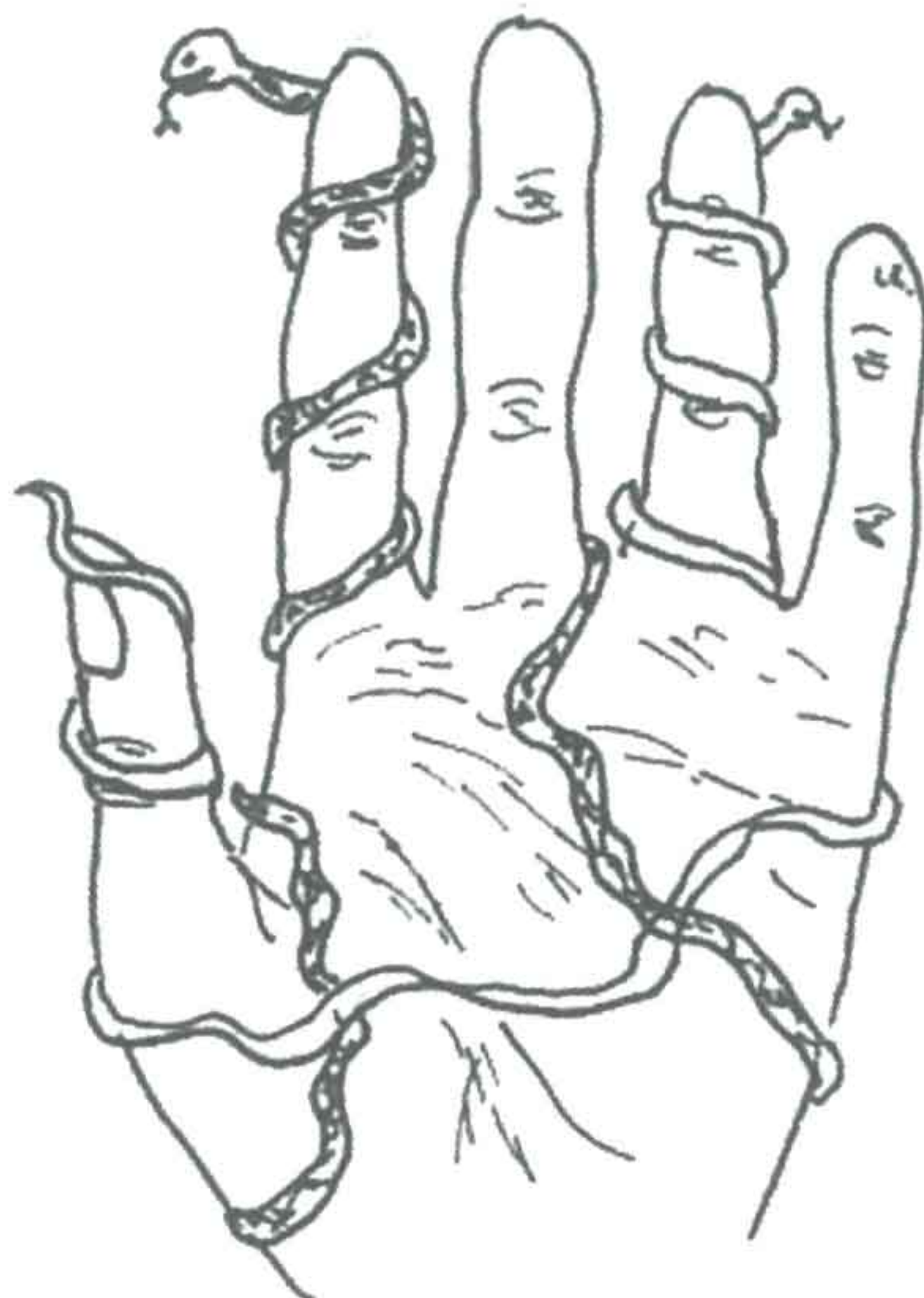
Bjaurios ledinės dulkės
Skaudžiai nakties garbanas nešioja
Ir ryto laukia nekantriai.

NAMAI

Tokie jaukūs mano namai!
Švelnus jų
Amoniako kvapas
Kutena nosį
Žengus pro duris,
O kaminas
Garuoja mėlynai.

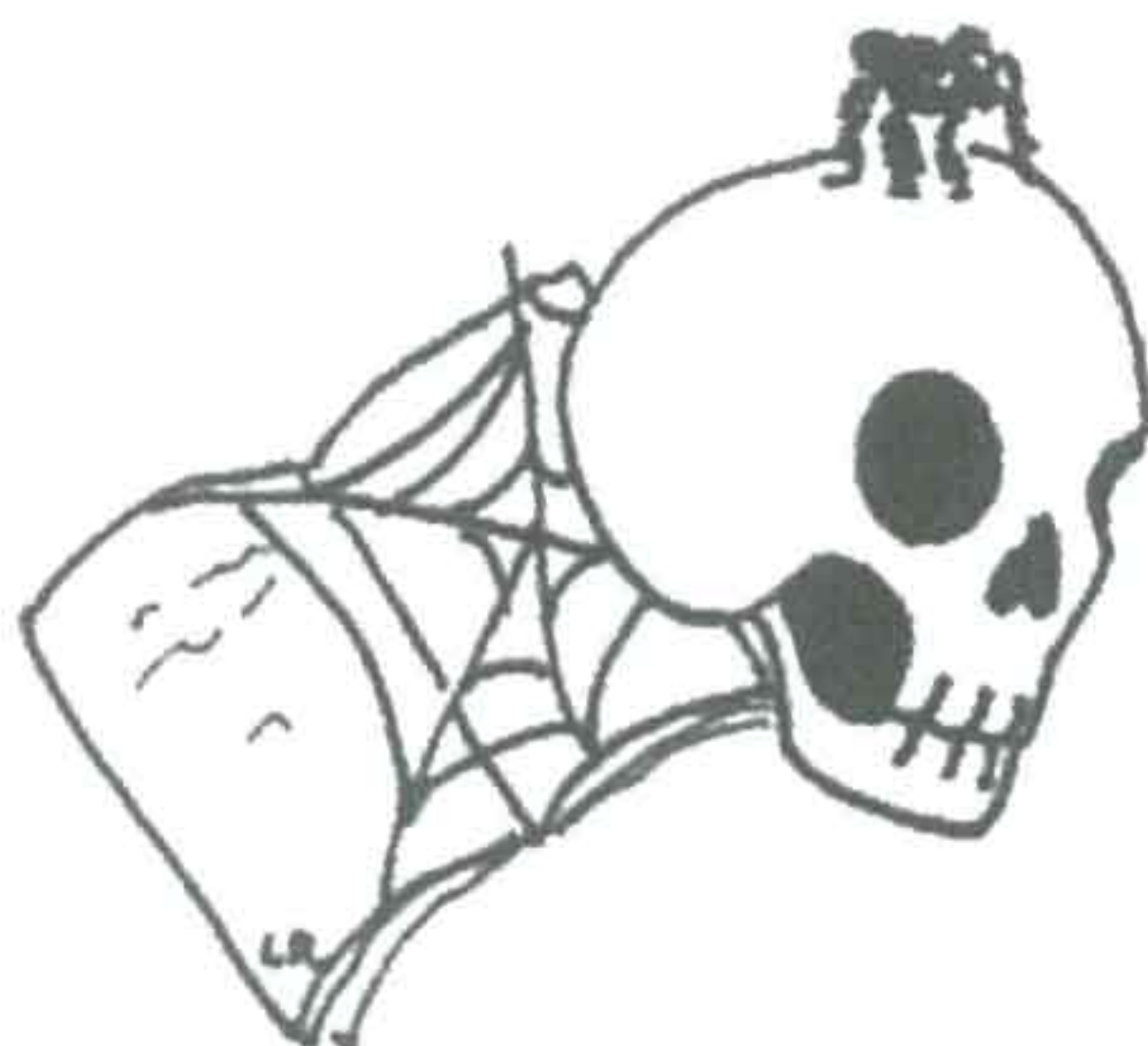

Močiutė svyla židiny,
Senelio lavonėlis
Vietoj lempos kabo.
Mamytė broliui peiliu
Ranką pjausto
Tėvelis nuo grindų
Nulaižo kraują, o
Aš bandau surankioti
Mėsas.

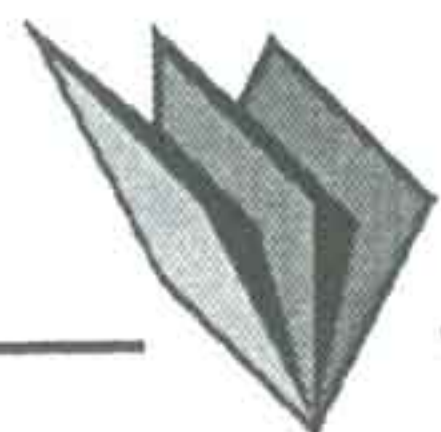

Kambarėly mano
Giltinė prirakinta
Dieną naktį barška
Ir dejuoja kartais,
Kai netingi.
Pelytė mano maukia
Kaukolinį,
Katyte spjaudosi
Ugnim.

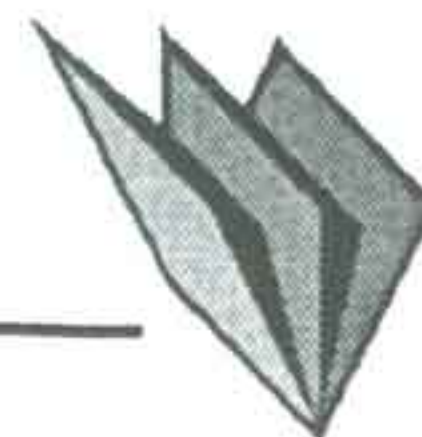
Ir aš jaučiuosi
Labai laiminga,
Laukdama, kol mane
Kas nudobs.

Idilės Ramanauskaitės (3A) piešiniai

Karolio Narkevičiaus (1 SAMPO) piešinys

TRILOGIJA

GINTARĖ VIZGAITYTĖ, 3A

Gelb
Das Gebäck
Mit dem Zucker
Mit der Erdbeere Konfitür
Lecker

Geltonas
Dailus sausainis
Su saldžiu cukrumi
Ir su žemuogių uogiene
Skanu

ASTA RINKEVIČIŪTĖ, 3B

Rot
Die Rose
Spielt die Sonne
In ihren kleinen Blättern
Süß.

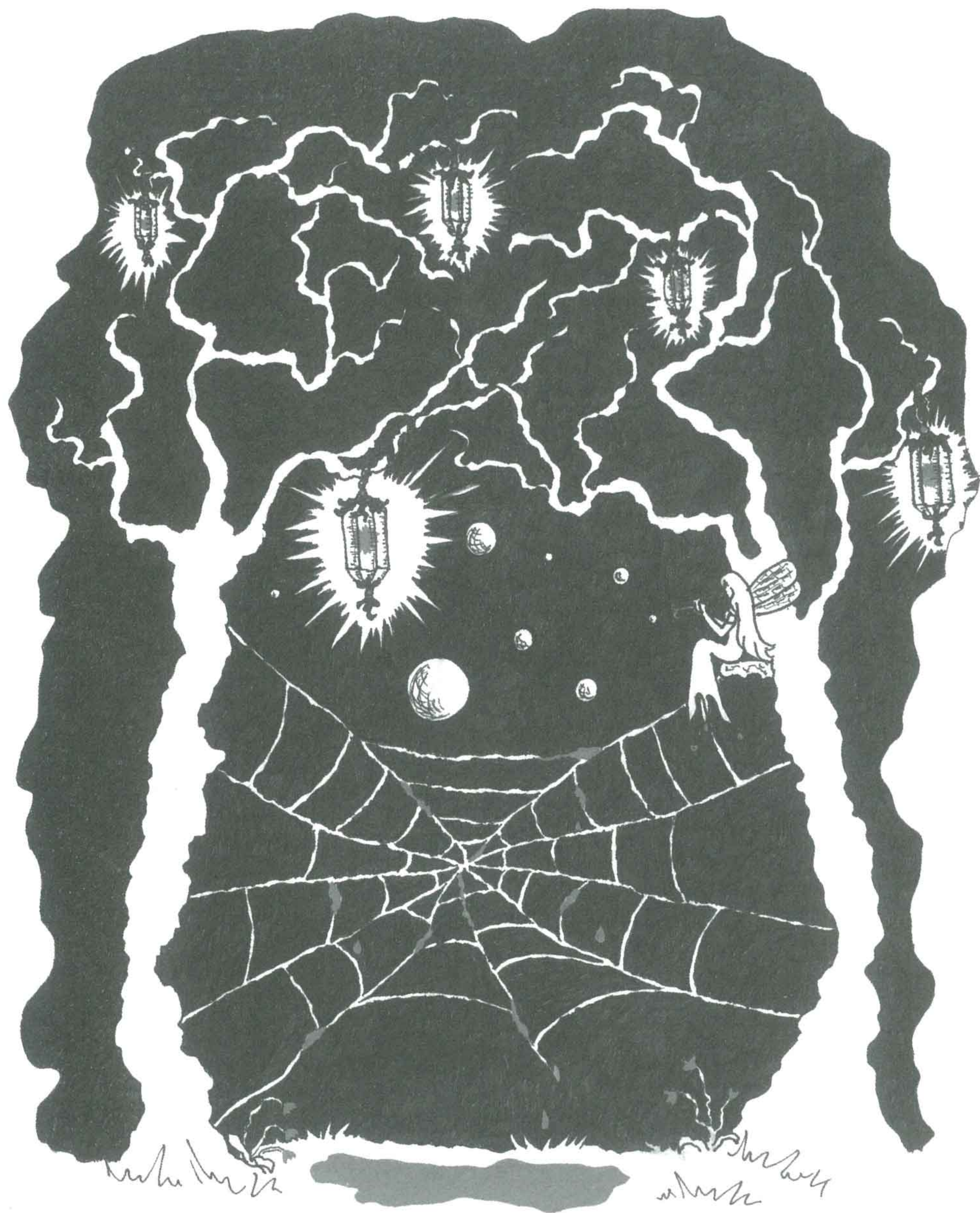
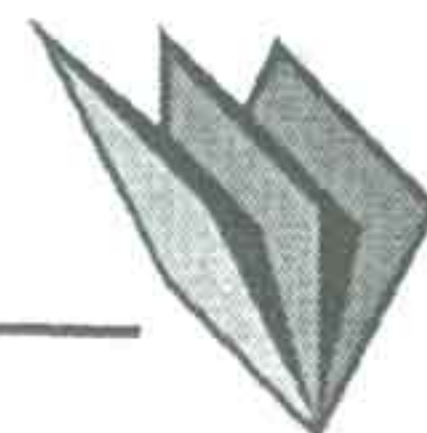
Raudona
Laukinė rožė,
Kurios lapeliuose kutenasi
Ir spygauja saulės zuikučiai.
Saldu.

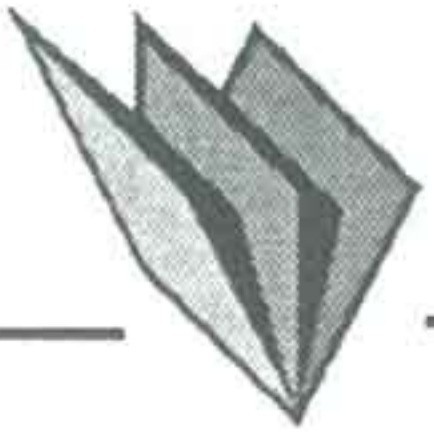
IDILĖ RAMANAUSKAITĖ, 3A

Sie der Sonne dankbar
Für den Tag
Und dem Mond
Für die Nacht.
Sie den Menschen dankbar
Für die Liebe
Und den Tieren
Für die Kraft.
Aber für Chaos and das Toten
Sie dir selbst dankbar.

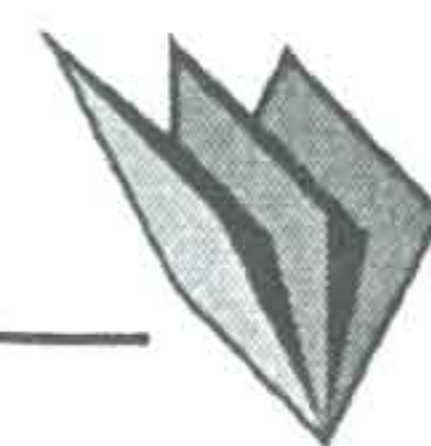
Būk dėkingas saulei
Už dieną
Ir mėnuliui
Už naktį.
Būk dėkingas žmonėms
Už meilę
Ir gyvūnams
Už jėgą.
Bet už netvarką ir žudymą
Dėkingas būk pats sau.

Idilės Ramanauskaitės (3A) piešinys

Karolio Narkevičiaus (1 SAMPO) piešinys

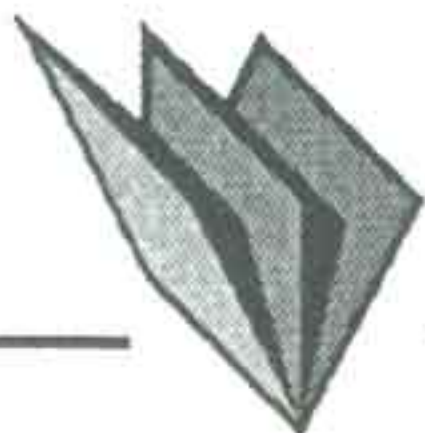
IEVA SELEMENAVIČIŪTĖ, 2 MINOLTA

...IR VISKAS TURI SAVO PABAIGĄ...

Paskutinis raudono vyno lašas man smigo tiesiai į širdį,
Tik tuo metu nesupratau, kad tai man lėmė mirtį...
Paslaptinę mirtį...
Ne, ne tą, kai siela iškeliauja dangaus platybėm, amžių
tylumon,
Ne tą, kai kūnas, lyg niekingas kirminas, yr' pakasamas
žemės gilumon, kur...
Niekas neberūpi, niekas nekamuoja,
Nieko nebemyli...
Tai lyg valingo kūno egzistavimas be supratimo...
Tai lyg vakuumas, deja, daug kas to nežino...
Jie vertina šį reiškinį, lyg tai bebūtų tik menkas pasyvumas,
Deja, dažnai tai veda tiesiai tik į užmaršumą,
O užmaršumas savo ruožtu į bejėgiškumą.
Bejėgiškumas – sielos mirtį...

...PRISIMINIMAI...

Kiekvienas mano vakaras praeidavo taip pat:
Apatiškam paskendus liūdesy
Sėdėdavau tuščiam aš kambary,
Kur lubos kaip ir grindys
Buvo...keistai baltos.
Nors kartais įžiūrėt galėdavai ten pilką atvaizdą.
Kieno?
To pasakyti negaliu...
Nors gal nenoriu prisimint tų valandų,
Kai aš kamuodavaus bandydama įsivaizduoti tai...

Ką?
Žmogaus portretą,
Dvasią,
Šešėlį savo,
Kartais rasą...
Kodėl?
Nes aš pasaulį atradau kitokį.
Kokį?
Pilną iliuzijų, svajų.
Kur baltos sienos tapdavo kapu tamsiems prisiminimams.
Kur baltos sienos tapo užmaršties rūku.

POPLAUKIAI

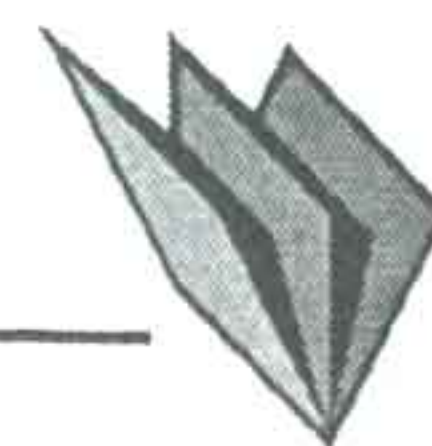
1. Tiksliai nepamenu, kas vyko po to, kai gimiau... Sako, kad buvo ruduo, bet juk daug kas daug ką sako.. O juk iš tiesų mano širdyje buvo pavasaris! Aš pasiekiau tai, ko siekia kiekvienas negimęs. Aš savo žalsvai rudomis akimis išvydau saulę! Ir apsiverkiau... Kodėl? Nežinau.. Galbūt iš džiaugsmo, o galbūt todėl, jog supratau gyvenimo laikinumą...

Tik niekas tuo metu nesuprato manęs... Jų manymu, verkiau, nes buvau tik paprastas, bejėgis, nieko nesuprantantis vaikas...

2. Tirpstantis burnoje šokoladas atvėrė duris atgal į vaikystę... Vieni prisiminimai! Tačiau labai įvairūs.. įvairūs ir tokie artimi! Tiesiog neįkainojami!

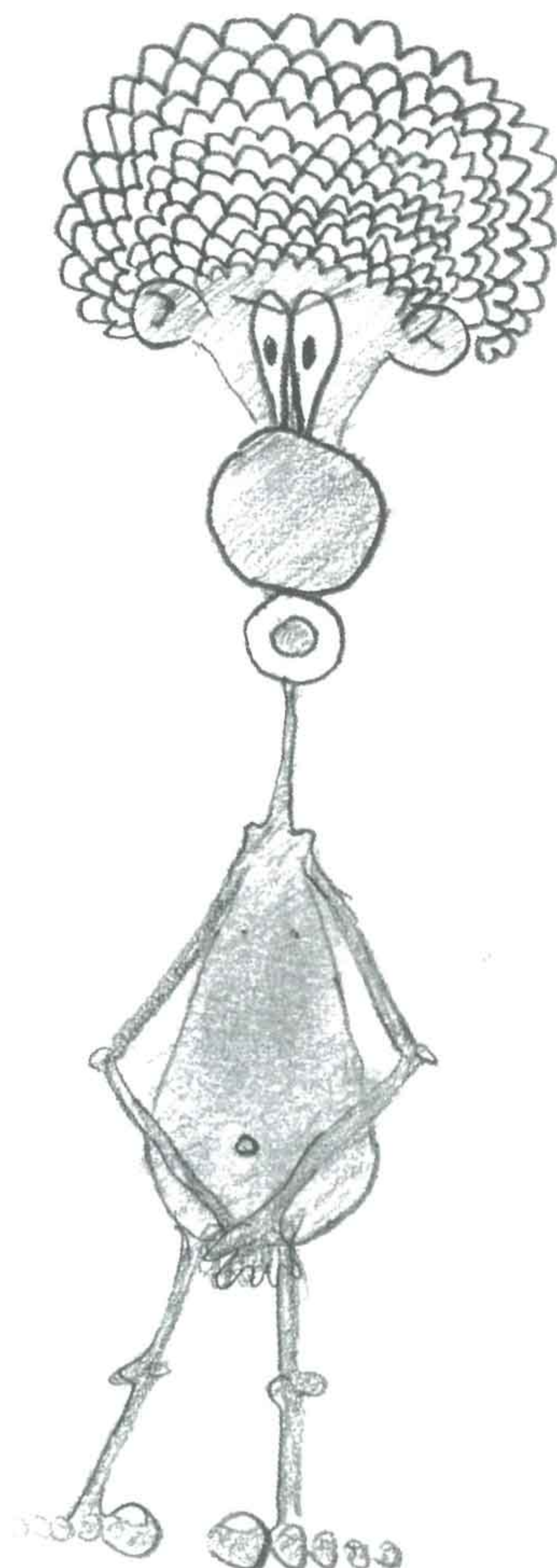
Ir taip mėgaudavausi atminimais, kai kiekvieną kartą įsidėdavau į burną gabalėlį šokolado. Keliavau iš laiko į laiką, kol priėjau keistą sieną, kurios, deja, perkirsti jau nebegalėjau...

Šokoladas ištirpo... Prisiminimai išnyko... O mano gyvenimas tęsiasi toliau. Tik, deja, jau be šokolado...

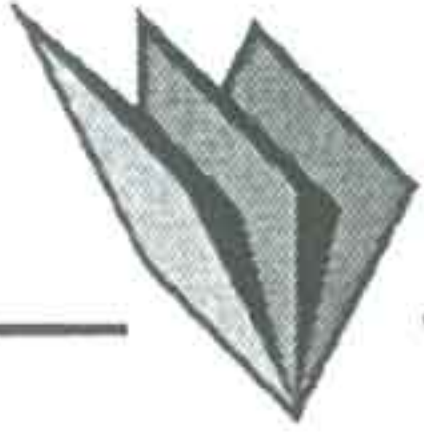

3. Už uždarytų durų stovėjo Jis: mažas, sužvarbęs, liūdnas mano gyvenimas. Nors šiandien Jo akyse degė vilties žiburėliai, aš jo įsileisti nedrįsau.

Ne todėl, kad nenorėjau, bet galbūt todėl, jog manyje atsirado nesutramdomas pasipriešinimas... Pasipriešinimas Savo gyvenimui. Patikėkite, kaip sunku atsukti nugarą savo mintims, jausmams, iliuzijoms ir likti visiškai tuščiam! Tačiau dar sunkiau mąstyti...

Karolio Narkevičiaus (1 SAMPO) piešinys

MILDA ŠABŪNAITĖ, 2MINOLTA

POLAPKRITININIS POPLAUKIS

Depresijos apimti žmonės žingsniuoja gatve. Apsirengę ilgais, pilką sniegą šluojančiais paltais ir apsimuturiavę šalikais. Ruduo. Šaligatviai turėtų būti nukloti auksaspalviais lapais. Deja... Po savo kojomis matau tik pilką asfaltą. Aš taip pat žingsniuuju gatve, kaip tie žmonės. Apsimuturiavusi šaliku, nes bijau gripo. Bet kažkodėl visai nešilta, ir atrodo, kad širdis tuoj perplyš perpus iš liūdesio. Ir iš vienatvės. O taip norisi išvysti šalia nors vieną šypseną, nors vieną šiltą žvilgsnį... Veltui tikiuosi. Visi eina pro šalį nieko aplink nematydami. Paskendę savo rūpesčiuose. O gal jie taip pat liūdi..? Gal jie taip pat tikisi šypsenos ar draugiško mirktelėjimo? Nejučia nusišypsau. Pati sau, o kartu – ir visiems aplink. Ir pastebiu, kaip nusišypso praeivis. Santūriai šypteli ir kitas... Ruduo...

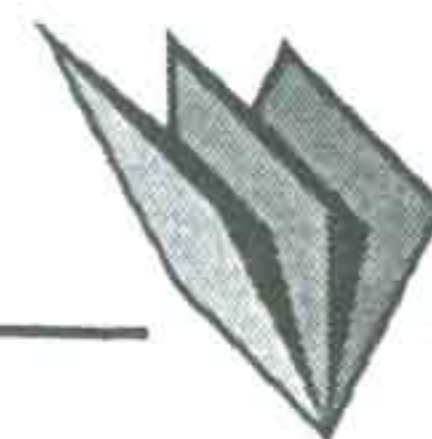
MINIATIŪRA

A boy in the dark
Is so lonely and afraid
Of sunbeams beside him.

Blue clouds
Are flying upon.
They have no worries.
Unreachable peacefulness.

Ernestos Džiovalaitės (2 MINOLTA) piešinys

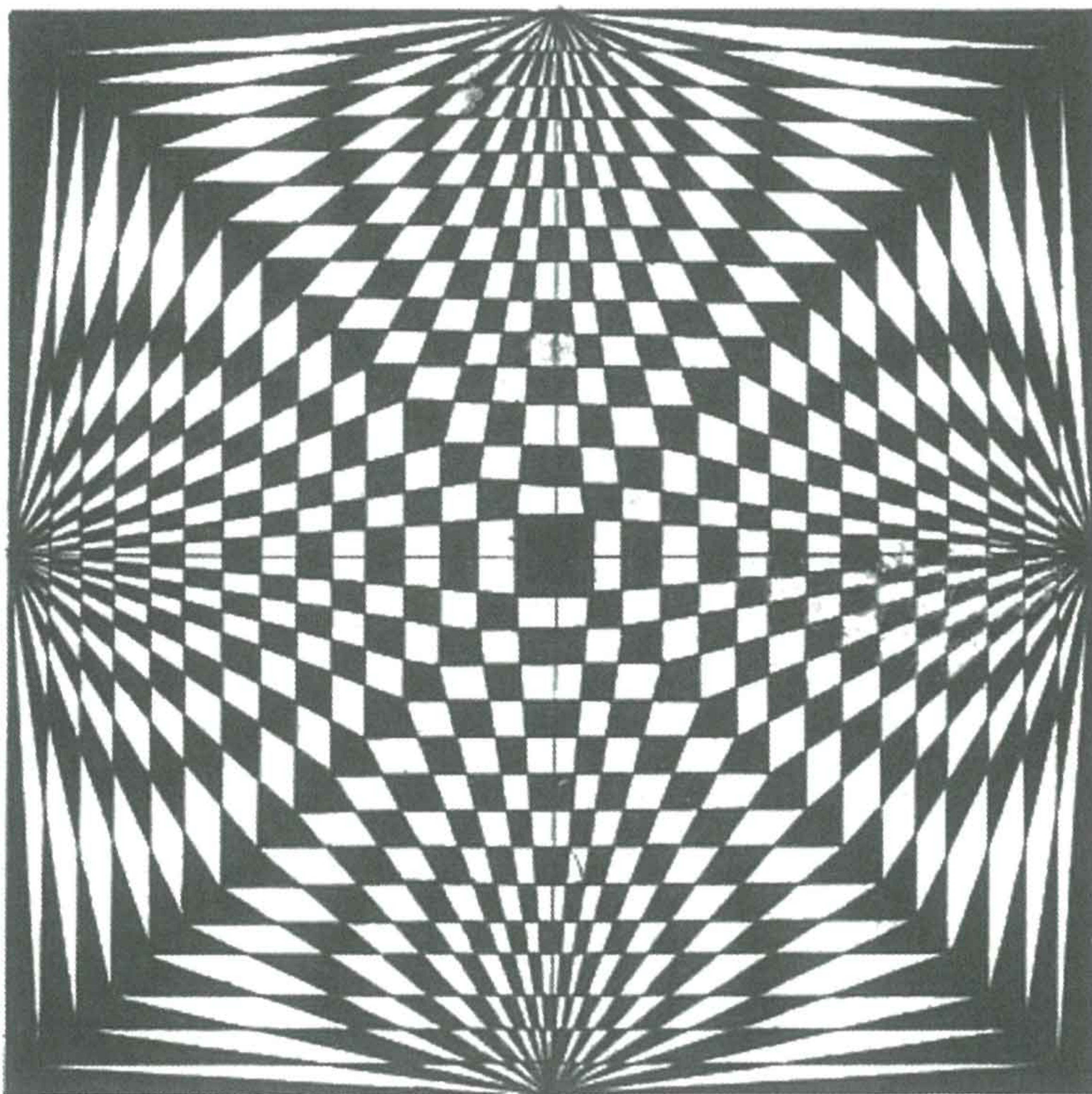
Atėjo ruduo. Ir visai netikėtai
Visagalis dangus
Ėmė verkti.
Mažytis žmogus
Savo mažytėn širdin pajuto ateinantį Jį –
Visa griauinantį šaltį.
Glaustis prie krosnies neverta –
Širdis neatšils...
Ją sušildyt galėtų kita,
Galbūt irgi sušalus mažytė širdis.
Žmogus to nesuprato.
Glaudė prie krosnies krūtinę,
Šildė ją karštu vynu,
Tačiau... jo širdis nesusilo.
Taip ir liko
Per amžius
Pavirtus ledu.

NEBŪTI PRISIMINIMAI

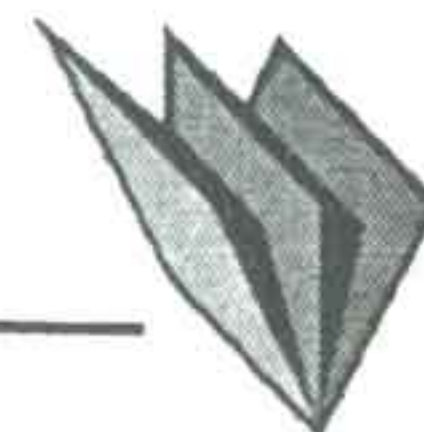
Šiltos svajonės.
vanilės kvapas
ir skambesys muzikinės dėžutės.
Vaizdiniai iš vaikystės.
Svetimos, tolimos. Išsvajotos...
Su muzikinėm dėžutėm ir vanilės kvapu,
imbieriniais sausainiais
ir vaiko laimingų juokų.
Vaizdiniai iš vaikystės.
Prisiminimai laimingi

su lopšinėm ir pasakom...
O už lango vėl sninga.
Baltos snaigės pavydžios
krenta žemėn ir stingdo,
atima, slepia manas svajones.
Tik vaizdus nebūtus, išsiilgtus.
Negriš jie pas mane...
Jau išsineša snaigės pavydžios
iš širdies
Svajones
Nebūtin.

Viktorijos Gailiūtės (1A) piešinys

KAROLIS ŠEŠKUS, 3A

Sidabriniais lašeliais lietaus pasibels vienąsyk
Paslaptinga viešnia. Savo langą jai atidaryk.
Įsileiskim į širdį svajonę auksiniais sparnais
Ir nugrimzdę į nebūtį tylią vėl tapsim draugais.

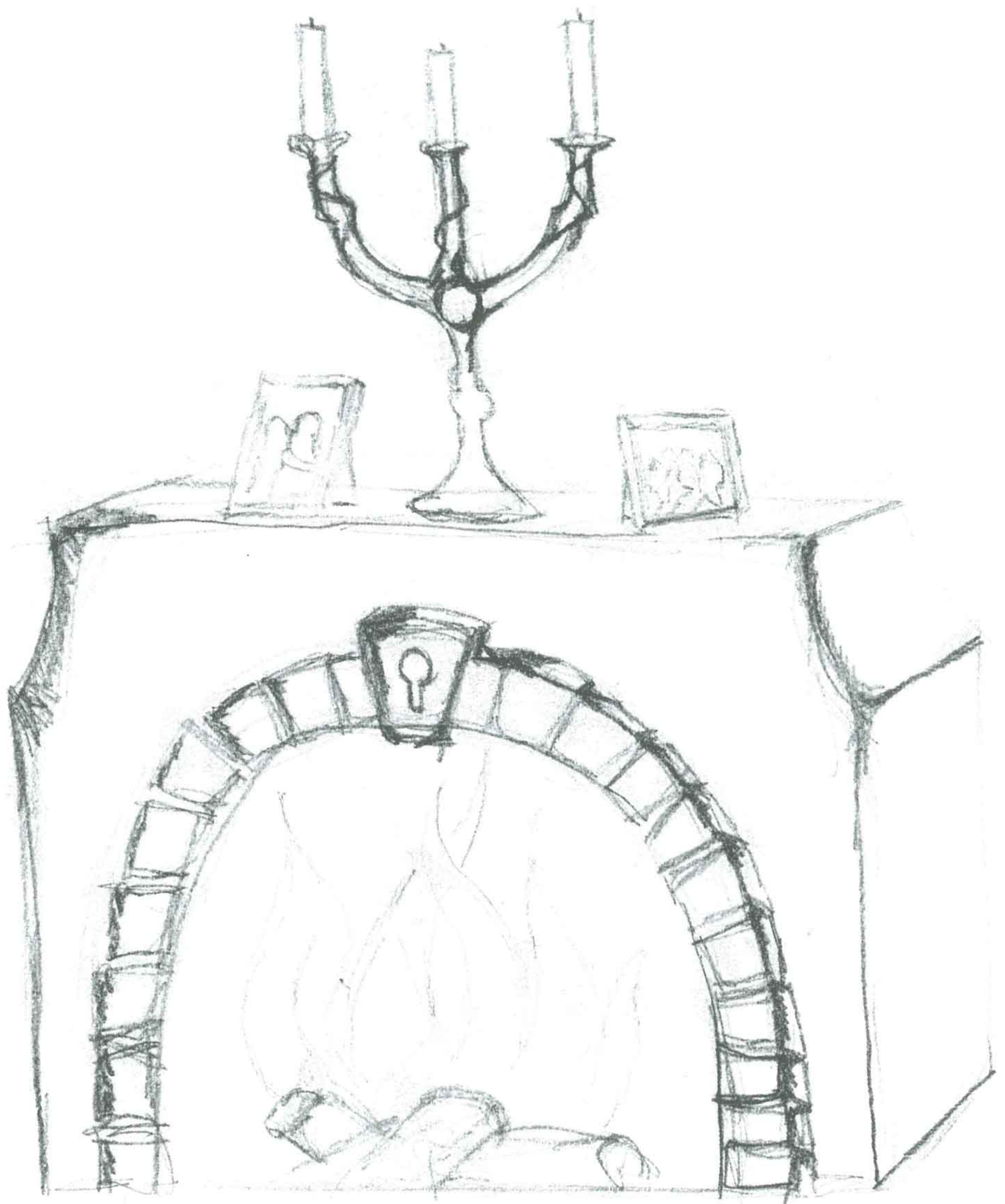
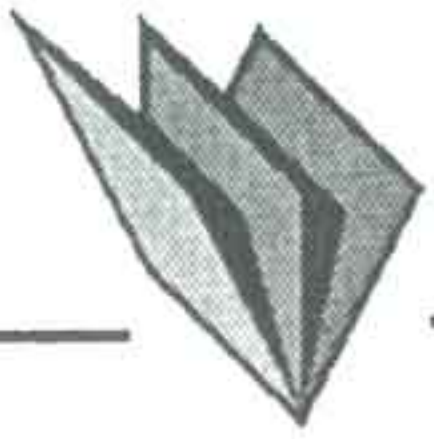
Šėlsim, dūksim, kvailiosim ir žaisim mes pievų žiedais,
O pavargę pašauksime ją išgalvotais vardais.
Švelniai skambantis vaikiškas juokas atsklis iš toli,
Ji už rankos Tave išsives, o aš liksiu nakty...

2002 pavasaris

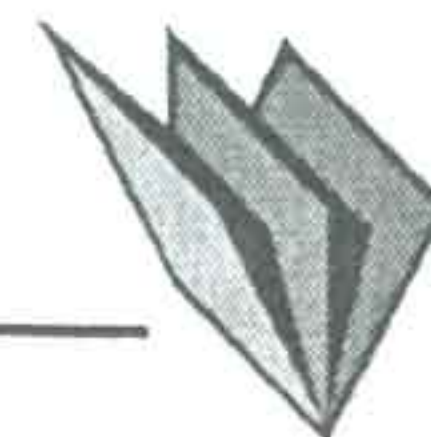
Tik vieną sykį leiski man ramiai numirti –
Pasaulis šis beprotiška atrodo tuštuma.
Todėl praradęs paskutinę kvailą viltį,
Prašau tavęs kančios, gyvenime... Net jos nėra!..

Užteks! Jau šiąnakt iškeliauju į anapus,
Jau šiąnakt aš sutraukysiu nelaisvės grandines.
Tik įdomu, ar verks širdis nakty užgesus...
Tik įdomu, kas vėl uždegs visas žvaigždes...

2002 pavasaris

Viliaus Kalvaičio (1A) piešinys

Paklausiau vėjo vieną sykį,
dėl ko aš gyvenu?..
Sudužusios prasmės vis ieškau
ir rasti negaliu...

O vėjas tyliai man atsakė:
„Šešėlio spindesy
sudužusios prasmės tu niekad
surasti negali...”

Paklausiau obelų aš tąsyk,
pražydusių baltai,
kur dingo visos mano svajos,
ar grįš dar tie sapnai?..

Ir lapai tyliai sušlamėjo:
„Šešėlio spindesy
nukritusios žvaigždės tu ieškai
ir rasti negali...”

2002 ruduo

AKIMIRKAI

skiriama...

Aš palikau Tave dainuojančią
Paunksmėje pušų.
Šiandieną atgalios sugrįžti jau
Nebeturiu jėgų.

Ir klausiu aš savęs, neįau
Tikėjimo nėra?..
Tačiau tik vieną aš žinau –
Negrįšiu niekada.

Tik Tavo veidą dar menu
— Akimirka žavi –
Ir viskas tyliai, kaip ir Tu,
Paskęsta praeity...

2002 ruduo

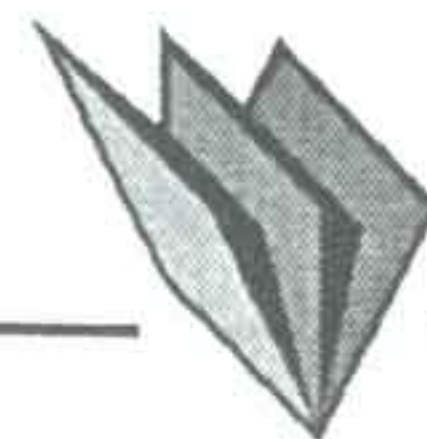
PASKUTINIS

skiriama...

Mes taip skubam. Skubame gyventi,
Nes visi keliai bekraščiai veda ateitin.
Jausmas toks, lyg būtų skirta mums upe sruventi.
Lekiamė į priekį. Priekin! Tik pirmyn!

Nesvarbu, kad gęsta baltos dienos.
Nesvarbu, kad saulė pateka kas rytą nebe ta.
Nesvarbu juk, nesvarbu mums niekas...
Tik instinktyviai keliaujam ten – kur šėlstanti pūga.

Bet staiga nutyla vėjas ir sustoja laikas,
Kai pasijunti tu vienui vienas kelio vidury.
Ten tik tu. Tik tu ir tavo žodžių aidas.
Ten tik tu, palūžęs slegiančioj nakty.

Štai tuomet savęs paklausi: „Ko gi aš ten bėgu?
Nesustodamas į priekį. Tarsi tai svarbu...“
Praeitin nugrimzdo visos baltos dienos
Ir širdis tava paskendo po sniegu...

2002 ruduo

* * *

Tyla. Tiktai laiko lašai
Skambėjimu tyro vandens
Tarytum sudužę jausmai
Gyvenimą tamsai pasmerks...

Naktis. Tiktai ryto lietus
Jaunatviškai laisvas, gaivus,
Tamsos Begalybę suplėšęs,
Į nebūtį ištremtas bus...

Bet tirpsta šešėliai, kaip sniegas,
Aukšinės šviesos paliesti.
Ir niekas nežino... Ir niekas...

Kas slepias tavojoj širdy...
Nors ateitį gaubia migla,
Nors meilėje skausmo nėra...

2002 ruduo

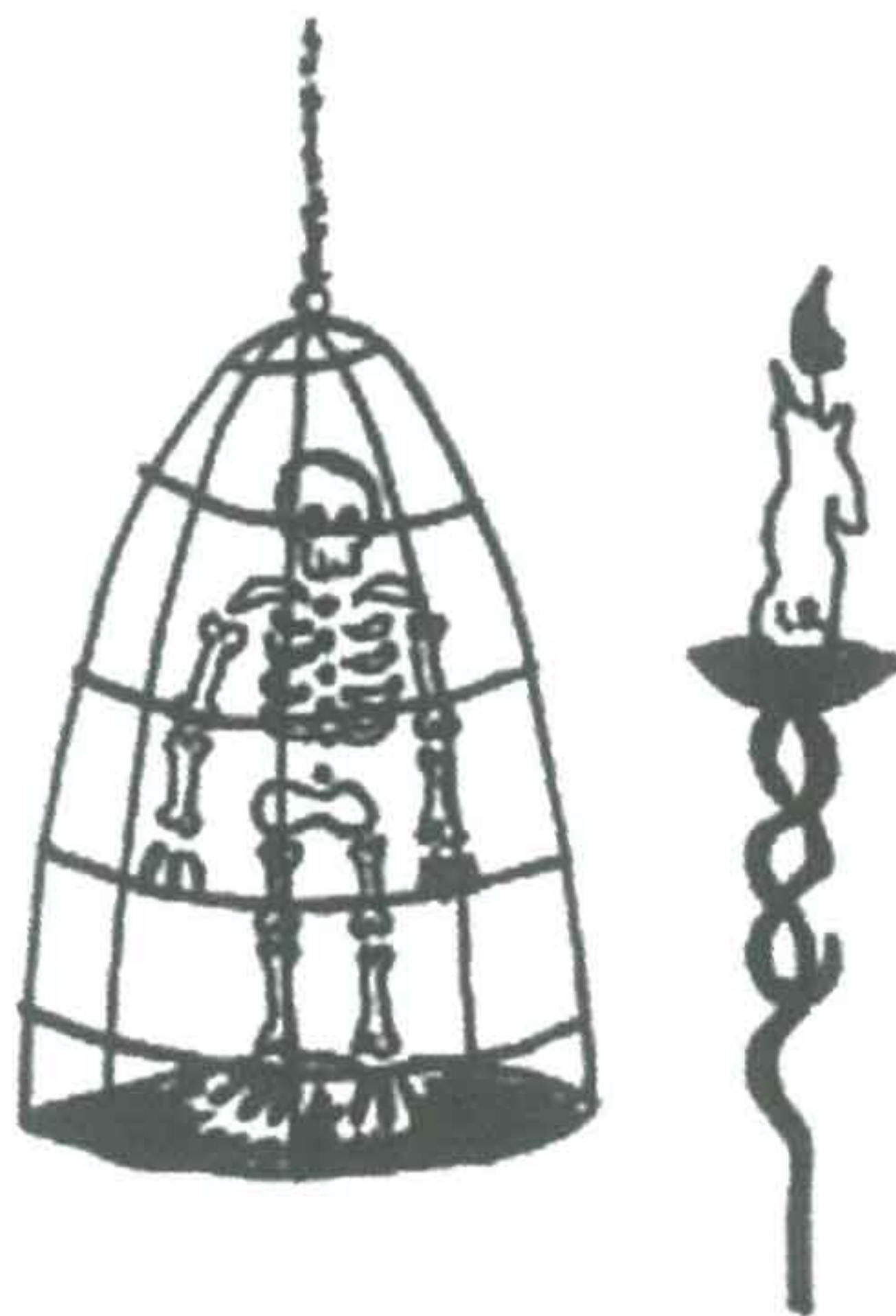
Prekiauju tuo, ko nusipirkti negali.
Parduodu muziką, kurią girdi širdy.
Parduodu žemėn iš dangaus nukritusias žvaigždes,
Sapnus ir laimę, aukso svajones...

Bet žmonės niekad nepastebi manęs –
Skubėdami keliu, kur pinigai nuves.
Vienintelė esi, kuri atradus naktį
Prekeivį tylų, priėjai šalia.

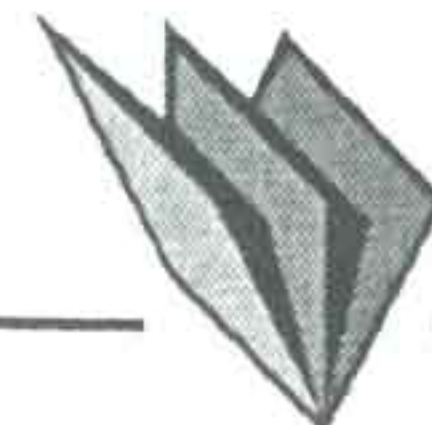
Sustojai paklausyt, kaip tyliai krinta sniegės
Tik nejučia sužibo Tavo akys taip keistai...
Tavi ilgi plaukai nuo balto vėjo draikės

Ir pabučiavusi mane į naktį išėjai.
Kadangi ne už pinigus parduodu aš žvaigždes,
Sugrįžki... Tau visas padovanosiu jas...

2002 žiema

Idilės Ramanauskaitės (3A) piešinys

MARTYNAS VASILIAUSKAS, BUVĘS GIMNAZISTAS

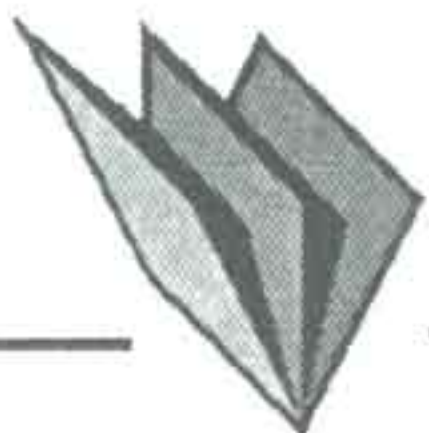
Jis žvelgė į bangas
Ir bangos nelietė jo kojų
Pirštai...
Glostė vėją
Rankose –
Daina.

Jis žvelgė į bangas
Į pilką dangų
Jis gniaužė
Saujoje lapus
Jis atsisėdo
Užsimerkė:
Saulė akyse.

Jis ieškojo
Tavo rankų
Bet jo pirštuose
Spurdėjo vėjas
Ir druska.

Jis atsiduso.
Jis nematė
Nesuprato,
Kad tu – šalia.

*2002 11 08 Bethany
Sekant nuotrauka*

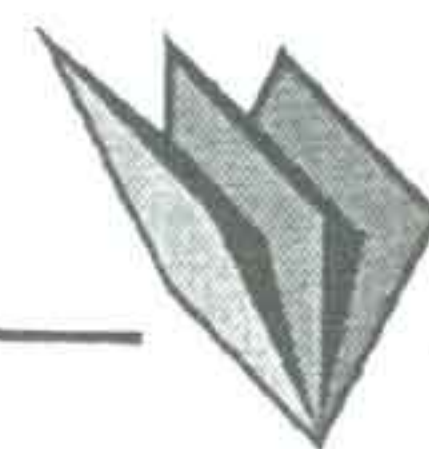
FOR MASAMI

Rudenio alsavimas
Palietė man širdį
Ir nusirito žvaigždėmis
Per lapų patalą
Lingavo tavo žingsniai
Ir krito spalvos su mumis
Per šaltą šaltą žemę tiesės
Ugnies šviesa
Sumišus naktimi
Ir tyliai saulė leidosi –
Jaučiau jos raudą
Ir nusimetęs viesulo apsiaustą
Ar apglėbiau ją
Ugnimi
Rudenio alsavimas
Nubėgo žvaigždėmis
Bet ta žvakutė
(aš uždegiau ją vėlei)
ji liko.
Liko su mumis.

*2002 10 31 Bethany
Menant vėlines*

Ievos Pelegrimaitės (2B) piešinys

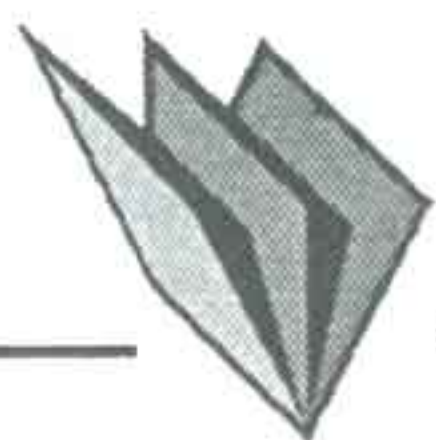
IEVA VASILIAUSKAITĖ, BUVUSI GIMNAZISTĖ

* * *

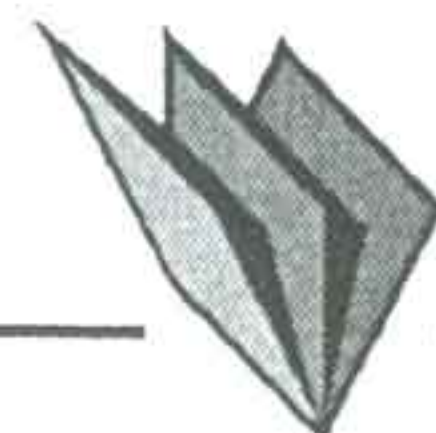
Aitriai išsiskleidžia naktis,
Ir pumpurai atsiveria
Visiems lašams –
Jų debesy
Žibintai sprogsa,
Paskęsdami gelsvam aromate;
Aplink šiuos
Susitelkia dūzgūs spiečiai
Pasiklydusių minčių
Ir audžia malda,
Nutįsta
Irisų šakos medumi,
O išsilydžius sūrinė šviesa,
Užliejus tamsų gatvės vingį,
Ir yra tai,
Ko man šį vakarą
Užtenka.

* * *

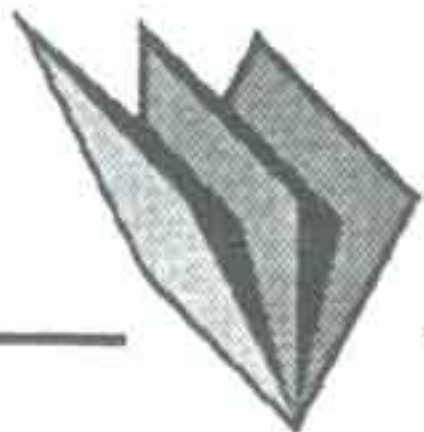
O mano mielas
Mano
Mano
Rūkas išsiskleidžia šėlti
Garai iš lūpų
Virš melsvų miškų
Vėl klaidžioja tarp liepų
Sena dvasia
Lytėjomo galia
Ir mano vardas

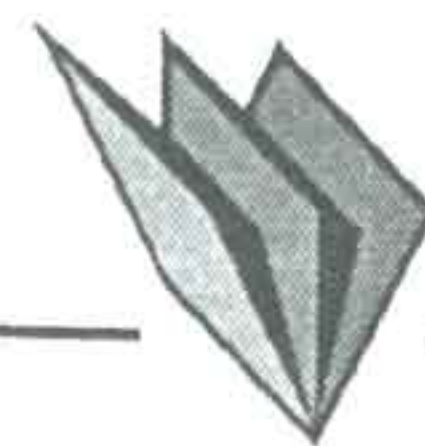
Tavo rankoj
Viltingai temsta pakelelės
Ir aušta vaizdiniai
Keliu
Eina du pavidalai
Nutolsta rūkuose
Kažkur tik žiburiai
Tai
Vaiduokliškos liepsnelės
O šiluma
Ir palaimingas kamuolys
Pasaulio
Miško vidury
Mes stovime
Prieš vienas kitą
Rankos – maldos
Aureolės – jungiantys žiedai
Tau akyse – gyvenimo ugnis
Jei būtų atvirkščiai
Mane pagrobtum
Iš amžinųjų aukurų
Dar kyla dūmai
Bent jau sklinda šiluma
Nuo akmenų
Čia smilksta cigaretė
Ir ten už jų
Nutolsta žvyrkeliu
Pora
Kamuolyje
Iš vakaro aušrų
Melsvų
Raudonų.

Karolio Narkevičiaus (1 SAMPO) piešinys

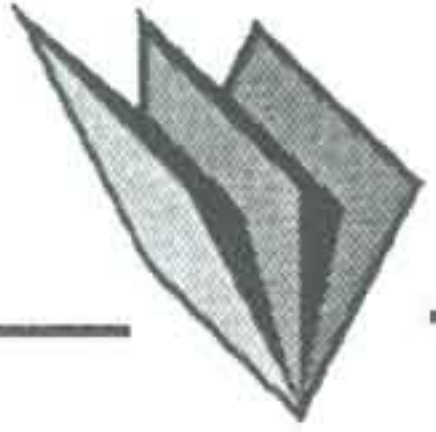

Mylėti –
Reikštų įsiūbuoti
Seno laikrodžio
Švytuoklę,
Paversti
Jo dūžius
Sekundiniu
Širdies virpėjimu,
Atsukti rodykles
Pavasariui,
Kad tinkas,
Krintantis žemyn,
Pražystų slyvom,
Kad svaigulys,
Ištirpęs vėjo galvoje,
Pro langus atvirus
Užuolaidas išpūstų
Kaip bures,
O kursas –
Pirmas pasimatymas:
Skubėjimas
Lengvumas,
Nekantra,
Ir mano kvepalai;
Seniai jau
Gyvenu bute
Po pavėsingu
Gelsvumu
Ir tarp gelsvų
Jaunystės knygos

Lapų
Atrandu kasmet
Tą pačią
Sudžiūvusią
Žiedų šakelę.

Šią naktį mėnulis pamiršo
Mano gatvę ir žalsvą kiemą,
Melsvą nuo melancholijos,
Vien akių šviesos sklidiną.
Brendu į šaltą vandenį,
Veidrody gęsta žvaigždės,
Įsižiebia sagos žolėj,
Išdrėkstos iš balto rūbo –
Mano švelnumas sugrubo,
Lūpos pamiršo verkti,
Vanduo jam bučiuoja naktį,
Lino plaukai nuaudžia
Drobės seną lengvumą,
Jis virsta slysdamas kūnu
Į prisilietimo sunkumą –
Naštą nuo tavo rankų,
Nešančių glėbį laiko,
Surinkto nakčiai auštant,
Paberto tau išeinant.

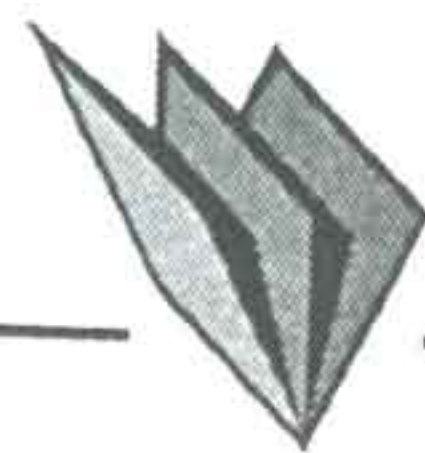
AUDRIUS ŽIDONIS, 1SAMPO

ŠIUOLAIKINĖ PASAKA

Gyveno sau kartą trys broliai ir sesė:
Vyriausias protingas vadinosi Tomas,
Jaunesnis – gudruolis, jo vardas Ramonas,
O trečias jauniausias toks kvailas ir doras,
Jis buvo tas pats visų pasakų Jonas.
Dar buvo sesulė, visiems kaip motulė,
Ko gero, vyriausia, bet tas neaišku,
Nes moterų klausti, kiek amžiaus joms esti,
Nuo seno tarp mūsų yra negražu.
Vargšeliai vaikeliai, jie buvo našlaičiai,
Gyveno blogai, daug turėjo vargų.
Vaikų namuose, deja, buvo jiems ankšta,
Ilgėjos visi gi savųjų tėvų.

Ir štai jau atėjo diena prakeiktoji,
Kai sesė sumanė uždirbt pinigų.
Ir namą didžiulį tada pastatyti,
Gyventi su broliais, ieškot jiems žmonų.
Deja, ji nerado gimtinėj sau darbo,
Nelegaliai išvyko dirbti svetur,
Bet jai už kelionę daug teko mokėti
Ir skolą gražinti naktiniam klube.

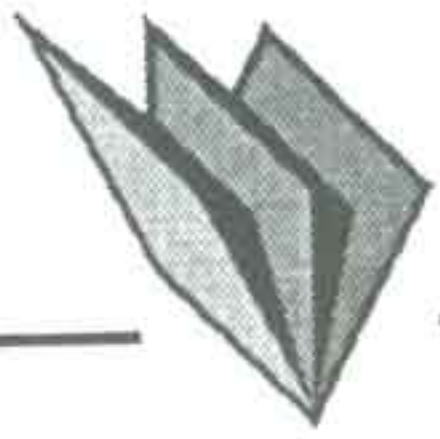
Praėjo daug metų, galbūt kokie trys net,
O sesė negrižo gimtinėn namo.
Tad brolis vyriausias nusprendė ieškoti,
Sesulės, motulės svetur išvežtos.
Jis buvo protingas ir ėmė daug dirbti,
Išnaršė pasaulį, bet nieko nerado.

Dar priedo pasibaigė jam pinigai,
Sugrįžęs gimtinėn parėjo pas brolius,
Pasakė, kaip sekės, ir ėmė raudot.

Tad broliui Ramonui, antrajam gudruoliui,
Širdis neišlaikė bežiūrint į Tomą,
Pasiėmė daiktus visus tik svarbiausius
Ir sakė, kad eina sau laimės ieškot.
Bet kai tik nutolo nuo brolių truputį,
Pradėjo kažin ką nedoro planuot.
Norėjo jis bankus kelis apiplėšti
Ir sesę iš klubo va taip išvaduot.
Bet banko iš nieko taip neapiplėši,
Gudruolis tas brolis suprato tuoj pat,
Todėl jis pradėjo pas sukčius tarnauti
Ir kopti juodos karjeros viršun.
Galiausiai jis tapo vadu tokio būrio,
Kuris pats geriausias jau buvo gaujoj.
Jį gerbė kaip sūnų visos gaujos vadas,
Ramonas ten jautės kaip savo šeimoj.
Pamiršo vargšėlę jis savo seselę
Ir brolius, ir tėvus, ir visa kas gera.

Iš viso devyni jau metai prabėgo,
Kai sesė į užsienį dirbt iškeliavo.
Neliko prie Jono jau brolio nė vieno,
O trečias, kvailėlis, vis laukė kažko.
Galiausiai nusprendė, kad jam irgi laikas
Ieškoti sesulės motulės atėjo.
Tačiau buvo kvailas jauniausiasis Jonas
Ir vienas dabar jau jis jautės kaip ponas.
Jis ėjo per miestą ir elgetas šelpė,

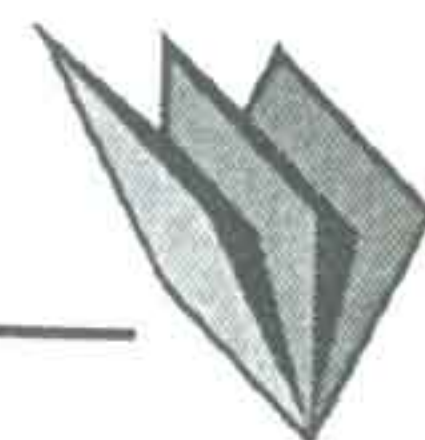

Nors pačio kišenėse vėjas jau švilpė
Ir godulio jausmo visai neturėjo,
O klausėsi kartais kišeninio vėjo.

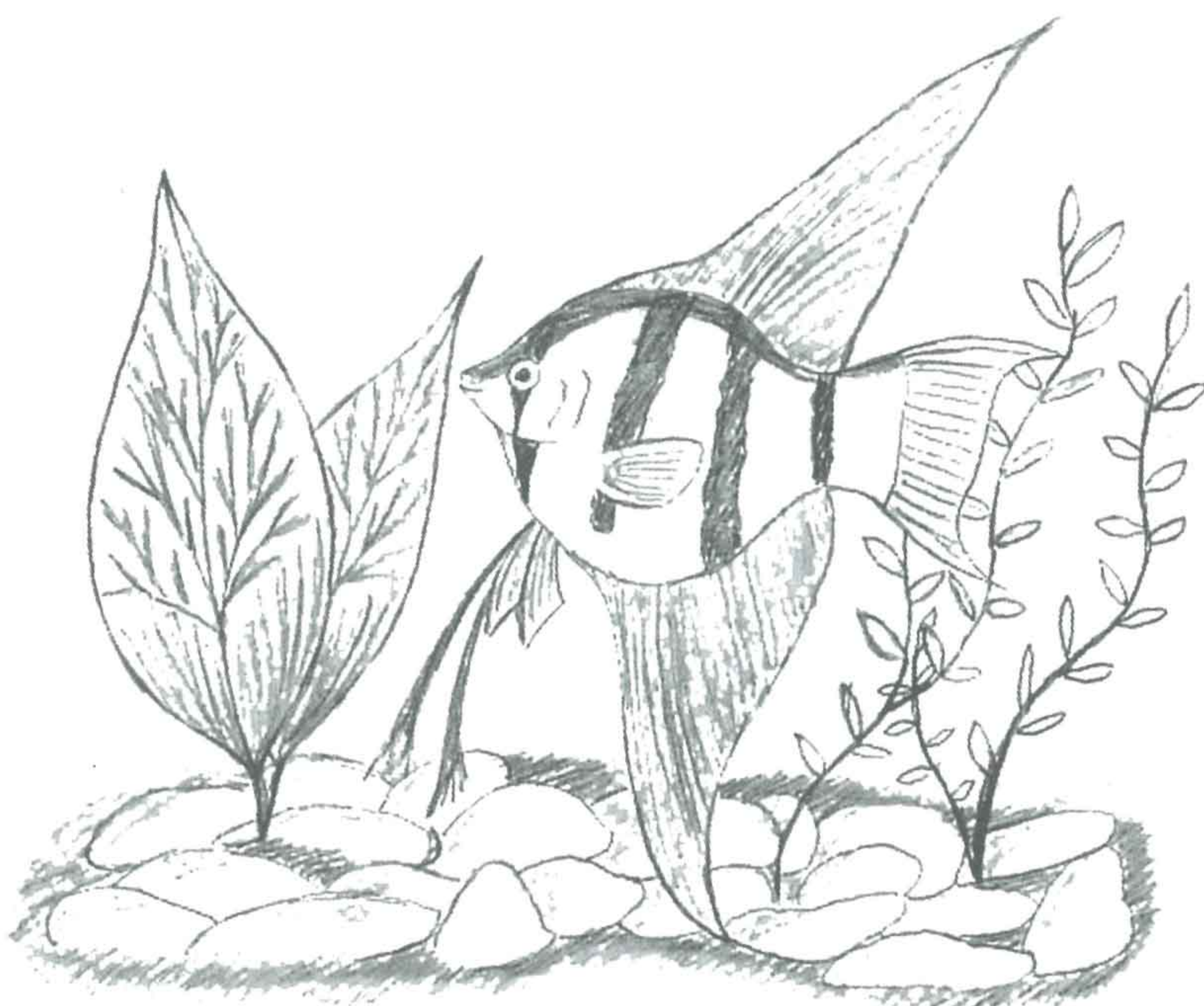
Bet kartą surado auksinių jis maišą,
Dėl kokio ne vienas žmogelis pakvaišta.
Tačiau jis kvailelis juk visiškai buvo
Ir aišku kodėl aplinkiniams užkliuvo,
Visiems auksinius pinigus išdalino,
O pats vėl ieškojo užkąst kokio blyno.

Tad jį kaip kvailelį visi jau žinojo,
Ir muzika vien apie auksus jo grojo.
Jonelį laidon televizija kvietė,
Jam kelias pas sesę labai ryškiai švietė.
Nusprendė kvailelis nueit į „Atleiski“,
Gal jie kartais sesę galėtų surasti.
O tie banditėliai sensacijų ieško,
Mintis vien sugundė juos dirbti tuoj pat.
„Kvailelis Jonelis surado seselę“ -
Šie žodžiai pradėjo per miestus skambėti.

Išgirdo šį šūkį jų brolis Ramonas,
Ir sąžinės balsas jam ėmė kuždėti,
Kad vis tik jis gaują galėtų palikti
Ir savo šeimyną vėl visą surinkt.
Pastatė jis namą, tiksliau visus rūmus,
Nupirko gi šeimai visai savo rūbus.
Daugiau nesiskyrė ir buvo kartu,
Gyvena lig šiolei, nemato vargų.

Jūs norit tikėkit, o norit ir ne,
Galbūt aš esu interneto auka
Ir perskaitęs šitą gal melą, gal tiesą
Nusprendžiau išvesti ją į dienos šviesą.

Gedimino Jasionio (2 HP) piešinys

BRONISLOVAS BURGIS

KELIONINĖ DAINUŠKA

Ne tai, ne tai, ne to,
ne tiek, ne tam, ne tas...

Vis tiek esu piemuo,
dainuojantis dainas.

Esu tiktai žvejys,
prigaudęs nebylių,
tai kas man pasakys,
keliems keliams kelių
prireiks ištikimų?

Ar tu patikima,
jei aš tiktai piemuo?
Vienodai nedrąsus
nurengti ir aprengt...

Stabdyk! Nereikia lenkt!

Iš meilės įsakau –
įsupkite varpus!
Din-gau, dan-gau, din-gau,
din-gau, dan-gau, din-gau...

Vaidos Juozaitytės (2 HP) piešinys

